

LISA JEWELL

O VIAȚĂ REGĂSITĂ

O fată dispărută
Un secret îngropat

virtual-project.eu

LITERA

BUZZ
BOOKS

LISA JEWELL

O VIAȚĂ REGĂSITĂ

Original: *Then She Was Gone* (2017)

Traducere din limba engleză și note:
ANDREEA NĂSTASE



virtual-project.eu



— 2020 —

Pentru Lor

Notă despre numele personajului „Sara-Jade Virtue”

Numele „Sara-Jade Virtue” mi-a fost sugerat de o Sara-Jade Virtue reală, câștigătoarea ediției de anul trecut a licitației Get In Character, care colectează fonduri pentru fundația de binefacere britanică CLIC Sargent. Din întâmplare, Sara-Jade este unul dintre cei mai pasionați și influenți oameni din industria editorială britanică. Am fost foarte mândră să-i pot folosi numele.

Misiunea CLIC Sargent este aceea de a schimba viața tinerilor bolnavi de cancer. Membrii organizației nutresc convingerea că tinerii și copiii afectați de cancer au dreptul la cele mai bune tratamente, la îngrijire și sprijin pe durata luptei lor cu boala și dincolo de aceasta. Că ei merită șansa la o viață cât mai bună odată încheiat tratamentul împotriva cancerului.

<http://www.clicsargent.org.uk/>

PROLOG

Lunile acelea, lunile de dinainte să dispară fuseseră cele mai bune. Fără glumă. Cele mai bune. Fiecare clipă i se oferea ca un cadou și i spunea: „Iată-mă, încă un moment perfect, doar privește-mă. Îți vine să crezi cât sunt de adorabil?” Fiecare dimineată era un vârtej de mascara și de fluturași, un puls tot mai rapid la apropierea de porțile școlii, fericire pură când dădea cu ochii de el. Școala nu mai era o cușcă detestabilă, ci decorul strălucitor al poveștii ei de dragoste.

Lui Ellie Mack îi venea greu să creadă că Theo Goodman acceptase să iasă în oraș cu ea. Theo Goodman era băiatul cel mai arătos din clasa a unsprezecea, fără doar și poate. La fel stătuseră lucrurile și într-azecea, a noua și a opta. Nu și într-a șaptea, totuși. Într-a șaptea, niciun băiat nu arăta bine. Toți erau niște puști plăpânzi, cu ochi de insecte, ghetete prea mari și gecii în care dispăreau cu totul.

Theo Goodman nu avusese niciodată o prietenă, și umbla vorba despre el că ar fi fost gay. Era oarecum drăguț, pentru un băiat, și foarte slab. Într-un cuvânt, era foarte, dar foarte, simpatic. Ellie visa de ani de zile să fie cu el, gay sau nu, nu avea importanță. Ar fi fost bucurie să o accepte și ca simplă prietenă. În fiecare zi era adus la școală de tânăra și frumoasa lui mamă. Femeia purta echipament de mers la sală și părul strâns în coadă și era însoțită uneori de un cățeluș mic, alb, pe care Theo îl ridica, îl pupa pe bot și apoi îl așeza jos la loc. După aceea își săruta mama și se repezea pe poarta școlii. Nu-i păsa că era văzut de toată lumea. Nu se jena de cățelușul pufos al mamei lui. Era atât de *sigur pe el!*

Apoi, într-o zi, imediat după vacanța de vară, intrase în conversație cu ea. Din întâmplare. În timpul pauzei de prânz, despre o temă pentru acasă sau cam așa ceva, iar Ellie, care altfel nu prea știa ce voia de la viață, se lămurise instantaneu că nu era gay și că stătea de vorbă cu ea pentru că o plăcea. Era absolut evident. Pe nesimțite, deveniseră iubit și iubită. Întotdeauna își închipuise că avea să fie mai complicat.

Dar o singură mișcare greșită, un punct de inflexiune în calendar, fusese de ajuns pentru ca totul să ia sfârșit. Nu doar iubirea lor, ci totul. Tinerețea. Viața. Ellie Mack. Totul pierise pentru vecie. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, dacă l-ar fi putut desfășura și apoi strânge la loc, cum strângi lâna într-un ghem, atunci poate că ar fi sesizat la timp nodurile,

semnele prevestitoare. Acum, privind în urmă, totul părea atât de limpede. Atunci însă, când nu prea știa ce dorea de la viață, nu-și dăduse seama de nimic. Se îndreptase spre dezastru cu ochii larg deschiși.

PARTEA ÎNTÂI



Laurel intră în apartamentul fiicei sale. Era întunecos și apăsător, în ciuda soarelui de afară. Fereastra din față era umbrită de o glicină scăpată de sub control, iar cealaltă parte a apartamentului dădea spre păduricea din spate.

O achiziție necugetată, asta era explicația. Hanna primise primul bonus din carieră și dorise să se asigure că va investi banii în ceva durabil, temându-se să nu-i risipească pe nimicuri. Oamenii de la care-l cumpăraseră adunaseră diverse obiecte drăguțe, însă Hanna nu-și făcuse niciodată timp să-l mobileze, iar acum locul semăna cu un trist refugiu post-divorț. Faptul că nu se obosise să deretice înainte de vizita mamei, știind că nu va fi acasă la sosirea ei, demonstra că nu reprezenta nimic mai mult decât o cameră de hotel cu pretenții.

Mânată de forța obișnuinței, Laurel străbătu rapid holul prăfuit și intră direct în bucătărie, unde scoase de sub chiuvetă trusa de curățenie. Se părea că Hanna lipsise de acasă în noaptea precedentă. Nu se vedeau niciun castron de cereale murdar, nicio pată de lapte pe blaturi și niciun tub de mascara lăsat să se usuce lângă oglinda de machiaj de pe pervazul ferestrei. Laurel simți un fior rece pe șira spinării. Hanna se întorcea întotdeauna acasă. Hanna nu avea unde să se ducă în altă parte. Își luă poșeta și scoase telefonul. Îi găsi numărul și o apelă cu gesturi febrile, ezitând la intrarea robotului, așa cum pățea întotdeauna când Hanna era la muncă. Telefonul îi alunecă din mâini, dar reuși să-l prindă pe marginea pantofului, salvându-l în ultima clipă.

— La naiba! mormăi și ridică telefonul, privindu-l speriată. La naiba!

Nu avea pe cine să sune, pe cine să întrebe: „Știi ceva de Hanna? Ai idee pe unde este?” Pur și simplu viața ei nu funcționa așa. Nu avea legături pe nicăieri. Doar mici insule de viață, risipite ici-colo.

Își spuse că era posibil ca Hanna să fi cunoscut un bărbat, dar respinse imediat ideea drept improbabilă. Hanna nu avusese niciodată un iubit. Pe nimeni, niciodată. Cineva sugerase la un moment dat că s-ar fi simțit vinovată dacă ar fi avut un iubit fiindcă sora ei mai mică n-avea să aibă niciunul, niciodată. Atunci, aceeași teorie s-ar fi putut aplica și aceluia apartament demn de milă și, în general, vieții ei sociale

inexistente.

Laurel își dădu seama că reacționa exagerat și, simultan, că nu exagera. Când ești părintele unui copil care într-o dimineață a plecat de acasă cu rucsacul plin de cărți ca să citească la o bibliotecă aflată la cincisprezece minute distanță, dar nu s-a mai întors niciodată, nu există reacții exagerate. Faptul că se afla în bucătăria fiicei sale și și-o imagina pe aceasta zăcând moartă într-un șanț, pe motiv că nu lăsase în chiuvetă un castron murdar de cereale cu lapte, nu era câtuși de puțin nerezonabil în contextul experienței sale de viață.

Introduse numele firmei pentru care lucra Hanna într-un motor de căutare pe internet și apăsă linkul cu numărul de telefon. Când centrala îi făcu legătura cu biroul Hannei, Laurel își ținu respirația fără să vrea.

— Hanna Mack la telefon.

Ea era. Vocea fiicei sale, bruscă și lipsită de personalitate.

Laurel nu spuse nimic. Atinse doar butonul de întrerupere a conexiunii de pe ecranul telefonului și îl vârî înapoi în poșetă. Deschise mașina de spălat vase a Hannei și începu să scoată vasele curate.

Cum fusese viața lui Laurel cu zece ani în urmă, pe când avea trei copii, nu doi? Se trezise oare în fiecare dimineață pătrunsă de bucuria vieții? Nu. Laurel fusese întotdeauna o persoană mai curând pesimistă. Găsea motive să se plângă până și în cele mai plăcute situații și era capabilă să guste bucuria unor vești bune într-o clipită, urmată aproape instantaneu de noi și noi motive de îngrijorare. Așadar, se trezea în fiecare dimineață convinsă că dormise prost, chiar dacă nu era așa, îngrijorată că avea burta prea mare, că avea părul prea lung sau prea scurt, că avea o casă prea mică sau prea mare, că nu mai avea bani în cont, că soțul ei era prea leneș, că plozii erau prea zgomotoși sau, din contră, prea tăcuți, că într-o bună zi vor părăsi căminul părintesc sau că nu va scăpa niciodată de ei. Se trezea dimineața remarcând părul gălbui de pisică lipit pe rochia neagră pe care o atârnase de spătarul scaunului din dormitor, observând că-i lipsea un papuc, că Hanna avea cearcăne mari sub ochi, că grămada de haine pe care își propusese de aproape o lună să le ducă la colțul străzii era tot acolo, că bărbia lui Jake era afectată teribil de acnee juvenilă, că mirosea a mâncare pentru pisici stricată și că nimeni nu părea dispus să ducă gunoiul, familia ei leneșă mulțumindu-se să îndese tot mai adânc resturile în găleată.

Asta era pentru ea imaginea vieții perfecte: un șir de mirosuri neplăcute și de treburi casnice nerezolvate. Necazuri mărunte și facturi neplătite.

Până când, într-o dimineață, fiica ei, giuvaierul ei, ultima născută, sufletul, bucuria și mândria ei, plecase de acasă și nu se mai întorsese.

Cum se simțise oare în acele prime ore de la dispariție? Cu ce își umpluse creierul și sufletul, în locul tuturor grijilor mărunte? Groază. Durere. Disperare. Agonia. Agitație. Tristețe. Frică. O seamă de cuvinte pe cât de melodramatice, pe atât de slabe.

— Probabil că e la Theo, sugerase Paul. Ce-ar fi să o suni pe mama lui?

Știa deja că nu era la Theo. Ultimele cuvinte ale fiicei ei fuseseră:

— Mă întorc până la prânz. A mai rămas ceva din lasagna aia?

— O porție.

— N-o lăsa pe Hanna s-o mănânce. Nici pe Jake. Îmi promiți?

— Îți promit.

Apoi se auzise clănțănitul yalei de la intrare și sunetul ambiental își redusese volumul, așa cum se întâmplă când cineva iese din casă. Trebuia să umple mașina de spălat, să dea un telefon și să-i ducă lui Paul, al cărui guturai i se părise până atunci cel mai enervant lucru din lume, un Lemsip¹ la etaj.

„Paul e răcit.”

De câte ori repetase zilele trecute același lucru oricui binevoise s-o asculte? Un oftat îngrijorat, ochii dați peste cap.

„Paul e răcit. *Povara mea. Viața mea. Fie-vă milă de mine.*”

Totuși, o sunase pe mama lui Theo.

— Nu, îi răspunsese Becky Goodman, nu, îmi pare tare rău. Theo a stat acasă toată ziua și nu știe nimic de Ellie. Spune-mi dacă te pot ajuta cumva...?

După-amiaza se preschimbase în seară, iar ea le telefonase tuturor prietenilor lui Ellie, după ce fusese la bibliotecă, unde o lăsaseră să verifice înregistrarea camerei video și putuse constata că fiica ei nu trecuse pe acolo în ziua aceea. Soarele aproape apusese și casa coborâse într-un întuneric rece, punctat din când în când de explozii de lumină albă, căci pe cer se adunau fără zgomot nori de furtună. Între timp, cedase fricii crescânde care-i înnoda măruntaiele și sunase la poliție.

În acea seară, pentru prima dată în viață, îl urâse pe Paul. Îl urâse pentru halatul lui, pentru că era în picioarele goale, pentru că mirosea a așternuturi și a muci, pentru că-și tot trăgea nasul, iar apoi și-l sufla zgomotos, cu un bolborosit oribil pe nări, pentru respirația lui greoaie care suna ca agonia unui monstru în urechile ei hipersensibile.

— Îmbracă-te, strigase la el. Te rog, îmbracă-te!

Bărbatul se conformase ca un copil certat și coborâse la parter după câteva minute îmbrăcat în haine de vacanță, cu pantaloni scurți de camuflaj și un tricou vesel. Foarte greșit. Greșit. Greșit. Greșit.

— Și suflă-ți nasul cum trebuie. Să nu te mai aud că ți-l tragi.

Din nou, îi urmase ordinea fără crâcnire. Îl privise cu dispreț mototolind șervețelul și târându-se până la coșul de gunoi ca să-l arunce.

Apoi venise poliția.

¹ Denumirea comercială a unui medicament pe bază de paracetamol și vitamina C.

Apoi începuse lucrul acela.

Lucrul acela care avea să nu se mai termine niciodată.

Din când în când se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Paul n-ar fi fost bolnav în ziua aceea, dacă ar fi venit într-un suflet de la birou, la primul ei apel, cu costumul șifonat, plin de energie și de importanță, dacă ar fi stat drept lângă ea, ținând-o de mână, dacă nu și-ar fi tras nasul și n-ar fi arătat speriat, ar fi fost vreo diferență? S-ar fi descurcat mai bine? Sau ar fi găsit alte motive să-l deteste?

Poliția plecase la opt și jumătate. Hanna apăruse imediat după aceea în ușa bucătăriei.

— Mama, mi-e foame, îngăimase pe un ton de scuză.

— Iartă-mă, Doamne, cred că ești moartă de foame, îi răspunsese Laurel aruncând o privire la ceasul de perete.

Se ridicase cu greu în picioare și începuse să examineze cu ochi rătăciți conținutul frigiderului, alături de fiica ei.

— Pot să iau asta? o întrebase Hanna scoțând cutia Tupperware cu ultima porție de lasagna.

— Nu.

I-o smulsese din mână fără să-și dea seama. Hanna o privise șocată.

— De ce nu?

— Am spus nu, îi zisese pe un ton mai blând.

Îi pregătise fasole cu pâine prăjită și o privise mâncând. Hanna. Fiica ei mijlocie. Fata dificilă, obositoare. Cea cu care n-ai fi vrut să te găsești pe o insulă pustie în mijlocul oceanului. Un gând teribil îi răsărise în minte înainte să apuce să se cenzureze: „Tu ar fi trebuit să dispari, și Ellie, să mănânce fasole pe pâine”.

Îi mângâiasse tandru obrazul cu dosul palmei și ieșise din bucătărie.

ATUNCI

Primul lucru pe care Ellie n-ar fi trebuit să-l facă fusese să ia o notă proastă la matematică. Dacă s-ar fi pregătit mai bine, dacă ar fi fost mai isteț, dacă n-ar fi fost atât de obosită în ziua examenului, dacă nu s-ar fi simțit atât de împrăștiată, dacă n-ar fi petrecut mai mult timp căscând decât concentrându-se, dacă ar fi luat un A în loc de un B, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă se ducea chiar mai mult în urmă, înainte de testul la matematică, dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Theo, dacă, în locul lui, ar fi iubit un băiat slab la matematică, un băiat căruia nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de această materie sau de rezultatele la învățătură, un băiat fără ambiții, sau, chiar mai bine, dacă n-ar fi existat niciun băiat, atunci nu ar mai fi simțit nevoia să fie la fel de bună ca el sau chiar mai bună, ci ar fi fost fericită cu acel B și nu și-ar mai fi rugat mama, în aceeași seară, să-i angajeze un meditator la matematică.

Prin urmare, îl găsisse. Primul punct de inflexiune pe axa timpului. Acolo, pe la ora patru și jumătate, într-o după-amiază de miercuri din luna ianuarie.

Când ajunse acasă era plină de nervi. I se întâmpla des, deși o lua întotdeauna prin surprindere. Așa se întâmpla. În clipa când își vedea mama sau îi auzea vocea era cuprinsă de o nervozitate irațională, și toate lucrurile pe care nu fusese în stare să le spună sau să le facă la școală – căci era cunoscută ca o persoană drăguță, iar odată ce ți-ai câștigat această reputație nu vrei s-o pierzi – răbufneau într-un șuvoi nestăpânit.

— Profu' de mate e de căcat! strigă trântindu-și ghiozdanul pe un scăunel din antreu. De căcat! Îl urăsc!

Nu-l ura, de fapt. Se ura pe ea fiindcă o dăduse-n bară, dar nu putea s-o spună.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă mama ei de la chiuveta din bucătărie.

— Tocmai ți-am spus! Nu-i spusese nimic, dar nu conta. Profu' meu

de mate e groaznic. O să pic la GCSE². Am nevoie de un meditator. Pe bune, chiar am nevoie de un meditator.

Intră în bucătărie și se trânti dramatic pe un scaun.

— Nu ne permitem un meditator. De ce nu te înscrii la cercul de matematică de după ore?

Aici apărea a doua inflexiune pe axa timpului. Dacă n-ar fi fost atât de răsfățată, dacă n-ar fi așteptat ca mama ei să fluture o baghetă magică și să-i rezolve toate problemele, dacă ar fi avut cea mai mică idee despre starea finanțelor familiei, dacă i-ar fi păsat și de altcineva în afară de propria persoană, toată conversația s-ar fi oprit acolo. Ar fi răspuns: „OK. Am înțeles. Așa o să fac”.

Dar nu, ea insistase, insistase și iarăși insistase. Se oferise să plătească din banii ei. Venise cu exemple de colegi *mult* mai săraci care aveau meditatori acasă.

— Ce-ar fi să căutăm pe cineva de la școală? Poate găsim un coleg mai mare dispus să-ți dea meditații pentru câțiva bănuți și o felie de chec.

— Ce? Nici gând! Dumnezeuule, ar fi atât de jenant!

Așa dispăruse, strecurându-se șerpește, încă o șansă de a se salva. Adio. Nici măcar nu-și dăduse seama.

² General Certificate of Secondary Education, echivalentul examenului de bacalaureat în Marea Britanie.

Între ziua aceea din mai 2005, când Ellie nu mai venise acasă, și până acum fix două minute, nu apăruse nicio pistă substanțială legată de dispariția ei. Niciuna.

Ultima oară fusese înregistrată de o cameră de supraveghere stradală pe Stroud Green Road, la ora zece și patruzeci și trei, când se oprise puțin ca să-și verifice reflexia în fereastra unei mașini (o vreme a câștigat credit teoria că se oprise să se uite la cineva din acea mașină sau ca să-i spună ceva șoferului, însă proprietarul autovehiculului fusese identificat și reieșise că era plecat în concediu în momentul dispariției fetei și că între timp mașina nu se mișcase de acolo). Atât și nimic mai mult. Acolo se opreau indiciile.

Făcuseră o căutare din casă în casă prin vecini, aduseseră la secție câțiva pedofili cunoscuți ca să-i ia la întrebări, obținuseră înregistrările tuturor camerelor de luat vederi din magazinele de pe Stroud Green Road, îi duseseră pe Laurel și pe Paul într-un studio ca să filmeze un apel ce urma să fie transmis la televiziune și văzut de vreo opt milioane de oameni, dar nimic nu le permisesse să avanseze dincolo de momentul în care Ellie se privise în geamul mașinii.

Faptul că era îmbrăcată cu un tricou negru și blugi fusese o problemă pentru poliție. La fel și faptul că-și purta părul blond strâns într-o coadă dezordonată. Sau că avea un rucsac bleumarin și că adidașii ei albi erau dintre cei mai banali, din aceia pe care îi găsești la supermarket. Era ca și cum ar fi făcut eforturi susținute să devină invizibilă.

Dormitorul lui Ellie fusese scotocit cu profesionalism timp de patru ore de doi inspectori cu mânecile suflecate. Se părea că nu luase nimic deosebit de acasă. Era posibil să-și fi luat cu ea niște lenjerie, dar Laurel n-ar fi fost în stare să spună dacă lipsea ceva din sertare. La fel, era posibil să-și fi luat niște haine, dar, în ochii lui Laurel, ca toate fetele de cincisprezece ani, Ellie avea mult prea multe haine, mult prea multe ca să le mai poată ține cineva inventarul. Doar că în pușculița ei încă se aflau strâns împăturite câteva bancnote de zece lire pe care le îndesa acolo după fiecare aniversare. Periuța de dinți era la locul ei, în baie, ca și deodorantul. Ellie nu rămăsese niciodată peste noapte undeva fără periuță și deodorant.

După doi ani, autoritățile reduseseră amploarea căutărilor. Laurel știa la ce concluzie ajunseseră. Credeau că Ellie fugise de acasă.

Cum ar fi putut să fugă de acasă dacă nu apărea pe nicio cameră în vreo gară, într-o stație de autobuz sau mergând pe vreo stradă, cu excepția acelei ultime înregistrări? Reducerea căutărilor avusese un efect devastator asupra ei.

Încă și mai grav fusese răspunsul lui Paul.

— E un fel de despărțire, am impresia.

Înfipsese ultimul cui în sicriul deja plin de ciolane uscate al căsniciei lor.

Între timp, copiii își vedeau de viață, avansau ca trenulețele pe șine, păstrând ritmul. Hanna trecuse cu bine examenele de final de liceu, iar Jake își luase licența la universitatea din West Country, urmând să lucreze ca evaluator imobiliar. Paul se menținea ocupat cerând tot timpul să fie avansat la locul de muncă, cumpărându-și costume noi, promițând că o să ia o mașină mai de Doamne-ajută și prezentându-i oferte de vacanțe de vară. Paul nu era un om rău. Paul era un om bun. Se măritase cu un om bun, așa cum plănuise dintotdeauna. Modul în care trecuse peste ruptura reprezentată de dispariția lui Ellie o făcuse să descopere că bărbatul nu se ridica la nivelul corespunzător, că nu era destul de puternic – destul de *nebun*.

Prinsă în vârtejul evenimentelor, aproape că nici nu simțise această dezamăgire. Un an mai târziu, nu înregistrase plecarea lui de acasă decât ca pe un scurt *flash* în existența ei. Retrospectiv, nici nu reușea să-și amintească mare lucru despre acea perioadă, cu excepția nevoii dureroase să nu înceteze căutările.

— N-am putea să mai facem o trecere casă cu casă? îi rugase pe polițiști. A trecut un an de la ultima, poate că au apărut elemente noi între timp, ceva ce n-am găsit prima dată?

— Am discutat despre asta. Am hotărât că ar fi o risipă de resurse. Nu acum. Poate într-un an. Poate, îi răspunsese zâmbind femeia detectiv care se ocupa de caz.

Apoi, din senin, în luna ianuarie a anului în curs, primise un telefon de la poliție care o informase că realizatorii de la *Crimewatch* ar fi vrut să organizeze un apel aniversar, căci se împlineau zece ani de la dispariția fetei. Încă o reconstituire. Emisiunea fusese transmisă pe 26 mai și nu produsese niciun rezultat. Nimeni nu anunțase că ar fi văzut-o.

Nu se schimbase nimic.

Până acum.



Detectivul de la telefon se exprima cu cea mai mare prudență:

— S-ar putea să nu fie mare lucru. Dar am dori totuși să veniți până la secție.

— Ce-ați găsit? Aveți un cadavru? Ce s-a întâmplat?

— Vă rog doar să veniți, doamnă Mack.

Nimic în zece ani. Și acum aveau ceva.

Își luă poșeta și ieși în grabă.

ATUNCI

Le fusese recomandată de un vecin. O chema Noelle Donnelly. Ellie se ridică la auzul soneriei și încercă s-o vadă pe ascuns în timp ce mama ei deschidea ușa. Era destul de bătrână, probabil în jur de patruzeci de ani, și avea un accent puternic, irlandez sau scoțian.

— Ellie! strigă mama ei. Ellie, vino să faci cunoștință cu Noelle.

Părul femeii, de un roșu pal, era prins într-un coc la spate. Îi zâmbi și-i spuse:

— Bună, Ellie. Sper că ai creierul pornit, da?

Cum nu-și putea da seama dacă glumea sau vorbea serios, Ellie se mulțumi să aprobe din cap fără a-i răspunde la zâmbet.

— Bun, spuse Noelle.

Pentru prima lecție ocupară un colț al mesei din sufragerie, amenajat cu o veioză din camera ei pentru lumină suplimentară, două pahare, o carafă cu apă și penarul ei cu buline mici, roșii și negre.

Laurel se duse la bucătărie ca să-i pregătească profesoarei o ceașcă de cafea. Noelle se opri să admire motanul familiei, care stătea pe scaunul de la pian.

— Ia te uită ce băiat mare! Cum îl cheamă?

— Teddy, îi răspunse Ellie. De fapt, Teddy *Bear*, dar noi îi spunem Teddy, mai scurt.

Erau primele cuvinte pe care i le adresase lui Noelle. N-avea să le uite niciodată.

— E clar de ce îl numiți așa. Chiar seamănă cu un urs mare și blănos.

Îi plăcuse de ea atunci? Nu-și mai amintea. Îi zâmbise, apoi pusese mâna pe motan și-i strânsese blana lungă în pumn. Își iubea motanul și era bucuroasă că acesta se afla acolo, ca un tampon între ea și femeia străină.

Noelle Donnelly mirosea a ulei pentru gătit și a păr nespălat. Purta blugi și un pulover lăbărțat de culoare nisipie. La încheietura plină de pistrui avea un ceas Timex ieftin și era încălțată cu niște ghete maro uzate. Ochelarii de citit și-i ținea atârnați cu un șiret verde de gât. Avea umerii ciudat de lați, ceafa proeminentă, un fel de cocoasă pe spinare și picioare foarte lungi și subțiri. Arăta ca și cum și-ar fi petrecut viața

într-o cameră cu tavanul foarte jos.

— Păi bine atunci, îi spuse, punându-și ochelarii și scotocind într-o servietă de piele maronie. Am adus cu mine niște subiecte de GCSE mai vechi. Vom încerca să rezolvăm un test chiar acum, ca să ne dăm seama unde stai bine și unde ar trebui să lucrăm mai mult. Înainte, însă, de a începe, aș vrea să-mi spui, în cuvintele tale, ce anume te îngrijorează. La obiect.

Mama intră cu o cană de ceai și niște biscuiți cu fulgi de ciocolată pe o farfurioară pe care o așeză pe masă cu gesturi rapide, fără niciun zgomot. Se purta de parcă Noelle și Ellie aveau o întâlnire amoroasă sau puneau la cale o înțelegere secretă. Ellie ar fi vrut să o țină acolo. „Nu pleca, mamă. Stai cu mine. Nu vreau să rămân singură cu această străină.”

O însoți cu privirea pe când părăsea încăperea și înregistră sunetul discret al clanței ca pe o scuză.

Noelle Donnelly se întoarse către ea și îi zâmbi. Avea dinți foarte mici.

— Așa, începu, aranjându-și ochelarii la nasul ascuțit, unde am rămas?

Laurel conducea spre secția de poliție din Finsbury Park, încercând, pe cât posibil, să nu depășească viteza legală. Lumea îi părea încărcată de semne prevestitoare. Oamenii de pe străzi păreau siniștri, cu expresii sugestive, de parcă fiecare s-ar fi pregătit să comită o crimă teribilă. Copertinele magazinelor fluturau ca aripile unor păsări de pradă, iar reclamele de pe marginea drumului păreau gata să cadă peste ea și s-o strivească.

În venele ei, adrenalina se străduia să învingă oboseala.

Laurel nu se mai odihnise ca lumea din 2005.

Trăise singură în ultimii șapte ani, mai întâi în casa familială, apoi în apartamentul în care se mutase cu trei ani în urmă, când Paul anulase orice șansă de reconciliere reușind cumva să-și găsească o altă femeie. Aceasta îl invitase să locuiască la ea, iar el acceptase. Nu reușise niciodată să înțeleagă cum făcuse, cum de găsisese acea parte sănătoasă din el în tot dezastrul prin care treceau. Dar nici nu-l condamnase. Cătuși de puțin. Și-ar fi dorit să poată proceda și ea la fel. Și-ar fi dorit să poată împacheta trecutul în câteva valize mari și să-și ia rămas-bun de la ea însăși, să-și ureze o viață mai bună, să-și mulțumească pentru toate clipele frumoase, să se mai privească o dată cu nostalgie, apoi să închidă ușa fără grabă și să iasă. Cu fruntea sus și, dacă nu cerea prea mult, cu soarele jucându-i în păr și un viitor strălucit în față. Ar fi făcut-o fără să stea pe gânduri. Dacă ar fi putut.

Jake și Hanna plecaseră și ei, desigur. Bănuia că mai repede și mai devreme decât ar fi făcut-o dacă viața lor n-ar fi sărit de pe șine cu zece ani mai înainte. Avea prietene cu copii de vârsta lor care încă locuiau cu părinții. Prietenele ei se plâneau și bombăneau despre cutiile goale de suc de portocale lăsate aiurea prin frigider, despre revoltătoarele zgomote de sex și despre cum copiii lor se întorceau beți din cluburi la patru dimineața, făcând câinele să latre și deranjând pe toată lumea. Ar fi dat orice să-și mai audă copiii împiedicându-se prin antreu la ore mici sau să mai adune de prin camerele lor veselă murdară și lenjerie aruncată peste adidași scâlțiați. Odată ce-și făcuseră planurile de evadare, cei doi copii ai ei nu se mai uitaseră în urmă. Jake locuia în Devon cu o fată pe nume Blue, care nu-l scăpa din ochi și făcea deja aluzii la sarcină, deși se cunoscuseră de mai puțin de un an. Hanna

locuia la vreo doi kilometri distanță de Laurel, în apartamentul acela întunecos, și muncea paisprezece ore pe zi, inclusiv weekendurile, în City. Nimic altceva în afară de bani nu părea s-o intereseze. Niciunul dintre ei nu punea lumea pe jar, dar asta nu era valabil în general? Unde se duceau toate speranțele și visele, toate discuțiile despre balet și staruri pop, despre pianști și oameni de știință geniali? Toate se opreau într-un birou oarecare. Toate.

Laurel locuia într-un bloc nou din suburbia Barnet. Două dormitoare, un balcon suficient de lat cât să încapă niște plante, o măsuță și două scaune, mobilă de bucătărie roșie și un loc de parcare inclus în preț. Nu era genul de casă la care visase, dar era comodă și sigură.

Cum anume își umplea timpul acum, când soțul și copiii ei pleaseră? Când până și motanul plecase, deși făcuse un efort considerabil să-i rămână alături, trăind aproape douăzeci și unu de ani, o vârstă venerabilă pentru pisici? Laurel își ocupa trei zile din săptămână lucrând la departamentul de marketing al centrului comercial din High Barnet. O dată pe săptămână își vizita mama la azilul de bătrâni din Enfield. O dată pe săptămână făcea curat acasă la Hanna. În restul timpului făcea lucruri despre care pretindea că erau importante pentru ea, adică se plimba prin magazine de grădinărit căutând plante de balcon și vizita prietene de care nu-i mai păsa de mult, cu care bea cafele care nu-i plăceau și discuta despre lucruri care n-o interesau. O dată pe săptămână se ducea la piscină. Nu neapărat ca să se mențină în formă, ci fiindcă o făcuse dintotdeauna și nu găsise niciun motiv pentru care ar fi încetat.

Prin urmare, i se păruse ciudat ca după atâția ani să fie nevoită să plece din casă în grabă, să aibă o treabă, ceva cu adevărat important de făcut.

Spuseseră că vor să-i arate ceva. O bucată de os sau poate o cârpă murdară de sânge, ori fotografia unui trup umflat plutind într-o apă murdară, ascunsă. Urma să afle *ceva*, după zece ani de ignoranță absolută. Poate obținuseră dovezi că fiica ei era încă în viață. Sau că era moartă. Apăsarea din suflet îi trăda convingerea că aceasta era varianta corectă.

Conducea spre Finsbury Park cu inima bătând greu, cu putere.

ATUNCI

De la o vizită săptămânală la alta, lui Ellie începu să-i placă de Noelle Donnelly. Nu mult. Puțin. Mai ales pentru că era o profesoară talentată, iar Ellie ajunsese printre cei mai buni din clasă, cu șanse clare la un rezultat de A/A*. Dar, mai era ceva: îi oferea adesea mici cadouri, cum ar fi o pereche de cercei de la Claire's Accessories, un strugurel cu aromă de fructe, un pix drăguț. „Pentru cea mai silitoare elevă a mea”, obișnuia să se justifice. Iar dacă Ellie protesta, îi închidea gura spunând: „E o nimica toată, să știi. Am trecut pe la mall-ul Brent Cross”.

Cerea întotdeauna vești despre Theo, cu care se intersectase prin casă la a doua sau a treia lecție. „Ce mai face tipul ăla frumușel al tău?” obișnuia s-o întrebe într-un fel care ar fi făcut-o să roșească instantaneu, dacă n-ar fi fost accentul irlandez datorită căruia tot ce spunea suna amuzant și oarecum mai interesant decât era. „E bine”, îi răspundea de fiecare dată, iar Noelle îi adresa un zâmbet ușor ironic și completa: „Mi se pare un băiat de viitor”.

Examenele GCSE se apropiau cu pași mari. Era deja martie, și Ellie începuse să numere săptămânile rămase, în locul lunilor. Meditațiile de marți după-amiaza își arătau efectele, iar creierul ei începuse să se adapteze, să se extindă și să primească mai ușor cifrele și formulele. Lecțiile lor se derulau acum într-un ritm alert, plin de energie pozitivă, așa că nu-i fusese greu să observe schimbarea de atitudine a lui Noelle din acea primă marți a lunii martie.

— Bună ziua, domnișoară, începu profesoara așezându-și geanta de piele pe masă și deschizând-o. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

— Mă bucur să aud asta. Cum te-ai descurcat cu tema?

Ellie împinse lucrarea spre ea. În mod normal, Noelle și-ar fi pus ochelarii de citit și ar fi început imediat s-o verifice, însă de această dată se mulțumi să bată ușurel darabana cu unghiile pe foi, cu un aer absent.

— Bravo. Ești o fată bună. Ești o fată foarte bună.

Ellie o privi mirată pe sub gene, așteptând un semn că lecția era pe punctul să înceapă. Noelle continua să se holbeze în gol, cu ochii la

paginile din fața ei.

— Spune-mi, Ellie, care e cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat vreodată? o întrebă întorcându-se spre ea fără să clipească. Întrucât fata ridică din umeri, insistă: Care? Ca atunci când îți moare hamsterul? Ceva asemănător?

— N-am avut niciodată un hamster.

— Ha, poate chiar asta. Poate lipsa unui hamster e cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat până acum?

— Nu mi-am dorit niciodată cu adevărat unul, răspunse Ellie strângând din nou din umeri.

— Bine, atunci, ce ți-ai dorit? Ce ți-ai dorit la un moment dat cu adevărat și nu ți s-a permis să ai?

În fundal se auzeau televizorul din bucătărie, aspiratorul folosit de mama ei la etaj și vocea Hannei, care vorbea la telefon. Familia ei își vedea cuminte de treabă și nu purta discuții bizare, despre hamsteri, cu meditatoarea de matematică.

— Nimic, chiar nimic. Nu mi-am dorit decât lucruri obișnuite: bani, haine...

— N-ai vrut niciodată un câine?

— Nu.

Noelle oftă și trase paginile cu tema mai aproape.

— Ei bine, înseamnă că ești o fată foarte norocoasă. Chiar ești. Sper să apreciezi întotdeauna șansa asta a ta.

Ellie o aprobă din cap.

— Așa să faci, continuă profesoara. Pentru că atunci când vei ajunge la vârsta mea, vei descoperi că-ți dorești o grămadă de chestii, vei vedea cum alții le obțin și-ți vei spune: „Hei, acum e rândul meu”. Da, sigur... Atunci, îți vei vedea dorințele dispărând în amurg. Și nu vei putea face nimic ca să schimbi lucrurile. Absolut nimic.

După un lung moment de tăcere grea, Noelle își puse ochelarii pe nas și se aplecă, în sfârșit, asupra temelor.

— Bun, hai să vedem ce-a făcut săptămâna asta eleva mea cea mai silitoare.



— Spune-mi, Ellie, care sunt speranțele și visurile tale?

Ellie gemu în sinea ei. Noelle Donnelly era iarăși într-una dintre fazele acelea.

— Vreau să iau note mari la examenele de final de liceu și să ajung

la o universitate cu adevărat bună.

Noelle oftă și-și dădu ochii peste cap.

— Ce se întâmplă cu voi, tinerii? Ce mai e și *obsesia* asta cu universitatea? Să vezi cum a cântat fanfara când am intrat eu la Trinity! Mare șmecherie! Maică-mea turuia ca o moară neferecată, nu se putea abține să nu spună lumii întregi. Fiica ei, unica ei fiică, la Trinity! Și? Uită-te la mine acum. Cred că sunt cel mai sărac om din câți cunosc.

Ellie zâmbi jenată, întrebându-se ce-ar fi trebuit să răspundă.

— Nu, viața înseamnă mai mult decât universitatea, domnișoară Fetiță Minune. Viața nu se reduce la certificate de absolvire, diplome și calificări. Am atâtea, de nu știu ce să mai fac cu ele. Și? Iată-mă aici, în căsuța voastră adorabilă, sorbind din excelentul vostru ceai Earl Grey și plătită cu doi sfați ca să-ți bag în cap știința mea. După care, mă duc acasă, adică la nimic. La *nimic*, îți jur.

Oftă din nou, își aranjă ochelarii, își luă privirea de la ea și începu lecția.

— Aș vrea să oprim meditațiile, îi mărturisii Ellie mamei sale, aflată în bucătărie, imediat după plecarea profesoarei.

Laurel se întoarse de la chiuvetă și o privi pătrunzător.

— Cum? De ce?

Ellie se gândi o clipă cum ar fi fost să spună adevărul. Se gândi să spună chiar așa: „Mă sperie, îmi povestește niște chestii ciudate. Nu vreau să mai rămân singură cu ea câte o oră întreagă, săptămânal”. Cât își dorea să fi spus atunci adevărul! Poate că dacă ar fi făcut-o, mama ei ar fi rezolvat în liniște situația și totul ar fi fost diferit. Dar, dintr-un motiv oarecare, n-o făcu. Poate își închipuia că mamei i s-ar fi părut o greșeală să oprească meditațiile chiar înainte de examen, dintr-un motiv atât de prostesc. Sau poate că nu voia să-i creeze necazuri lui Noelle, se temea ca *situația* să nu degenereze. Indiferent de explicație, răspunse:

— Sincer, cred că nu mai am ce învăța de la Noelle. Am toate caietele de exerciții pe care mi le-a adus. Pot continua să mă pregătesc de una singură. Și facem și economie. Își lipi pe chip un zâmbet încrezător și așteptă.

— În fine, mi se pare ciudat, când mâine-poimâine sunt examenele...

— Tocmai. Cred că m-aș putea dedica acum și altor subiecte. Geografia, de exemplu. Chiar mi-ar prinde bine niște ore suplimentare

de geografie.

Era o minciună sută la sută. Ellie se descurca foarte bine la toate materiile, iar o oră în plus de studiu pe săptămână n-ar fi produs nicio diferență. Dar își păstră zâmbetul acela la care știa că mama ei nu putea rezista și tăcu, lăsând cererea suspendată între ele.

— Ce să spun, tu știi mai bine, draga mea.

Ellie aprobă din cap încurajator, în timp ce la suprafața conștiinței încă mai vibra ecoul cuvintelor amare ale lui Noelle, mirosul de mâncare și de păr murdar, dispoziția schimbătoare și întrebările nepotrivite.

— Ești sigură? Ar fi bine dacă am scăpa de cheltuiala asta, îi zise mama ei.

— Sunt sigură. Sigură, repetă ea ușurată.

— Bine, îi spuse Laurel deschizând frigiderul, scoțând un borcan de sos bolognez și închizându-l la loc. O sun mâine ca să-i spun.

— Super! exclamă Ellie suspect de fericită, simțind cum i se ridica de pe suflet o greutate stranie, murdară. Îți mulțumesc, mamă.

Polițistul în civil care o primi pe Laurel era tânăr și palid, avea mâinile umede și părea nervos. O îndreptă către o cameră de interogatoriu.

— Vă mulțumesc că ați venit, încep, de parcă i-ar fi lăsat de ales, de parcă ar fi putut spune: „Scuze, dar am o grămadă de treburi astăzi, ce-ar fi dacă am lăsa-o pe săptămâna viitoare?”

Cineva se duse să-i aducă un pahar de apă, apoi, după câteva secunde, ușa se deschise din nou și în prag apăru Paul.

Paul. Sigur că da, Paul. Uitase complet de el. Se purtase de parcă ea era singura implicată în toată povestea asta. Evident, cineva de la secția de poliție își amintise de existența lui. Bărbatul pătrunse în cameră, cu părul argintiu fluturând, cu costumul lui șifonat și cu mirosul uscat al City-ului impregnat în piele. O strânse ușor de umăr când trecu pe lângă ea, dar Laurel nu se simți în stare să se întoarcă să-l salute; tot ce putu face fu să schițeze un zâmbet, mai mult pentru străinii care erau de față.

Ferindu-și cravata cu mâna, se lăsă în scaunul de lângă ea. Cineva le aduse ceai de la automat. Ceaiul o enerva. Paul o enerva.

— Am cercetat un loc de lângă Dover, încep detectivul pe nume Dane. Ne-a chemat un tip care își plimba câinele. Terierul lui dezgropase un bagaj.

Un bagaj. Laurel clătină din cap furioasă. Un bagaj nu era un corp.

Dane scoase dintr-un plic tare un teanc de fotografii de douăzeci și cinci pe douăzeci de centimetri. Le împinse pe masă în fața celor doi.

— Recunoașteți vreunul dintre aceste obiecte?

Laurel trase fotografiile mai aproape.

Era rucsacul lui Ellie. Cel pe care și-l aruncase peste umăr când plecase la bibliotecă în urmă cu atâția ani. Se vedea perfect micul logo roșu care jucase un rol central în semnalmentele poliției. Practic, era singurul element distinctiv pe care-l avusese asupra ei în acea zi.

A doua imagine înfățișa un tricou negru, larg, la baza gâtului, cu mâneci scurte căzute. Pe eticheta dinăuntru scria „New Look”. Îl purta băgat doar pe jumătate în pantaloni, în partea din față.

A treia poză era cea a unui sutien: gri, cu bulinuțe, marca Atmosphere.

În a patra se vedea clar o pereche de blugi deschiși la culoare de la Top Shop.

A cincea fotografie avea în centru o pereche de pantofi de sport uzați.

A șasea, un hanorac negru cu canalul șiretului de la glugă alb. Pe etichetă se distingea „Next”.

În a șaptea poziție era un set de chei. Brelocul era o bufniță de plastic ai cărei ochi se aprindeau când apăsați pe un buton.

A opta fotografie arăta un teanc de caiete de exerciții și manuale, înverzite și umflate de umezeală.

A noua prezenta un penar: cu puncte mici, negre și roșii, plin de pixuri și creioane.

În cea de-a zecea poză trona un *protège-slip* mototolit, singuratic, obscen.

A unsprezecea era dedicată unei mici poșete de piele, din petice roșii, cu fermoar pe trei părți și un pompon roșu agățat de acesta.

A douăsprezecea fotografie conținea un laptop mic, demodat și aparent deteriorat.

Ultima înfățișa un pașaport.

Trase fotografia încă și mai aproape, iar Paul se aplecă și el s-o studieze.

Un pașaport?

Ellie nu-și luase pașaportul cu ea. Laurel încă îl avea, la loc sigur. Îl mai scotea din când în când din cutia cu amintiri ca să mai vadă chipul spectral al fiicei sale, meditând la călătoriile pe care n-avea să le mai întreprindă niciodată.

Dintr-odată, analizând mai atent imaginea din fața ei, își dădu seama că nu era pașaportul lui Ellie. Era al Hannei.

— Nu înțeleg, îngăimă. E pașaportul fiicei mele mai mari. Credeam că l-a pierdut pe undeva. Se concentrează din nou asupra fotografiei, zgâriindu-i marginile cu unghia. Dar... de fapt, e aici... în rucsacul lui Ellie. Unde l-ați găsit?

— Într-o zonă împădurită, nu departe de portul de feriboturi, îi răspunse Dane. Presupunem că intenționa să meargă în Europa, având în vedere pașaportul.

Laurel simți un val de indignare, de furie. Căutau dovezi care să le susțină vechea teorie că fata ei fugise de acasă.

— Dar în bagajul ei sunt doar lucrurile cu care a plecat de acasă

când avea cincisprezece ani. Vreți să spuneți că și-a luat aceleași lucruri cu ea și când a încercat să iasă din țară? După atâția ani? Nu vedeți că n-are niciun sens?

Dane o privi cu înțelegere.

— Am analizat hainele. Sunt purtate intens.

Laurel simți cum i se strânge pieptul imaginându-și-o pe fiica ei perfectă, întotdeauna impecabil de curată, atât de proaspătă și de parfumată, bânduind în aceleași haine ani de zile.

— Unde... unde este? Unde este Ellie?

— Încă o căutăm.

Simțea privirea lui Paul ațintită asupra ei și știa că bărbatul avea nevoie de ajutor ca să digere toate informațiile, dar nu-i putea întâlni ochii. Nu voia să-i acorde nimic din ceea ce acum nu mai era al lui.

— Știți, casa ne-a fost spartă la câțiva ani după dispariție, spuse în cele din urmă. După cum le-am zis atunci polițiștilor, am presupus că fusese chiar Ellie. Lucrurile care lipseau, faptul că intrarea nu fusese forțată... Se certă în sinea ei că evoca impresii nesuținute de dovezi. Probabil că atunci a luat pașaportul Hannei. Altă soluție nu văd...

Se cutremură. Era oare posibil ca poliția să fi avut dreptate încă de la început? Că fiica ei fugise de acasă? Că își planificase evadarea?

Dar de unde să evadeze? Unde să se ducă? De ce?

În momentul acela se deschise ușa și un alt polițist păși în mica încăpere. Se apropie de Dane și îi șopti ceva la ureche. Ambii bărbați își ațintiră privirile spre Laurel și Paul. Apoi, Dane își îndreptă brusc spatele, își aranjă cravata și anunță:

— S-au găsit și resturi umane.

Îi căută instantaneu mâna lui Paul și i-o strânse până simți că-i pârâiau oasele.

ATUNCI

— Ce facem vara asta?

— Nimic, îi răspunse Theo întorcându-și capul din poala ei. Hai să nu facem absolut nimic.

Ellie își lăsă deoparte cartea și îl mângâie pe obraz.

— Nici gând, vreau să fac *totul*. Iar asta nu înseamnă doar să învăț și să repet. Vreau să mă dau cu parapanta. Ce zici? Vrei să mergem să ne dăm cu parapanta?

— Planul tău pentru vacanța de vară este *să mori*? se hlizi Theo. Ești cam ciudată.

Ellie îl împunse ușor cu pumnul în obraz.

— Nu sunt ciudată, vreau să zbor.

— Pe bune?

— Da, pe bune. Ah, mama zice că putem folosi ferma lui Buni pentru câteva zile, dacă vrem.

Theo îi zâmbi fericit.

— Serios? Doar noi doi?

— Putem aduce și câțiva prieteni.

— Sau, mai bine, *doar noi*, rectifică băiatul râzând jucăuș.

Ellie începu să râdă și ea.

— Da, cred că e mai bine așa.

Era luna mai, într-o sâmbătă după-amiaza. Până la GCSE nu mai rămăsese decât o săptămână. Stăteau în camera lui Ellie, luaseră o pauză de la învățat. Soarele strălucea sus pe cer. Teddy Bear, motanul, torcea lângă ei și atmosfera era plină de polen și de speranță. Mama lui Ellie obișnuia să spună că luna mai e pentru vară ca noaptea de vineri pentru weekend: toate lucrurile bune sunt în fața ta, luminoase și strălucitoare, așteptând să fie trăite. Ellie le auzea strigând-o de dincolo de tunelul întunecos al examenelor. Putea simți nopțile calde și zilele lungi, bucuria de a nu avea nimic de făcut. Se gândi la toate lucrurile pe care le-ar fi putut face după încheierea acestui capitol din viața ei, la toate cărțile pe care le-ar fi putut citi, la toate picnicurile pe care le-ar fi mâncat, la excursiile la bălci, la vacanțe și la petreceri. Simți că i se tăia respirația. Perspectiva aceasta o copleșea, îi făcea

stomacul să se strângă și inima să-i bată mai tare.

Investigația făcută de poliție după furtul care avusese loc cu ani în urmă acasă la Laurel nu produsese niciun rezultat. Nu găsiseră niciun fel de amprente suspecte, iar înregistrările camerelor pe durata celor două ore cât Laurel lipsise de acasă nu conțineau nicio imagine care să corespundă descrierii lui Ellie sau oricărei alte adolescente. „Hoțul” luase un laptop vechi, un telefon mobil pe care Paul nu-l mai folosea de ani de zile, niște bani pe care Laurel îi ținea ascunși, pentru zile negre, într-un sertar de lenjerie, o pereche de sfeșnice art déco din argint, cadou de nuntă de la niște prieteni bogați cu care se răciseră între timp, și un chech făcut de Hanna cu o zi înainte și care aștepta să fie pus la congelator.

„Hoțul” nici nu se atinsese de bijuteriile lui Laurel – inclusiv de inelele ei de logodnă și de căsătorie, pe care nu le mai purta de câteva luni și care erau puse la vedere, pe o comodă din dormitorul ei. Nu luaseră nici Mac-ul, care era mai nou și, fără îndoială, mai scump decât vechiul laptop, și nici cărțile de credit, pe care le păstra într-un sertar din bucătărie, ca să nu-i fie furate dacă ar fi fost jefuită pe stradă.

— Poate că n-au mai avut timp, spusese unul dintre ofițerii care se prezentase la ușă după numai zece minute de când sunase. Sau poate că lucrau pentru cineva și atunci au luat numai lucrurile comandate.

— E ciudat, îi răspunsese Laurel, cu brațele înfășurate strâns în dreptul pieptului. Am impresia că... nu știu... fiica mea a dispărut de acasă în urmă cu patru ani. Îi privise direct în ochi pe oamenii legii, fără milă: Ellie Mack. Vă mai amintiți?

Cei doi agenți schimbaseră o privire scurtă și își îndreptaseră din nou atenția către ea.

— O pot simți, continuase Laurel, pe deplin conștientă și fără să-i pese că vorbea ca o nebună. Când am intrat în casă, mi-am simțit fiica.

— Lipsește ceva de-al ei? Întrebuse unul dintre polițiști după o nouă consultare din ochi cu colegul său.

Laurel clătinase din cap, apoi dăduse din umeri.

— Nu cred. Am fost în camera ei și totul era la fel.

Urmase un moment de tăcere jenantă, cei doi polițiști foindu-se de pe un picior pe altul.

— N-am găsit nicio fereastră spartă sau ușă forțată. Cum a avut

acces intrusul?

— Nu știu, le răspunsese clipind încet.

— Vreo fereastră lăsată deschisă?

— Nu, eu... Nici nu se gândise la asta. Nu cred...

— Vi se întâmplă să lăsați o cheie ascunsă pe undeva, pe afară?

— Nu. Niciodată.

— Poate la un vecin de încredere sau la un prieten?

— Nu. Nu. Numai noi avem chei. Eu, soțul meu și copiii noștri. Imediat ce rostise ultimele cuvinte, pulsul i se accelerase și palmele i se umeziseră de emoție. Ellie, murmurase. Ellie avea o cheie când a dispărut. O ținea în rucsac. Dacă...

Cei doi agenți o priveau impasibili.

— Dacă s-a întors de pe unde o fi? gândise ea cu voce tare. Poate că era disperată? Așa s-ar explica de ce nu lipsesc decât lucruri care nu ne mai trebuiau. Știa că nu puteam suporta acele sfeșnice de argint. De câte ori le vedeam îmi promiteam să le duc la o consignație de antichități, gândindu-mă că o să iau niște bani frumoși pe ele. Și checul!

— Checul?

— Da, pe blatul din bucătărie era un chec cu ciocolată făcut de fiica mea. De cealaltă fiică. Înțelegeți ce vreau să spun? Ce fel de hoț ar lua un chec cu ciocolată?

— Un hoț flămând?

— Nu, răspunsese rapid Laurel, a cărei teorie se consolida progresiv într-o certitudine. Nu. Ellie. Ellie ar fi luat checul. Îi plăcea la nebunie rețeta pe care o făcea Hanna. Era prăjitura ei preferată. Era... se oprise.

Avansa prea repede și risca să-i deruteze pe oamenii care veniseră s-o ajute.

Vecinii nu văzuseră nimic ieșit din comun. Cei mai mulți dintre ei nici nu erau acasă în momentul comiterii faptei. Niciunul dintre bunurile furate nu fusese recuperat. Aici se oprea totul. Încă o pistă înfundată, încă un episod neexplicat în viața lui Laurel.

Ani de zile nu se îndepărtase de casă, în ideea că Ellie s-ar fi putut întoarce la un moment dat. Ani de zile adulemeca aerul din interior când se întorcea din scurtele escapade în oraș, căutând mirosul fiicei sale pierdute. Cândva, în acea perioadă, pierduse contactul cu ceilalți doi copii. Nu mai avea nimic să le ofere, iar ei se săturaseră să aștepte.

Apoi, în urmă cu trei ani, se resemnase, în sfârșit, că Ellie n-avea să se mai întoarcă acasă. Acceptase ideea că incidentul fusese o simplă

spargere și că trebuia să meargă mai departe, s-o ia de la capăt, să schimbe locul. În urmă cu trei ani ieșise pentru ultima dată, cu spatele, din camera fiicei ei și trăsese ușa cu atâta grijă, încât sunetul înfundat al clanței aproape că o ucisese.

De trei ani și-o scosese pe Ellie din cap, pe cât era posibil. Se înhămasse la o nouă rutină de viață, strâmtă și aspră ca o cămașă de forță. Timp de trei ani își sufocase nebunia. O ținuse numai pentru ea, n-o împărtășise nimănui.

Acum, nebunia se întorsese.



Se sui în mașină, pe care o lăsase parcată lângă secția de poliție, și se opri o clipă înainte să bage în marșarier, forțându-se să ascundă nebunia la loc, să o aspire pe cât de adânc putea.

În secunda următoare însă, în fața ochilor îi apărură oasele fiicei sale, ridicate poate chiar în momentul acela de mâini străine, cu mănuși de cauciuc, și vârâte în saci de plastic, iar nebunia izbucni cu toată forța în tăcerea mașinii ca un urlet înfiorător, în timp ce pumnii îi izbeau volanul o dată, de două, de trei ori; până pierdu șirul.

Îl văzu pe Paul îndreptându-se către mașina lui, cu figura pleoștită, cu umerii lăsați. Îl văzu privind-o, șocat de furia ei năprasnică, și schimbând direcția, venind spre ea. Băgă în viteză și se îndepărtă cât putu de repede.

ATUNCI

De la ultima lecție, Ellie nu se gândise prea mult la Noelle Donnelly.

Mama îi povestise că profesoara reacționase cam înțepat, reproșându-i că nu fusese anunțată mai din timp, ca să-și poată găsi alt elev, că acum avea o fereastră de acoperit și că nu-i era ușor, bla, bla, bla. Ellie spusese că-i părea rău, dar mama ei respinsese orice regrete cu un gest scurt:

— Stai liniștită. Am impresia că e exact genul ăla de ființă bolnavă de mania persecuției. Se descurcă ea. Sunt sigură că se vor găsi niște părinți panicați care să-i dea de lucru.

Ellie se calmase și își mutase gândul de la Noelle Donnelly către alte chestiuni mult mai presante.

Atât de bine reușise s-o uite, încât îi luase ceva timp s-o recunoască atunci când o văzuse pe stradă în acea dimineață de joi, în luna mai, pe când era în vacanță. Se îndrepta către bibliotecă. La sora ei venise o prietenă care râdea enervant, dar absolut enervant de tare, așa că simțise nevoia de liniște și găsisese o carte despre azilurile pentru săraci din secolul al nouăsprezecelea.

Pe scurt, ar fi putut să dea foarte ușor vina pe prietena surorii ei pentru faptul că se aflase pe acea stradă în acel moment precis, dar chiar nu voia s-o facă. Jocul de-a responsabilitatea poate deveni obositor. Jocul de-a responsabilitatea te poate face să-ți pierzi mințile... Atâtea variabile și rezultate intermediare, fiecare curs principal separându-se într-o mie de poteci de fiecare dată când faci o alegere fără să te gândești la consecințe, într-o călătorie din care n-ai nicio șansă să te mai întorci.

Chipul lui Noelle se boți într-un zâmbet complicat când o văzu pe Ellie. Fata se luptă cu propria-i memorie pentru o fracțiune de secundă, accesă informația necesară și reuși să-și formeze un zâmbet de răspuns.

— Eleva mea cea mai bună! exclamă Noelle.

— Bună!

— Cum merge?

— Totul în regulă! Excelent! Chiar mă descurc foarte bine la

matematică!

— Oh, mă bucur! Femeia purta o haină impermeabilă kaki-verzuie, deși prognoza indica o vreme uscată, călduroasă. Părul roșu nu mai era prins în coadă, ci fixat în părți cu agrafe din бага. Purta o pereche de pantofi de sport ieftini și avea agățată de umăr o sacoșă crem de pânză. Ești gata pentru ziua cea mare?

— Da, fără doar și poate, răspunse Ellie repede, temându-se să nu fie apostrofată pentru întreruperea meditațiilor.

— E marți, nu?

— Da. La zece dimineața. Apoi, săptămâna viitoare, al doilea examen.

Noelle aprobă din cap fără s-o slăbească din ochi.

— Știi ceva, mi-am adus aminte de un caiet cu exerciții pe care îl utilizez cu ceilalți elevi. Am auzit prin *telefonul fără fir* că sunt excelente, aproape identice cu cele de la examenul de anul ăsta. Dacă vrei, pot să-ți dau un exemplar.

„NU!” își auzi Ellie o părțică din conștiință urlând. „NU. NU AM NEVOIE DE EXERCITIILE TALE.” Dar Ellie cea din realitatea imediată, cea care dorea să-și petreacă vacanța de vară dându-se cu parapanta și pierzându-și virginitatea, care voia să mănânce o pizza diseară și abia aștepta să-și vadă iubitul a doua zi de dimineață, *acea* Ellie se trezi spunând:

— Da, sigur. Ar fi foarte bine.

— Stai să mă gândesc, zise Noelle atingându-și buzele cu vârful degetului. Ți l-aș putea lăsa acasă astă-seară, o să trec prin zonă mai târziu.

— Excelent.

— Sau... am o idee chiar mai bună – se uită la ceas, apoi rapid în spate – eu stau chiar aici. Arată cu degetul spre o stradă secundară. La numai patru case distanță. Ce-ar fi să trecem să-ți dau caietul chiar acum? Nu durează decât zece secunde.

Era o dimineață agitată. Oamenii treceau tot timpul pe lângă ele, în ambele sensuri. Ellie se gândise la ei după aceea, întrebându-se dacă observaseră ceva ciudat, dacă în memoria vreunuia încă mai adăsta imaginea unui fete cu rucsac, îmbrăcată cu tricou negru și blugi, stând de vorbă cu o femeie în impermeabil kaki care avea o sacoșă de pânză crem pe umăr. Își imaginase cum ar fi arătat reconstituirea aceluia episod pentru emisiunea *Crimewatch*. Pe cine ar fi distribuit

producătorii în rolul ei? Pe Hanna, cel mai probabil. Erau cam de aceeași înălțime. Iar o polițistă roșcată, vârată într-un impermeabil verzui urât, ar fi jucat rolul lui Noelle.

„Vă aflați acolo?” ar fi întrebat Nick Robinson îngustându-și ochii inchizitorial spre cameră. „Vă aflați acolo în acea dimineață de mai, pe douăzeci și șase mai, ca să fim preciși? Ați văzut o femeie între două vârste stând de vorbă cu Ellie Mack? Erau chiar lângă magazinul de caritate al Crucii Roșii de pe Stroud Green Road, Era în jur de unsprezece fără un sfert. Poate vă amintiți vremea din ziua aceea, căci o serie de furtuni electrice își făceau de cap deasupra Londrei. Ați văzut-o pe femeie deplasându-se, împreună cu Ellie Mack, spre Harlow Road?” În acest moment, imaginea s-ar fi modificat și ar fi arătat niște înregistrări făcute de camerele de pe stradă, pline de purici, cu Ellie și Noelle înaintând pe Stroud Green Road – Ellie ar fi părut mică și vulnerabilă, dispărând ca o tâmpită desăvârșită după ultimul colț, în întâmpinarea destinului. „Vă rog”, ar fi insistat Nick, „dacă vă amintiți ceva, orice vi s-ar fi părut suspect în acea dimineață, dacă ați văzut-o pe Ellie Mack pe Harlow Road, vă rog să ne sunați. Suntem gata să preluăm apelurile dumneavoastră.”

Dar nimeni n-o văzuse pe Ellie în dimineața aceea. Nimeni nu observase discuția ei cu o femeie roșcată. Nimeni n-o văzuse îndreptându-se spre Harlow Road. Nimeni n-o văzuse pe Noelle Donnelly descuind ușa unei căsuțe dărăpănate cu un cireș înflorit în față și nimeni n-o auzise pe Noelle îndemnând-o: „Hai, intră”. Nimeni n-o văzuse pe fată intrând în casă și nimeni nu văzuse ușa închizându-se în spatele ei.

Paul și Laurel îngropară rămășițele parțiale ale fiicei lor într-o dimineață însorită de pe finalul unei veri indiene leneșe. Îi înmormântară ambele femururi, tibiile și cea mai mare parte din craniu.

Conform raportului stabilit de legiști, fiica ei fusese lovită de o mașină, târâtă pe o distanță apreciabilă prin pădure, acoperită cu pământ într-o groapă puțin adâncă și lăsată în voia animalelor sălbatice, care îi răspândiseră oasele prin pădure. Câinii scotociseră zile în șir prin desigurile pe unde fusese găsită, căutând și alte bucăți din fiica lor, fără succes.

Poliția perie evidențele atelierelor de reparații auto locale, încercând să găsească mașini cu avarii care să corespundă accidentului. Răspândiră fluturași prin satele înconjurătoare, întrebând dacă cineva își amintea de o tânără cu un rucsac bleumarin care făcea autostopul sau călătorea cu autobuzul; poate s-a cazat la hostelul dumneavoastră sau la dumneavoastră acasă, poate că ați găsit-o dormind sub cerul liber, recunoașteți acest chip, această fată de cincisprezece ani, sau poate această imagine generată de computer a unei femei de douăzeci și cinci de ani? Fură puse în circulație și fotografiile cu cele două sfeșnice primite de Laurel la nuntă. Le vindea cineva, le văzuse cineva, le cumpărase? Nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu știa nimic. Totul se opri după trei luni de cercetări intense.

Acum, Ellie era moartă. Această posibilitate nu mai exista. Familia ei era distrusă. Nu mai exista speranță. Nu mai exista nimic.

Până într-o zi, la o lună după înmormântarea lui Ellie, când Laurel îl întâlnește pe Floyd.

PARTEA A DOUA



Laurel îi întinde o monedă de două lire sterline tinerei care a spălat-o pe cap.

— Mulțumesc, Dora, îi spune însoțindu-și gestul de un zâmbet amabil.

Îi dă apoi o hârtie de cinci lire coafezei.

— Mulțumesc, Tania. Arată foarte bine. Îți mulțumesc din suflet.

Înainte să iasă își admiră încă o dată imaginea în oglinda înaltă cât peretele. Părul blond îi atârână pe umeri, strălucitor și unduios. Părul ei nu trădează nimic din ceea ce se petrece sub el. Dacă ar putea plăti pe cineva din Stroud Green cu optzeci de lire să-i înfoaie și să-i învioreze psihicul, ar face-o fără nicio ezitare. Și ar lăsa un bacșiș mult mai mare.

Afară o întâmpină o după-amiază de toamnă cu vânt. Părul i se învârtește în jurul capului, ușor ca mătasea. E târziu, îi este foame. Hotărând că nu mai poate aștepta până ajunge acasă, intră într-o cafenea aflată la câțiva pași de salonul de coafură și își comandă un sendviș fierbinte cu brânză și un cappuccino fără cofeină. Mănâncă repede, și brânza topită țâșnește din chiflă în șiroaie incontrolabile, scurgându-i-se pe bărbie. Începe să se ștergă de zor cu un șervețel, când pe ușă își face apariția un bărbat.

De înălțime medie, nici prea gras, nici prea slab, în jur de cincizeci de ani. Are părul tuns scurt, gri pe la tâmpile, mai rar și mai brunet spre creștet. Poartă o pereche de blugi de calitate, un tricou drăguț, pantofi cu șireturi și ochelari cu ramă de baga: genul de ținută pe care ar arbora-o Paul. Și, indiferent de sentimentele pe care le mai nutrește față de el – teribil de contradictorii și de confuze – se vede obligată să admită că întotdeauna arată foarte bine.

Descoperă cu surprindere că aproape că-l admiră pe bărbatul din prag. Are ceva special: mersul ușor clătinat, plus – ar îndrăzni s-o spună? – o strălucire misterioasă în ochi. Îl privește așezându-se la coadă, aprofundând analiza: abdomen plat, dar moale, mâini frumoase, o ureche puțin mai mare decât cealaltă. Nu este un bărbat chipeș în sensul tradițional al cuvântului, dar are aerul unuia care a acceptat de mult, cu înțelepciune, că fizicul nu-l ajută prea tare și că e preferabil să-și scoată în evidență personalitatea.

Își comandă – vorbind cu un accent greu de depistat, american,

probabil, sau de străin care a învățat engleza de la americani – o felie de prăjitură cu morcov și o cafea neagră pe care le duce la o masă de lângă a ei. Laurel simte cum i se taie respirația. El nu pare să-i fi sesizat privirea insistentă, dar, cu toate că localul e aproape gol, a ales să se plaseze în apropierea ei. Intră în panică, gândindu-se că poate într-un mod misterios, subconștient, i-a atras atenția. Nu vrea să atragă atenția nimănui, cu atât mai puțin a acestui străin.

Stau așa, unul lângă celălalt, câteva minute bune. El nu se uită la ea, dar Laurel simte că este urmărită cu intensitate. Bărbatul emană o vibrație perceptibilă în timp ce se joacă cu telefonul. Laurel termină fără grabă ultimele îmbucături din sendvișul cu brânză.

După o vreme, începe să-și spună că poate imaginația îi joacă feste. Își bea cafeaua și dă să iasă.

— Ce păr frumos ai! aude brusc din spate.

— Oh! reușește să îngaime, întorcându-se șocată.

— Chiar foarte frumos.

— Mulțumesc. Își duce mâna la cap, fără să-și dea seama. Tocmai am fost la coafor, de obicei arată mai rău.

— Ai încercat vreodată prăjitura cu morcov? o întreabă străinul zâmbind.

Neagă din cap.

— E foarte bună. Vrei să guști?

— Nu, îți mulțumesc, eu... râde fâstăcită.

— Nu te teme. Uite, am o linguriță curată. Ia, te rog... nu voi reuși niciodată s-o termin singur.

O rază de soare pătrunde chiar în acea clipă în local, strălucitoare ca o torță. Se intersectează cu lingurița într-un șuvoi de sclipiri. În marginea prăjiturii portocalii se văd dărele furculiței folosite de el. Sunt învăluți într-o stranie atmosferă de intimitate, iar Laurel luptă din greu cu reacția instinctivă de a-și lua tălpășița. Examinând însă jocul razelor de soare pe argintiul linguriței, percepe o căldură interioară crescândă. Ceva ce seamănă cu speranța.

O ridică și ia o mică parte dintr-o latură neatinsă.



Numele lui este Floyd. Floyd Dunn.

— Mă bucur să te cunosc, Laurel Mack, îi spune întinzându-i mâna.

Are o strângere fermă și caldă.

— De unde provine accentul tău? îl întreabă trăgându-și scaunul

mai aproape de masă și simțind cum soarele îi încălzește ceafa.

— Ah, exclamă bărbatul ștergându-se la gură cu un șervețel. Întrebarea mai bună ar fi de unde nu *provine* accentul meu. Tata era un american foarte ambițios, care vâna slujbe bine plătite pe tot mapamondul. Patru ani în Statele Unite. Doi în Canada. Încă patru în Statele Unite. Patru în Germania. Un an în Singapore, apoi trei în Marea Britanie. Părinții mei s-au întors în America, eu am ales să rămân aici.

— Așadar, ești de multă vreme aici?

— Trăiesc aici de – strânse din ochi de la efortul de concentrare – de treizeci și șapte de ani. Am pașaport britanic, copiii mei au cetățenie britanică, am o fostă soție englezoaică, ascult *The Archers*, sunt pe deplin asimilat.

El zâmbeste și ea râde.

Cu ochii minții, Laurel face un pas înapoi: iat-o într-o cafenea, în mijlocul unei după-amiezi oarecare, vorbind cu un străin și râzând la poantele lui. Cum de se întâmplă așa ceva? De ce tocmai azi, din sutele de zile care au trecut de la dispariția lui Ellie? Asta înseamnă resemnarea? De asta ai parte când reușești, în sfârșit, să-ți înmormântezi copilul?

— Spune-mi despre tine, stai pe-aici, prin cartier? o întreabă.

— Nu. De fapt, locuiesc în Barnet. Până acum câțiva ani, e drept, stăteam nu departe de aici. De aceea încă mai vin la același coafor, îi explică, făcând un semn din cap spre salonul aflat la câțiva pași. Sufăr de un fel de fobie, nu suport să las pe altcineva să mi se atingă de podoaba capilară, așa că vin aici lună de lună.

— Ei bine – bărbatul îi examinează din nou părul –, mie mi se pare că merită efortul.

Tonul lui sună ca al cuiva care vrea să flirteze, se gândește Laurel. Oare are de-a face cu un ciudat? Este ceva în neregulă cu el, ceva nelalocul lui? Îi scapă ei ceva? I s-au tocit instinctele de autoapărare? Poate că vrea s-o escrocheze, să o terorizeze sau – cine știe? – să o răpească și să o violeze, își spune străbătută de un frison. O fi nebun? O fi un om rău?

Își pune aceste întrebări ori de câte ori face cunoștință cu un străin, căci așa e felul ei. N-a fost niciodată o persoană încrezătoare, nici înainte ca Ellie să dispară și să fie găsită zece ani mai târziu sub un strat de noroi, în pădure. Paul se amuza să spună că mariajul lor era un proiect pe termen lung. Refuzase să-și formalizeze relația până când

Jake era deja măricel, temându-se că el avea să se răzgândească în ultima clipă și s-o lase baltă în fața ofițerului de stare civilă. În ultima vreme e chiar și mai suspicioasă, deoarece a aflat pe propria piele că cel mai rău scenariu imaginabil nu e doar o posibilitate cu șanse extrem de reduse de materializare.

Cu toate acestea, nu vede nimic care să-i alerteze senzorii la acest bărbat cu părul și ochii gri, cu pielea netedă și pantofi frumoși. Cu excepția faptului că s-a oprit să stea de vorbă cu ea. Îi mulțumește pentru complimentul referitor la păr și își împinge scaunul în spate, ca și cum ar vrea să se ridice și să plece, de fapt sperând ca el s-o invite să mai rămână.

— Trebuie să pleci? o întreabă.

— Cred că da, îi răspunde încercând să-și găsească o scuză convenabilă. Mă duc să mă întâlnesc cu fiica mea.

Evident, e o minciună. Nu se întâlnește niciodată în oraș cu fiica ei.

— Ah, ai o fiică?

— Da. Și un fiu.

— Unul din fiecare, glumește bărbatul.

— Da, îi răspunde simțind o strângere de inimă, da, un băiat și o fată.

— Eu am două fete.

Dă din cap și își aranjează geanta pe umăr.

— Ce vârste au?

— Una are douăzeci și unu de ani, iar cealaltă numai nouă.

— Locuiesc cu tine?

— Cea de nouă ani, da. Cea de douăzeci și unu, cu mama ei.

— Oh, înțeleg...

— Da, e complicat, îi spune el zâmbind.

— Nu așa e totul? îi zâmbește la rândul ei.

Dintr-odată, bărbatul rupe colțul unui ziar lăsat de vreun client pe o masă alăturată, scoase din buzunar un pix, notează un număr de telefon și îi spune:

— Mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă și aș vrea să continuăm conversația. Ce-ar fi să mâncăm împreună într-o zi? Sună-mă.

Sună-mă.

Atât de simplu, atât de sigur pe el, atât de direct. Nici nu-și poate imagina că există astfel de oameni.

Ia hârtiuța și o împătorește între degete.

— Da, cine știe? Poate...

Bărbatul râde. Are o mulțime de plombe.

— „Poate” mi-e suficient deocamdată.

Laurel iese din cafenea cu pași repezi, fără să se uite în urmă.



În seara aceea, face un lucru pe care nu l-a mai făcut niciodată în viața ei. Trece pe la Hanna fără să o anunțe. Pe chipul fiicei ei se așterne o expresie compusă din nouăzeci la sută indignare și zece la sută îngrijorare.

— Mami?

— Bună, draga mea.

Hanna privește peste umărul ei, de parcă acolo s-ar putea ascunde explicația vizitei inopinate.

— Ești bine?

— Da, foarte bine. Eu doar... doar treceam prin zonă și m-am gândit că nu ne-am mai văzut de multă vreme.

— Ne-am văzut duminică.

Hanna a trecut pe la ea ca să-i lase un laptop vechi, dar n-a intrat în casă.

— Da, știu, dar, vezi tu, n-a fost o întâlnire adevărată.

— Vrei să intri? o întreabă Hanna, schimbându-și greutatea de pe un picior gol pe celălalt.

Poartă pantaloni de yoga și un tricou alb strâmt, cu inscripția *Cheri pe piept*. Hanei nu i-a părut niciodată de stil. Un costum negru de la Banana Republic pentru birou și ceva ieftin și comod pentru acasă, de mai mult n-are nevoie. Laurel habar n-are ce poartă fiica ei când iese seara în oraș, pentru că nu se văd niciodată seara.

— Vrei o ceașcă de ceai?

— Cam târziu pentru mine.

Hanna dă ochii peste cap. Crede că mama ei exagerează cu sensibilitatea la cofeină doar ca s-o enerveze.

— Mă rog, eu o să-mi fac o cafea. Ce vrei să-ți aduc?

— Nimic. Stai liniștită. Nu vreau nimic.

Își privește fiica mișcându-se rapid prin bucătăria minusculă, deschizând și închizând dulapuri, cu un limbaj al trupului atât de opac și de controlat, încât se întreabă dacă a existat vreun moment de apropiere între ele.

— Unde ai fost? o întreabă Hanna dintr-odată.

— Pardon?

— Ziceai că ești în trecere prin cartier...

— Ah, da, sigur. Am fost la coafor.

Fără voia ei își atinge părul din nou, simțind usturimea minciunii prin omisiune.

— Ți-a ieșit foarte bine.

— Ah, îți mulțumesc din suflet, draga mea. Pipăie colțul de ziar din buzunar, cu numărul și numele Floyd mâzgălite pe ea, și adaugă: Știi, mi s-a întâmplat ceva ciudat...

Hanna îi aruncă instantaneu o privire îngrozită. Așa face de fiecare dată când Laurel încearcă să pornească o discuție, indiferent de subiect, ca și cum s-ar teme să nu fie atrasă într-o situație ce i-ar depăși capacitatea de implicare emoțională.

— Un tip mi-a dat numărul lui de telefon și m-a invitat la cină.

Privirea îngrozită a Hannei se transformă în oroare pură. Laurel ar da orice, ar face orice ca să nu fie nevoită să poarte această conversație cu ea, ci cu Ellie. Fiica ei cea mică ar fi râs, ar fi sărit în sus de bucurie, ar fi luat-o în brațe și-ar fi învârtit-o în pași de dans, i-ar fi spus că e *minunat* ce i s-a întâmplat, că e *incredibil*, că e *fantastic*. Și ar fi făcut-o să se simtă astfel.

— Sigur că n-o să-l sun, stai liniștită. Dar gestul mi-a dat de gândit. M-a făcut să mă gândesc la noi, la noi toți, la alegerea noastră de a trăi ca niște insule separate.

— Mda, bine.

În vocea Hannei se ascunde o notă acuzatoare.

— A trecut atâta vreme și tot n-am găsit o modalitate să trăim din nou ca o familie. E ca și cum am fi blocați. Blocați în ritmul zilei respective. Vreau să spun, uită-te la tine.

Știe că și-a ales greșit cuvintele chiar din clipa în care îi ies din gură.

— Ce? Ce-ai cu mine?

Hanna se ridică și începe să-și râcăie nervoasă cuticulele cu vârful unghiilor.

— Ei bine, ești extraordinară, evident că ești extraordinară. Sunt atât de mândră de tine, de munca grea pe care ai depus-o ca să ajungi unde ai ajuns. Dar nu te simți niciodată... unidimensională? Dacă stai să te gândești, n-ai nici măcar o pisică!

— Ce?! O pisică? Vorbești serios? Cum naiba să-mi iau o pisică? Uneori lipsesc de-acasă zile în șir. N-aș vedea-o aproape niciodată, n-aș

putea să...

Laurel îi întinde mâna împăciuitor.

— Bine, gata, să lăsăm pisica. Era doar un exemplu, poate nu cel mai potrivit. Totuși, în afara orelor pe care le petreci la birou, nu mai există nimic altceva în viața ta? O altă dimensiune? Un prieten? Un bărbat?

Fiica ei clipește rapid.

— De ce mă întrebi despre bărbați? Știi foarte bine că n-am timp de ei. N-am timp pentru nimic altceva. N-am timp nici pentru conversații ca asta pe care o purtăm acum.

Laurel oftează și se freacă pe ceafă.

— Am observat recent, când am venit să fac curat pe aici, că lipsiseși de acasă peste noapte...

— Ah, și te-ai gândit imediat că aș avea un iubit? o întrebă Hanna cu o strâmbătură, roșind vizibil.

— Da, de ce nu? Mi-am pus și eu niște întrebări.

Fiica ei îi zâmbește cu un aer superior.

— Nu, mami, din păcate, nu. Niciun iubit. Doar petreceri, băutură, chestii din astea. Câteodată, mai rămân pe la prieteni peste noapte.

Ridică din umeri și începe să se joace din nou cu pielițele uscate din jurul unghiilor.

Mirată, Laurel își îngustează ochii. Petreceri? Hanna? Fiica ei îi transmite cu totul altceva prin limbajul trupului, așa că-i vine greu s-o creadă. Dar nu vrea să insiste.

— Ah, înțeleg, îi spune cu un zâmbet forțat.

Hanna se mai relaxează și se apleacă spre ea.

— Sunt încă tânără, mamă. Va veni și vremea pentru bărbați. Și pentru pisici. Nu acum, însă.

„Dar cum rămâne cu noi?” ar vrea Laurel s-o întrebe. „Când vom reuși să ne construim o altă viață? Când vom forma din nou o familie? Când va reuși vreunul dintre noi să râdă sau să zâmbească din tot sufletul, fără să se simtă vinovat?”

Fără să dea glas acestor întrebări, o ia pe Hanna de mână și o trage mai aproape.

— Știi, draga mea, știu cum e. Nu vreau decât să fii fericită. Vreau să fim fericiți cu toții. Vreau să...

— O vrei pe Ellie înapoi.

— Da, îi spune, privind-o surprinsă. Da. O vreau pe Ellie înapoi.

— Și eu. Acum însă știm. Știm că nu vine înapoi și că va trebui să ne

continuăm viețile, să trecem peste acest episod.

— Da. Ai absolută dreptate.

Degetele ei găsesc din nou colțul de ziar în buzunar. Îl freacă în mână și simte un fior pe șira spinării.

— Bună, Floyd. Sunt eu, Laurel. Laurel Mack.

— Domnișoară Mack, ce plăcere să vă aud...

Ah, acel ușor accent transatlantic, atât de leneș și de proaspăt.

— Sau poate sunteți căsătorită?

— Da, doamnă este mai bine, îi răspunde.

— Doamnă Mack, atunci. Mă bucur că m-ați sunat. Chiar sunt extraordinar de încântat.

— Bun, zâmbește Laurel.

— Facem un plan pentru cină?

— Da, ce să zic? Cred că da. Doar dacă...

— Niciun *dacă*. Evident, dacă nu te-ai gândit la un anume *dacă*?

— Nu, nu m-am gândit la niciun *dacă*, spune ea izbucnind în râs.

— Excelent. Ce părere ai de vineri seara?

— Perfect, minunat, îi răspunde instantaneu, fără să se mai întrebe dacă are ceva de făcut sau nu vineri seara.

— Ieșim în oraș? Ceva luxos în centru? Sau ceva pe lângă apartamentul meu? Sau poate pe lângă tine?

— În centru parcă ar fi mai interesant, se aude chicotind aproape ca o fetișcană.

— Asta așteptam de la tine. Îți place mâncarea thailandeză?

— O ador!

— Atunci, mergi pe mâna mea. Rezerv o masă și îți dau un mesaj cu detaliile mai târziu.

— Super. Abia aștept. Ești foarte...

— Eficient?

— Eficient, da și...

— Excitant?

— Nu, nu asta voiam să spun.

O pufnește râsul din nou.

— Nu, dar așa este. Sunt un tip fantastic. Distracția și aventura non-stop sunt garantate cu mine. Așa funcționez eu.

— Ești haios.

— Mulțumesc.

— Ne vedem vineri.

— Sigur, doar *dacă*... încheie el convorbirea.



Laurel s-a îngrijit întotdeauna atent de aspectul ei exterior. Chiar și în acele zile teribile de după dispariția lui Ellie, făcea duș, își alegea cu grijă hainele, încerca să-și mascheze cu farduri scumpe cearcănele provocate de plâns și de nesomn, după care se pieptăna intens, până ce părul îi strălucea. Nu se lăsase niciodată pradă nepăsării. Nu se mai avea decât pe ea însăși în acele zile.

Îi place, așadar, să se îmbrace frumos, însă n-a mai încercat de multă vreme să fie și atrăgătoare. Știe precis când a renunțat să mai încerce să fie drăguță, anume atunci când s-a mutat împreună cu Paul, în 1985. Iată-o acum, după atât amar de ani, uitându-se ca proasta în oglindă, cu trusa de machiaj deschisă lângă ea, cu nervii atât de întinși încât își dă pe pleoape cu rimel în loc de tuș. Îi vine să se ia la palme pentru că și-a îngăduit să îmbătrânească, să se urâtească, pentru nu s-a născut cu genele lui Christy Turlington.

Se strâmbă și își șterge rimelul cu un șervețel.

— La naiba! Rahat! Lasă să-i scape printre dinți.

În spatele ei, pe pat, sunt teancuri întregi de haine scoase de prin sifoniere. Vremea e ciudată în seara asta. Mai caldă decât ar fi normal, ploioasă conform predicțiilor și cu vânt puternic. Deși încă se ține bine – poartă măsura zece standard –, toate hainele ei de seară sunt de când avea patruzeci de ani. Prea scurte, prea vesele, prea decoltate, cu mâneci prea scurte. Nimic nu merge. Nimic. Până la urmă, se resemnează să-și pună o bluză gri cu mâneci lungi și pantaloni negri evazați. Plicticos, dar potrivit.

E cinci fără șapte minute. Trebuie să iasă din casă în zece minute ca să nu întârzie la întâlnirea cu Floyd. Își finalizează rapid machiajul. N-ar putea spune dacă arată mai bine sau mai rău, dar oricum nu mai are timp să repare eventualele erori.

Se oprește puțin în ușa apartamentului. Pe consola din hol are fotografiile cu cei trei copii. Îi place senzația că ei o salută la venire și la plecare. Pune mâna pe imaginea lui Ellie. Avea cincisprezece ani când a fost făcută poza. În octombrie, chiar înaintea primei sesiuni de examene, înainte să dispară. Erau în Țara Galilor; chipul fetei era roșu de la aerul tare al litoralului și de la jocurile cu mingea pe plajă. Ținea gura larg deschisă, practic îi puteai vedea amigdalele. Purta pe cap un fes de lână gri, cu un pompon gigantic în vârf. Stătea cu mâinile îngropate în buzunarele largi ale hanoracului.

— Mă duc la o întâlnire, Ellie. Cu un bărbat drăguț pe nume Floyd. Cred că ți-ar plăcea de el.

Își trece degetul mare peste chipul zâmbitor al fiicei sale, peste pomponul uriaș.

„E foarte bine, mamă!”, îi aude vocea, „mă bucur atât de mult pentru tine. Distracție plăcută!”

— O să încerc, draga mea, o să încerc, răspunde în gol.



În restaurantul ales de Floyd pentru întâlnirea lor domnește o lumină blândă. Pereții sunt decorați cu panouri galben cu negru, mobilierul este de culoare închisă, abajururile lămpilor de pe mese sunt făcute din șiraguri de mărgele de ametist ce înconjoară becuri cu halogen. Bărbatul e deja acolo când sosește ea, cu două minute întârziere. „Lumina asta îl face să arate mai tânăr, probabil că și pe mine mă avantajează”, își spune, iar ideea îi dă curajul să meargă mai departe. Se apropie de el, îl așteaptă să se ridice de pe scaun și se lasă sărutată pe obraji.

— Ești foarte elegantă.

— Mulțumesc. Și tu.

Bărbatul poartă o cămașă neagră cu guler gri și un sacou negru de catifea reiată. Părul lui pare a fi trecut recent pe la frizer și miroase a cedru și lămâiță.

— Îți place restaurantul acesta? o întreabă cu prefăcută nesiguranță, fără să păcălească pe nimeni.

— Sigur că-mi place. E superb.

— Mie-mi spui?

Laurel îi întoarce zâmbetul.

— Ai mai fost aici?

— Da, dar numai pentru prânz. Îmi doream de multă vreme să vin seara, când e întunecos, plin de pericole și de indivizi dubioși.

Laurel aruncă o privire în jur. Majoritatea clienților arată ca și cum ar fi venit direct de la birou sau ar avea întâlniri romantice.

— Nu mi se par așa de dubioși.

— Da, am observat și eu între timp. Mă declar dezamăgit.

Floyd îi zâmbește și-i întinde meniul.

— Ți-e foame?

— Sunt lihnită.

E adevărat, căci a fost prea emoționată toată ziua ca să poată mânca.

Acum, după ce l-a văzut și și-a adus aminte de ce a acceptat să guste din prăjitura lui, de ce l-a sunat și de ce a vrut să se întâlnească cu el, pofta de mâncare i-a revenit instantaneu.

— Îți place mâncarea picantă?

— Ador mâncarea picantă.

— Slavă Ție, Doamne! râde el. Nu-mi sunt deloc simpatici oamenii cărora nu le place mâncarea picantă. Riscam să începem cu stângul.

Consultă meniul pe îndelete. Floyd are nenumărate întrebări: „Unde lucrezi? Mai ai frați sau surori? Cum este apartamentul tău? Ai vreun hobby? Ai animale de companie?” – apoi, brusc, chiar înainte de entreuri – „Ce vârste au copiii tăi?”

— Oh, au douăzeci și șapte, respectiv douăzeci și nouă, îi răspunde aranjându-și șervetul în poală.

— Sunt impresionat! Nu arăți ca și cum ai avea copii atât de mari. Nu știu de ce rămăsesem cu impresia că sunt adolescenți.

Știe că bărbatul încearcă doar să fie amabil cu ea. Să pierzi un copil te îmbătrânește mai repede decât dacă ai fuma țigară de la țigară pe o plajă, în bătaia vântului.

— Am aproape cincizeci și cinci de ani. Și știu că-i arăt.

— Dă-mi voie să te contrazic, nu se lasă el. Nu ți-aș fi dat mai mult de patruzeci și ceva. Arăți magnific.

Respinge complimentul cu un gest nonșalant. E ridicol.

Floyd zâmbeste, scoate o pereche de ochelari de citit din buzunarul interior al sacoului elegant și și-i pune pe nas.

— Începem să comandăm?

Fac greșeala să comande prea mult. Felurile vin într-un flux parcă neîntrerupt, în porții mult mai mari decât ce-au anticipat ei, așa că rearanjarea paharelor, farfuriilor, telefoanelor mobile și a sticlelor de apă de pe masă le ocupă o bună parte din seară.

„O mai fi ceva de adus?” se întreabă de fiecare dată când mai apare un chelner. „Dă, Doamne, să se termine.”

Încep cu bere și continuă cu vin alb.

Floyd îi povestește despre divorțul de mama fiicei lui mai mari, fată pe care o cheamă Sara-Jade.

— Eu am ținut s-o botezăm Sara-Jane. Fosta mea soție voia să-i spunem Jade. Eu am insistat pentru Sara, ea n-a vrut să renunțe la Jade, așa că am ajuns la un compromis. Ea însăși se prezintă SJ. Poți să le dai copiilor orice nume îți trece prin cap, până la urmă tot ce vor ei au să

facă, încheie el ridicând din umeri.

— Cum e?

— Cine, Sara? E... Pentru prima dată, chipul lui Floyd este străbătut de un val de tristețe. E mai neobișnuită, așa... Este... Pare să-și găsească cuvintele cu greu. În fine, cred că cel mai simplu ar fi să faceți cunoștință.

— Vă vedeți des?

— Da, foarte des, foarte des. Încă nu s-a mutat de acasă, stă cu fosta mea soție. Nu se înțeleg prea bine, așa că uneori mă folosește pe post de supapă. Cam în fiecare weekend, ca să fiu sincer. Ceea ce e bine, presupun, adaugă zâmbind mânzește.

— Dar pe cealaltă cum o cheamă?

— Poppy, îi răspunde, și chipul i se luminează instantaneu.

— Și cum e? Foarte diferită de Sara-Jade?

— Oh, Dumnezeu, nici nu se poate mai diferită. Dă din cap încet, teatral. Da, într-adevăr, Poppy este fantastică, să știi. E foarte bună la matematică, are cel mai sec și mai șocant simț al umorului și nu lasă pe nimeni s-o calce pe bătăture. Mă ține la distanță, are grijă să-mi arate tot timpul care e locul meu. Câteodată șterge pe jos cu mine, la propriu și la figurat.

— Pare o fată cu totul specială! spune Laurel, gândindu-se că așa și-ar fi putut descrie și ea fetița pierdută.

— Chiar este. O simt ca pe o binecuvântare în viața mea.

— Cum se face că locuiește cu tine?

— Ei, vezi tu, asta e partea ceva mai complicată. Poppy și Sara-Jade au mame diferite. Mama lui Poppy a fost... cum să spun? O relație întâmplătoare care a dat pe dinafară. Sper că înțelegi... Poppy nu era planificată în viețile noastre. Nici nu ne trecea prin cap. O vreme am încercat să ne purtăm ca un cuplu normal, să intrăm în rândul lumii, dar n-a mers. N-am reușit. Poppy avea patru ani când mama ei a dispărut.

— A dispărut?

Inima lui Laurel se zbate frenetic la auzul unui cuvânt atât de încărcat de sens pentru ea.

— Da. A lăsat-o pe Poppy la ușa mea, pe prag. Și-a golit contul din bancă. Și-a lăsat baltă casa, locul de muncă, totul. N-am mai văzut-o niciodată de atunci. Își ridică paharul și ia o înghițitură zdravănă de vin, parcă invitând-o pe Laurel să continue discuția.

Își duce mâna la gât. Se simte dintr-odată ca și cum totul ar fi fost deja predeterminat, ca și cum întâlnirea ei cu tipul ăsta ciudat de atrăgător n-ar fi fost pe atât de întâmplătoare pe cât ar vrea ea să creadă, că e ca și cum și-ar fi recunoscut reciproc cicatricele, urmele rămase după dispariția unor ființe dragi, dramatic și misterios răpitate din viața lor.

— Biata Poppy, reușește să articuleze în cele din urmă.

Floyd a rămas cu privirea pironită pe un cocoloș de orez de pe fața de masă imaculată. Îl ia și începe să-l învârtă cu vârful degetului.

— Chiar așa, chiar așa, murmură el.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Cu mama lui Poppy? Dumnezeuule, n-am nici cea mai mică idee. Era o femeie foarte bizară. Poate fi oriunde. Efectiv, oriunde.

Laurel îl privește atent, încercând să-și dea seama dacă e cazul sau nu să pună următoarea întrebare.

— Te-ai gândit vreodată că ar putea fi moartă?

Floyd îi aruncă o privire întunecată, făcând-o să simtă că a mers prea departe.

— Cine știe? Cine știe?

Zâmbetul îi re apare imediat, și conversația deviază spre subiecte mai puțin delicate. Mai cer vin, își spun glume, iar seara își urmează cursul firesc.

Când ajunge acasă, Laurel se repede la laptop, își pune ochelarii de citit și caută pe Google numele Floyd Dunn. Au stat de vorbă toată noaptea, până când șeful de sală i-a invitat politicos să părăsească incinta localului. A apărut sugestia să meargă în altă parte, la un club din care face parte Floyd („nu unul din acelea cu luminițe, doar un bar, cu mese, scaune și câțiva boșorogi care beau brandy și se plâng de viață”), dar Laurel se temea să nu piardă ultimul metrou spre cartierul ei, High Barnet, așa că s-au despărțit la Piccadilly Circus. Și-a petrecut tot drumul către casă holbându-se beată la reflexia ei din fereastra metroului și zâmbind prosteste din când în când.

Acum e îmbrăcată în pijama și cu periuța de dinți în colțul gurii. Hainele aruncate pe pat la plecare au fost mutate pe un scaun, iar conținutul trusei de machiaj zace întins pe comodă. Nu are nici timp, nici chef de lucruri practice, nu-și dorește nimic altceva decât să rămână captivă în bula pe care Floyd a construit-o în jurul ei. Nu vrea să lase viața reală să se strecoare acolo și să distrugă totul.

I-au fost de ajuns câteva minute ca să afle că bărbatul nu e un simplu matematician, așa cum i-a spus la masă, ci autorul unor tratate foarte apreciate de teoria numerelor și de fizică matematică.

Mărește fotografiile aduse pe ecran de motorul de căutare și-i examinează chipul la diferite vârste, în diverse situații. În unele imagini e vizibil mai tânăr: aproape patruzeci de ani, cu părul lung și o cămașă deschisă la piept; prima fotografie de autor – ușor sinistră, în stilul anilor optzeci, înfățișând un cercetător singuratic de la Open University cu care în niciun caz n-ar fi împărțit o prăjitură. Fotografiile de mai târziu îl arată așa cum este în prezent, cu părul ceva mai dezordonat și mai negru, în haine mai banale, dar, una peste alta, bărbatul cu care tocmai a luat masa.

Vrea să afle mai multe despre el. Vrea să se afunde în personalitatea lui și în lumea lui fascinantă. Vrea să-l vadă din nou. Și din nou. Gândurile o duc la Paul și la Bonny a lui. Cât de groaznic s-a simțit când a informat-o că avea pe cineva și că urma să se mute cu femeia respectivă! Era incapabilă să priceapă cum reușise Paul să se implice din nou într-o relație romantică, să simtă din nou fluturi în stomac, să facă planuri de viitor și să se plimbe de mână. Acum i se întâmplă chiar

ei, și face mari eforturi să se țină departe de telefon. „Paul”, se imaginează spunându-i, „am cunoscut un tip fantastic. E deștept, haios, arată incredibil de bine și e un om bun.”



A doua zi trece într-o agonie tăcută.

De obicei, sâmbăta se întâlnește cu prietenele ei, Jackie și Bel. Se cunosc încă din școala generală, de la Portsmouth, unde formau un trio inseparabil. În urmă cu vreo treizeci de ani, când aveau douăzeci de ani și trăiau la Londra, s-au văzut într-un bar din Soho și cele două prietene ale ei i-au mărturisit că erau lesbiene și că trăiau împreună. Apoi, cu unsprezece ani în urmă, când aveau peste patruzeci de ani, Bel a adus pe lume doi băieți gemeni. Laurel ieșea din perioada de creștere a copiilor, pe când prietenele ei tocmai începeau, iar în anii de după dispariția lui Ellie apartamentul lor din Edmonton, plin de scutece și de iaurt roz la tub, i-a servit drept refugiu.

Weekendul acesta sunt plecate. Îi duc pe băieți la un turneu de rugby în Shropshire. Minutele abia se târăsc pentru Laurel, atmosfera propriei case i se pare sufocantă. Zgomotele vecinilor care strigă după copii, trântesc uși, scot câini la plimbare sau pornesc mașini îi accentuează sentimentul de însingurare. Niciun semn de la Floyd. Niciun apel de la Floyd, niciun mesaj, iar ea este bătrână, mult prea în vârstă pentru genul acesta de jocuri. Până la căderea serii reușește să se convingă singură că n-are rost să continue această aventură fără viitor. E o nebunie. N-are niciun sens. Ea e o femeie cu probleme, cu un trecut plin de neazuri, asupra căreia Floyd și-a utilizat fără scrupule și fără efort șarmul personal ca să facă rost de o noapte de sex, ceva ce ar fi putut obține în fiecare noapte, dacă ar fi avut chef. Probabil chiar în clipa asta se află într-o cafenea, cu o prăjitură cu morcov în față, așteptându-și următoarea victimă.

Duminică, Laurel se decide să-și viziteze mama. De obicei o face joia, pe principiul că dacă își stabilește o zi fixă, îi vine mai greu să inventeze pretexte ca să nu se ducă. În orice caz, nu mai poate petrece încă o zi încuiată în casă. Nu mai poate.

Azilul unde e internată mama ei se află la Enfield, la douăzeci de minute distanță cu mașina. Este o clădire nouă, cu cărămidă aparentă roșie și ferestre mate, astfel încât nimeni să nu-și poată vedea viitorul dezastruos. Ruby, mama ei, a suferit trei atacuri cerebrale, are un vocabular limitat, e pe jumătate oarbă și prezintă grave scăpări de

memorie. În plus, e foarte nefericită și își găsește cu ușurință cuvintele când vrea să-și exprime dorința de a muri.

Ruby e în scaunul cu rotile când ajunge ea, pe la unsprezece și jumătate. Are la îndemână niște biscuiți cu ovăz și o cană de lapte, de parcă ar avea patru ani. Laurel îi ia mâna și strânge ușor pielea pergamentoasă. Se uită în ochii aceia întunecați încercând, ca de obicei, să distingă cealaltă persoană, cea care o lua de-o mână și de un picior și o arunca în piscină când era mică, cea care o alerga pe plajă, îi netezea părul și îi pregătea ouă ochiuri după rețeta văzută la o emisiune culinară americană. Mama ei era un vulcan de energie, cu șuvițe de păr negru în permanentă dezordine și purtând pantofi fără tocuri, pregătită oricând să alerge după autobuze sau să sară garduri și să alerge după hoți.

Prima criză a lovit-o la patru luni după dispariția lui Ellie, iar de atunci n-a mai fost niciodată aceeași.

— Am ieșit cu un bărbat săptămâna trecută, începe Laurel.

Mama ei aprobă din cap, și buzele subțiri i se întind într-un zâmbet aproape invizibil. Încearcă să spună ceva, dar nu reușește să găsească cuvintele.

— F-f-f-f... f-f-f...

— N-are nimic, mamă, nu te chinui, am înțeles că ești mulțumită.

— *Fantastic*, izbutește dintr-odată să exclame.

— Da, îi răspunde Laurel cu un zâmbet larg. Așa este. Doar că acum sunt nervoasă și mă comport ca o adolescentă. Mă uit ca proasta la telefon, așteptând să mă sune. E penibil...

Mama ei zâmbește din nou, adică schițează acea copie de zâmbet de care mai e în stare creierul ei defect.

— N... numele?

— Îl cheamă Floyd. Floyd Dunn. E american, de vârsta mea, foarte deștept, drăguț, cu simțul umorului. Are două fete, dintre care una locuiește cu el, iar cealaltă e mare.

— Tu... tu... tu... continuă să-i zâmbească bătrâna, dând din cap.

Laurel îi mângâie dosul palmei cu degetul mare și o privește încurajator.

— Tu... tu... să-l suni!

— Nu pot! exclamă izbucnind într-un râs nervos. Cum mama ei clatină din cap dezaprobat, insistă: Nu. Serios. Eu i-am telefonat prima dată. Eu am făcut prima mișcare, acum e rândul lui.

Bătrâna scoate un țâțâit din buze. După o clipă de gândire, Laurel își dă seama că ar putea face o concesie.

— Bine. Aș putea să-i trimit un mesaj de mulțumiri. Să las mingea în jumătatea lui de teren.

Mama ei o aprobă și îi ia mâna între palmele ei, strângând-o ușor. L-a adorat pe Paul încă din prima zi, când i-a spus fiicei sale: „Te-ai descurcat bine, draga mea. Ți-ai găsit un bărbat de nădejde. Acum, nu trebuie decât să te porți frumos cu el. Nu-l lăsa să-ți scape, te rog”. La care Laurel i-a zâmbit pieziș și i-a răspuns: „O să vedem”, pentru că ea n-a crezut niciodată în poveștile cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Mama ei n-a fost de acord cu despărțirea lor, dar a înțeles până la urmă, fiindcă era pe cât de romantică, pe atât de realistă, ceea ce reprezenta combinația ideală, în multe privințe.

Bătrâna vâără o mână în poșeta lui Laurel, îi extrage telefonul și i-l întinde.

— Ce? o întreabă uluită. Vrei să-i scriu acum?

Ruby aprobă din cap.

Laurel oftează din rărunchi și se apucă de tastat.

— Dacă iese prost, te voi considera principala responsabilă, o avertizează pe cel mai serios ton din lume.

Apasă pe butonul de trimitere a mesajului, închide repede telefonul și-l vâără la loc în geantă, oripilată de ceea ce tocmai a făcut.

— La naiba! se tânguie, trecându-și mâna peste chip. Femeia lui Dumnezeu, nu-mi vine să cred că m-ai pus să fac asta!

Mama ei râde, un sunet ciudat, întretăiat, ce pare să-i iasă din gât. Dar, fără îndoială, râde. Nici nu-și mai amintește când a văzut-o făcând asta ultima dată.

După numai câteva minute, telefonul începe să sune. Este el.

Laurel și Floyd se revăd în marțea de după weekend. De data aceasta aleg să rămână prin zonă și să mănânce la un mic restaurant eritreean de lângă casa lui, pe care ea își dorea de mult să-l încerce, dar Paul se opunea constant din cauza calificativului de numai trei stele pentru igienă, afișat la intrare.

Floyd e îmbrăcat cu blugi și un pulover negru peste un tricou polo verde mătasea-broaștei. Laurel a ales un sarafan de in mulat pe corp, o bluză de bumbac, dresuri negre și cizme de aceeași culoare și și-a prins părul în coadă. Arată ca o măicuță șic. Și-a dat seama de-abia când s-au întâlnit cât de austeră, chiar *clericală*, e ținuta ei.

— Arăți minunat, îi spune Floyd, în mod clar incapabil să detecteze semnele luptei sale cu moda. Ești mult prea stilată pentru mine. Mă simt ca un vagabond.

— Și tu arăți bine, îl liniștește în timp ce se așază pe scaun. Întotdeauna arăți foarte bine.

E uluită de cât de relaxată se simte. Toate emoțiile de la prima întâlnire au dispărut. Restaurantul este cam neîngrijit și luminat din belșug, dar nu-i pasă cum arată, nici dacă pare bătrână sau nu.

Se uită fascinată la mâinile lui, în permanentă mișcare, dorindu-și să le apuce și să și le lipească de chip. Îi urmărește cu aceeași fascinație mișcările capului, îi examinează ridurile de expresie din colțurile ochilor și chiar părul de pe piept care se ițește uneori de sub gulerul răsfrânt al tricoului. Vrea cu orice preț să facă sex cu el, iar înțelegerea acestui impuls o împinge într-o tăcere confuză.

— Te simți bine, Laurel? o întreabă curtenitor, simțindu-i stânjeneala.

— Ah, da, sunt foarte bine, îi răspunde zâmbind.

Floyd pare mulțumit, și conversația își reia cursul.

Le mulțumește călduros chelnerilor, care par să-l cunoască și aduc feluri în plus față de cele comandate și mostre spre degustare.

— Știi, îi spune ea rupând o bucată de lipie și înmuind-o în sosul tocăniței de oaie, fostul meu soț refuza să calce aici, din cauza ratingului de igienă slab.

Îi trece prin cap că nu-i frumos să-și bată joc de Paul, să-l pună într-o lumină negativă, unidimensională, în fața unui străin.

— Mă rog, te asigur că mănânc destul de des aici și niciodată nu mi-a fost rău. Băieții ăștia chiar știu ce fac.

— Locuiești de multă vreme în cartier?

— Doamne, parcă aș trăi aici dintotdeauna! În orice caz, încă de când părinții mei au ales să se întoarcă în Statele Unite. Mi-au dat niște bani și m-au sfătuit să-mi găsesc un culcuș nepretențios, dar central. Am găsit casa asta într-o stare groaznică, plină de paturi suprapuse, cu șobolani morți, toalete înfundate, rahat pe pereți. E teribil cum pot trăi unii oameni. Se cutremură, apoi adaugă: A fost însă cea mai bună decizie din viața mea. Nu m-ai crede dacă ți-aș spune cât valorează acum.

Laurel n-ar avea de ce să nu-l creadă, căci și-a vândut propria casă din Stroud Green în urmă cu numai câțiva ani.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci în America?

— Nu, niciodată, îi răspunde el clătinând din cap. Nu m-am simțit niciodată acasă acolo. Abia aici am reușit să trăiesc sentimentul ăsta, nicăieri în altă parte a lumii.

— Părinții tăi mai trăiesc?

— Da. Și sunt bine, sănătoși. M-au făcut la tinerețe, așa că sunt încă destul de vioi. Dar ai tăi?

Laurel clatină trist din cap.

— Tata a murit când aveam douăzeci și șase de ani. Mama e într-un azil de bătrâni. E foarte fragilă. Nu știu dacă o mai duce până la anul pe vremea asta. Ea m-a pus să te sun, continuă cu un zâmbet. Duminică. Săraca, abia dacă mai poate vorbi, îi ia un secol ca să formeze o propoziție, cu excepția situațiilor când se plânge că vrea să moară. Dar m-a convins să-ți trimit un mesaj. Mi-a zis că întâlnirea noastră a fost un eveniment fantastic și efectiv mi-a pus telefonul în mână. A fost gestul cel mai matern pe care l-a făcut în ultimele decenii.

Floyd se întinde peste masă și-i ia mâinile; cu ochii lui cenușii pironiți în ai ei, îi spune:

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe minunata ta mamă.

La rândul ei, îi apucă mâinile și i le strânge tandru. Atingerea lui este blândă și în același timp puternică. Atingerea lui o face să simtă din nou ceea ce nu și-a închipuit că va mai simți vreodată, ceva ce a crezut că uitase de multă vreme. Degetele mari ale bărbatului avansează și trec peste încheietură, începând să-i traseze linii fine pe partea interioară a antebrațului. Ea îi mângâie părul moale de pe brațe, apoi

întinde mâinile și le strecoară pe sub mânecile largi ale puloverului. Îi atinge umerii și rămân amândoi astfel înlănțuiți, peste masă, câteva minute lungi și intense, înainte de a se despărți încet ca să ceară nota.



Casa lui arată la fel ca vechea ei locuință, la numai trei intersecții distanță. Lipită de clădirea vecină, e o casă în stil victorian, cu acoperiș olandez și un mic balcon deasupra intrării principale. În față, o cărare pietruită conduce la o ușă cu vitralii pe laturi, oberlihtul fiind de asemenea decorat cu vitraliu. În jurul cărării este o mică grădină bine întreținută, iar într-un spațiu amenajat într-un colț se văd două tomberoane pe roțile. Laurel știe deja cum arată interiorul înainte ca Floyd să introducă cheia în ușă.

Intuiția nu o înșală. Iată holul cu gresie și scara largă de lemn a cărei balustradă se încheie într-un vârtej generos. În față, o singură treaptă conduce la o bucătărie mare și aerisită, iar printr-o ușă întredeschisă din stânga reușește să distingă o încăpere cu rafturi de cărți până în tavan, lumina albă a unui ecran de televizor și o pereche de picioare goale încrucișate la glezne. Picioarele se întind și coboară pe pardoseala de lemn, apoi își face apariția un chip, o față mică, nervoasă, un smoc de păr blond, câțiva cercei înșirați pe lobul urechii și o linie groasă de rimel albastru.

— Tata?

Capul se ascunde rapid la vederea lui Laurel.

— Bună, draga mea. Floyd se întoarce rapid și șuieră: Sara-Jade! în direcția lui Laurel, apoi își vârbă capul pe ușă: Cum ți-ai petrecut seara?

— OK, se aude vocea subțire a fetei.

— Poppy a fost cuminte?

— A fost OK.

— La ce oră s-a dus la culcare?

— Cam acum o jumătate de oră. Ai venit devreme.

Laurel vede capul delicat aplecându-se o clipă și dispărând înapoi.

— Sara, trebuie să-ți fac cunoștință cu cineva. Floyd se întoarce din nou spre Laurel și-i luă mâna. Laurel, ea este fiica mea mai mare, Sara-Jade.

— SJ, se prezintă fata din fotoliu, ridicându-se încet în picioare.

Îi întinde o mână subțire și o salută, apoi se lăsă să cadă la loc și-și încrucișează sub ea piciorușele albe cu vene albastrui.

Poartă un tricou cu câteva măsuri mai mare peste niște colanți

negri. Laurel nu se poate împiedica să observe cât e de slabă, întrebându-se dacă are probleme de apetit sau așa e constituția ei.

La televizor rulează un *reality show* despre cupluri care se întâlnesc pentru prima dată în viață într-un restaurant puternic luminat. Pe podea, la picioarele lui SJ zac o farfurie murdară de ketchup și o cutie de Diet Coke goală. Pe mânerul fotoliului e lipit un ambalaj gol de ciocolată Galaxy. „E clar că așa-i de felul ei”, își spune Laurel, și imediat în fața ochilor îi apare portretul mamei fetei, probabil o zână cu ochi mari, slabă ca un băț. Pentru o clipă se simte jenant de geloasă.

— Dacă ai nevoie de ceva, ne găsești în bucătărie, se aude vocea lui Floyd. Vrei o ceașcă de ceai?

Sara-Jade clătină din cap fără să spună nimic. Laurel îl urmează pe stăpânul casei în bucătăria care este exact cum și-a imaginat-o: dulapuri crem cu mânere din lemn supradimensionate, o mașină de gătit verde-închis și o insulă înconjurată cu scaune de bar pe mijloc. Spre deosebire de vechea ei bucătărie, aceasta este extinsă spre spatele casei, unde se află o masă de culoarea lemnului și câteva scaune asortate. Pe masă se află un teanc de ziare și reviste și două laptopuri. De spătarul unui scaun atârnă o haină de blană artificială roz, iar pe cel de alături e așezat un sacou de costum.

Ia loc pe un scaun înalt și îl urmărește pregătindu-i un ceai de mușețel și turnându-și lui o cană de cafea direct din filtru.

— Ai o casă adorabilă, îi spune.

— Mulțumesc. Ar trebui să știi că exact acolo unde te afli era locul unde își ținea oala de noapte tipul care locuia în camera din spate, pe care am desființat-o când am mărit bucătăria. Știu pentru că mi-a lăsat-o cadou când am cumpărat casa. *Plină*.

— Ah, vai, ce scârbos!

— Mie îmi spui?

— De fapt, casa ta este la fel ca fosta mea locuință. Exact la fel. Adică, înțelegi, nu este identică, dar respectă același plan, în linii mari.

— Toate străzile și casele din cartier au fost proiecte moderne, la vremea lor, construite pentru lucrătorii din City. Îi întinde ceașca de ceai zâmbind nostalgic. E ciudat să te gândești că într-o zi urmașii noștri ar putea fi pasionați de o casă Barratt³ și că vor căuta cu

³ Barratt Developments – unul dintre cei mai mari dezvoltatori imobiliari din Marea Britanie.

disperare să protejeze caracteristicile epocii: „Nu atingeți stucaturile din plastic. Sunt prețioase”.

— Îți poți imagina că oamenii care au trăit aici înainte au renunțat la sifonierele cu uși culisante din oglinzi? intră în joc și Laurel.

Floyd râde și-i aruncă o privire tandră. Râsul însă i se oprește brusc și ochii i se îngustează.

— Să știi că după prima noastră întâlnire te-am căutat pe Google.

Lui Laurel îi îngheață zâmbetul pe buze.

— Știu despre Ellie.

— Oh! exclamă ea strângând în mâini cana de ceai.

— Ce, nu te-ai fi așteptat să aflu?

— Ce să zic? Presupun că ți-aș fi povestit chiar eu în curând. Eram pe punctul s-o fac. Nu e genul de subiect pe care să-l abordezi la prima întâlnire, cred că ești de acord.

— Ai dreptate. Am înțeles, îi răspunde coborând glasul.

Laurel cade pe gânduri învârtind ceașca de ceai în mâini. I-ar fi venit greu să spună încotro se îndrepta conversația lor.

— Îmi pare foarte rău, continuă el. Eu doar... Oftează adânc. Nici nu mi pot imagina prin ce-ai trecut. De fapt, îmi pot imagina cât de greu trebuie să-ți fi fost. Nu că ar mai avea vreo importanță acum. Dar gândul că... tu... și fiica ta... of, Dumnezeule mare... eram hotărât să vorbim despre asta la restaurant, căci îmi era rușine să fac conversație mărunță cu tine în timp ce eu eram la curent, iar tu nu știai că eu știu...

— Sunt o mare proastă... ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nu, eu sunt un mare idiot, o contrazice el. Ar fi trebuit să aștept să-mi spui tu, atunci când ai fi simțit că o poți face.

Laurel ridică fruntea și-i scrutează ochii umeziți de emoție, apoi îi privește mâinile, mâinile care au mângâiat-o atât de seducător la restaurant. În cele din urmă se uită în jur, la căminul primitiv pe care el și l-a făurit, și își dă seama că hotărârea e luată.

— Acum sunt pregătită să vorbesc despre asta.

Floyd se întinde pe deasupra mesei și îi pune mâna pe umăr. Laurel își freacă instinctiv obrazul de ea.

— Ești sigură? o întreabă.

— Da, sunt sigură.



E aproape unu noaptea când o conduce, în sfârșit, în dormitorul lui de la etaj. Sara-Jade a plecat pe la miezul nopții cu un taxi. Și-a luat la

revedere pe șoptite de la tatăl ei, părând s-o ignore pe Laurel.

Camera lui Floyd e zugrăvită în vișiniu-închis, iar pe pereți atârnă picturi în ulei abstracte despre care el pretinde că le-a găsit în subsolul casei la renovare.

— Sunt cam urâte, presupun, dar mie îmi plac. Mă bucur că le-am eliberat din beznă, că le-am lăsat să respire, să trăiască.

— Unde e camera lui Poppy? îl întreabă în șoaptă.

El arată cu degetul în sus și înspre spate.

— Nu are cum să ne audă. În plus, are somnul greu.

Fără alte cuvinte, începe să-i deschidă fermoarul rochiei, iar ea îi ridică peste cap puloverul; în clipa următoare se îmbrățișează într-un vârtej de haine și de membre. Laurel a hotărât de multă vreme că sexul e un capitol închis pentru ea. Cu toate acestea, iat-o de numai cinci minute în dormitorul acestui bărbat, în toiul uneia dintre cele mai plăcute partide de sex din viața ei, oprindu-se să se odihnească doar ca s-o ia mai abitir de la capăt.

Adorm unul în brațele celuilalt spre dimineață, scăldați în lumina blândă care se strecoară printre perdele.

— Bună dimineața! Dumneavoastră sunteți Laurel?

Laurel tresare puțin speriată. E ora zece, fiica lui Floyd ar trebui să fie de mult la școală.

— Da, răspunde încercând să schițeze un zâmbet prietenos. Da, eu sunt Laurel. Iar tu ești Poppy, presupun?

— Da, eu sunt Poppy.

Fata zâmbește și ea dând la iveală o dantură strâmbă și o mică cicatrice pe obrazul stâng.

Laurel simte brusc nevoia să se agațe de ceva, de orice. Strânge cu putere tocul ușii, rugându-se să nu leșine.

— Măi să fie... reușește să îngaimă după o tăcere jenantă. Scuză-mă, dar arăți exact ca... Se oprește brusc. Nu spune: „Arăți exact ca fiica mea pierdută... cicatricea, fruntea lată, ochii cu pleoape grele, modul în care îți apleci capul într-o parte când încerci să ghicești intențiile cuiva”. În loc de asta, continuă: Îmi amintești foarte puternic de cineva. Încă o dată, scuză-mă!

Hohotul de râs forțat i se pare până și ei prea zgomotos. I s-a întâmplat frecvent să vadă fete care arătau exact ca Ellie în perioada ce urmase dispariției. Nu s-a pus niciodată în situația de a alerga după copii străini pe stradă strigând numele fiicei ei, așa cum a văzut prin filme. A simțit însă cum i se strângea stomacul și i se accelera respirația, a trăit intens speranța deșartă că bucuria și ușurarea se vor revărsa în lumea ei. Incidentele de felul acesta erau extrem de scurte și, în ultimii ani, au încetat complet.

— Vreți să vă aduc ceva? Ceai? Cafea?

— Oh, exclamă Laurel neașteptându-se la o asemenea politețe rafinată din partea unei fete de nouă ani. Da, aș vrea o cafea, te rog, dacă nu cer prea mult.

Privește în spatele fetei, sperând că Floyd s-a întors. I-a spus că va lipsi doar câteva minute, fără să menționeze posibilitatea ca fiica lui să-și facă apariția.

— Tata mi-a zis că sunteți frumoasă, spune Poppy, cu spatele la ea, în timp ce umple filtrul de cafea cu apă de la robinet. Și chiar sunteți.

— Dumnezeule, oftează Laurel. Îți mulțumesc, deși probabil că arăt îngrozitor...

Își trece mâna prin păr, netezindu-și șuvițele pe care tatăl acestei copile le-a răvășit în timpul nopții. Poartă un tricou larg de-al lui Floyd și miroase, o știe foarte bine, a sex.

— Ați petrecut o seară plăcută? Întreabă fata punând cafea cu lingurița în filtru.

— Da, mulțumesc, chiar a fost plăcut.

— V-ați dus la restaurantul acela eritreean?

— Da.

— E și restaurantul meu favorit. Merg acolo cu tata încă de când eram mică.

— Aha, ce gusturi sofisticate ai...

— Din contră, aș putea mânca orice. Cu excepția prunelor, care nu mi plac deloc.

Poppy este îmbrăcată într-o rochie largă din bumbac cu dungi albastre și albe și cu colanți bleumarin de lână. În picioare are pantofiori din piele de aceeași culoare. Părul șaten și-l ține dat pe spate, cu două mici clipsuri roșii în laterale. „Iată o ținută foarte formală pentru o fetiță”, își spune Laurel. Genul de haine pe care fiicele ei nu le-ar fi purtat nici dacă le plătea.

— N-ai școală azi?

— Nu. Eu nu am școală niciodată. Nu merg la școală.

— Oh, exclamă Laurel surprinsă. Atunci, cum...?

— Tata îmi predă.

— Întotdeauna a fost așa?

— Da. Întotdeauna. Știți, pot să citesc capitole întregi din cărți încă de când aveam trei ani. Am învățat primele elemente de algebră la patru ani. Nicio școală normală nu s-ar fi descurcat cu mine. Râde scurt, aproape ca o femeie adultă, și stinge filtrul de cafea. Pot să vă tentez cu niște granola și iaurt? Sau o felie de pâine prăjită?

Laurel cercetează nerăbdătoare intrarea, dar nu se vede nici urmă de Floyd.

— Știi, parcă m-aș duce să fac un duș înainte de masă. Mă simt puțin... schițează o grimasă grăitoare. Vin imediat.

— Sigur. Duceți-vă la duș. Vă aștept cu cafeaua caldă.

Laurel aprobă din cap și îi zâmbește din nou, îndreptându-se către ieșirea din bucătărie. Se intersectează pe scări cu Floyd. Bărbatul pare proaspăt și bărbierit impecabil, cu părul pieptănat atent pe spate. O prinde de talie cu o mână și își înfundă chipul în umărul ei.

— M-am întâlnit cu Poppy. Nu mi-ai spus că faci școală acasă cu ea.

— Nu?

— Chiar nu. Se retrage, evitându-i gesturile de afecțiune. Mă duc să fac un duș. Nu suport să stau lângă fetiță mirosind ca o târfă bătrână care și-a tras-o toată noaptea cu tatăl ei.

— Miroși superb, îi spune vârându-și mâna între picioarele ei.

Laurel ezită o clipă între a se freca de ea și a i-o da la o parte. În cele din urmă îi șoptește:

— Încetează!

Floyd începe să râdă.

— Ce părere ți-a făcut Poppy?

— Este șarmantă. O dulceață.

— Nu-i așa? spune el luminându-se la față. Nu-i așa că e minunată?

Se apleacă și o sărută tandru pe buze înainte de a coborî în bucătărie, de unde Laurel îl aude salutându-și fiica:

— Bună dimineața, remarcabilă creatură. Cum te simți astăzi?

Ea își continuă drumul spre etaj. Face un duș lung și plăcut în baia privată a iubitului ei, simțind totuși o senzație stranie de nepotrivire, de inadecvare, pe care nu și-o poate explica.



Mai târziu în aceeași zi, Laurel se duce la apartamentul Hannei ca să se ocupe de menaj. Unora li s-ar părea ciudate cele treizeci de lire sterline de pe masă fixate întotdeauna sub aceeași vază. Laurel este conștientă că a face curat în apartamentul fiicei sale pentru treizeci de lire pe lună nu este pe de-a întregul normal, însă fiecare familie își are obiceiurile ei, iar acesta aparține familiei lor. Prin urmare, în fiecare lună depune cele treizeci de lire într-un cont bancar special, pe care într-o bună zi îl va cheltui ca să-și răsfete nepoții, încă nenăscuți, cu dulciuri, spectacole și alte mici bucurii.

Culege bancnotele și le pune în poșetă, apoi își continuă examinarea detectivistică a apartamentului Hannei pe care o realizează ori de câte ori are ocazia de când fiica ei a început să-și petreacă nopțile în altă parte. Explicațiile Hannei, cu petreceri încheiate târziu și nopți petrecute pe la prietene, n-au reușit s-o convingă. Fata ei, așa cum o cunoaște, pur și simplu nu e genul. Nu i-a plăcut niciodată să se distreze.

Florile îi suscită un interes special, căci nu e vorba de un mănunchi de lalele de la Sainsbury's sau de niște crini orientali cumpărați pe

fugă, ci de un buchet meșteșugit. Trandafiri în nuanțe închise, gypsophila, zambile lila și eucalipt. Tulpinile sunt încă lipite împreună, acolo unde au fost legate cu sfoară.

În bucătărie, scoate produsele de curățenie și examinează blaturile căutând indicii. Hanna n-a dormit acasă, așa cum o demonstrează, din nou, absența castronului murdar de cereale din chiuvetă și a resturilor de produse de machiaj. Problema este, își dă seama Laurel, că dacă fiica ei își petrece timpul cu un bărbat la acesta acasă, n-are nicio șansă să găsească dovezi aici. Oftează și se apleacă să scoată din coșul cu pedală sacul de gunoi care, ca de obicei, este incredibil de ușor, dovedind că Hanna nu are viață privată. Când îl îndeasă ca să-l lege aude scârțâitul celofanului, așa că vâă repede mâna în sac și extrage ambalajul florilor. Îl netezește cu atenție și descoperă cu o undă de satisfacție ceea ce căuta, un petic de carton alb, pe care florarul a notat cu acea grafie pompoasă specifică:

„Abia aștept să te văd mâine. Te rog să nu întârzi!
Te iubesc atât de mult,

T. x”

Laurel rămâne câteva clipe cu cartea de vizită în mână, holbându-se la ea, apoi o băgă la loc în sacul de gunoi și face un nod zdravăn. Gata, misterul s-a rezolvat. Hanna a reușit să meargă mai departe. Hanna se vede cu un bărbat. „Dar mie de ce nu-mi spune nimic?” se întrebă frustrată.

Laurel nu l-a mai văzut pe Paul de la înmormântarea lui Ellie, unde au stat unul lângă celălalt. Paul n-a venit cu Bonny și nici n-a întrebat dacă o putea aduce.

Da, e un om bun.

Un om bun în toată puterea cuvântului.

A susținut-o în ziua aceea când a simțit că i se înmuiau picioarele la vederea sicriului care ieșea din spatele draperiilor groase, în sunetul melodiei „Somewhere Only We Know”, a formației Keane. Apoi, la mama ei acasă, i-a dat ceai și a pescuit-o dintr-un colț al grădinii unde se refugiase, aducând-o în casă cu promisiunea unei porții mari de Baileys cu gheață – mica ei plăcere vinovată dintotdeauna. Au rămas împreună după ce toată lumea plecase, învârtind gheața în pahare și stârnindu-și reciproc râsul, pe când sentimentele lui Laurel se învârteceau și se amestecau în ceva indistinct, luminos și întunecos, auriu și gri în același timp. Paul nu și-a verificat niciodată telefonul, nici n-a părut îngrijorat că întârzia la Bonny, și au părăsit casa mamei ei la ora zece îndreptându-se agale spre taxiurile care huruiau pe stradă. S-a lăsat la pieptul lui, simțindu-i din nou mirosul familiar, moliciunea vechiului său tricou Jermyn Street, și aproape, aproape că și-a întors fața spre a lui, ca să-l sărute.

A doua zi s-a trezit de parcă ar fi lovit-o trenul și ar fi fost asamblată greșit la loc. De atunci n-au mai luat legătura.

Acum însă, simte că ambiguitatea este pe punctul să se disipeze. Nu mai au nimic de împărțit și e capabilă să-l înfrunte din nou. Prin urmare, când ajunge acasă de la Hanna îl sună.

— Bună, Laurel, îi răspunde el cu căldură.

Paul vorbește întotdeauna cu căldură. E unul dintre motivele pentru care l-a detestat din tot sufletul în toți acești ani de la dispariția lui Ellie. Zâmbetul lui atât de sincer adresat polițiștilor, reporterilor, jurnaliștilor, dar și vecinilor băgăcioși, modul în care întâmpina oamenii cu ambele mâini întinse în față, păstrând în permanență contactul vizual, interesându-se de sănătatea lor, calmându-i, încercând constant să-i facă pe toți să se simtă bine indiferent de circumstanțe. Laurel se vizualiza cu degetele încleștate în jurul gâtului său, strângând și strângând până l-ar fi omorât.

Acum însă, tonul lui se potrivește cu propria ei stare de spirit. Acum îl poate aprecia din nou. Paul Mack, amabilitatea întruchipată. Un bărbat atât de drăguț.

— Cum îți mai merge? o întreabă el.

— Sunt bine, mulțumesc. Ție?

— Ei, știi, nimic deosebit.

Nu, Laurel nu știe.

— Mi-am adus aminte că săptămâna viitoare e ziua Hannei și a mea. Ce-ar fi să facem ceva împreună? Ce părere ai?

Hanna a venit pe lume la două minute după miezul nopții în ziua când Laurel împlinea douăzeci și șapte de ani. Gluma favorită a familiei era că s-a născut hotărâtă să le fure tuturor lumina celebrității.

— Vrei să spui cu toții? Eu, tu, copiii?

— Da. Copiii, partenerii... dacă vrei.

— Sigur. Cum să nu? Parcă era un băiețel căruia i se promisese cadou o bicicletă. Cred că e o idee excelentă. Ziua voastră e miercuri, nu-i așa?

— Da. Și încă n-am întrebat-o pe Hanna. E posibil să fie ocupată, dar m-am gândit că după chinurile prin care am trecut amândoi, după ce am găsit-o și ne-am luat adio de la fiica noastră, după ce ne-am îndepărtat unul de celălalt, poate că a venit vremea să...

— Să ne adunăm cu toții, completează el. E o idee genială. Mi-ar face mare plăcere. O să discut și cu Bonny.

— Nu te grăbi, stai să vorbesc cu copiii. Nu e ușor, să știi. Sunt atât de ocupați, dar să ținem pumnii strânși.

— Da. Categoric. Ți mulțumesc, Laurel.

— Cu plăcere.

— A fost o călătorie lungă, nu-i așa?

— Teribilă.

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Ah, și, Paul...

— Da?

Înghite în sec și face un efort supraomenesc ca să pronunțe cuvântul pe care credea că l-a uitat pentru vecie:

— Îmi cer iertare.

— Pentru ce?

— Știi foarte bine, Paul. Nu trebuie să te prefaci. M-am purtat groaznic cu tine. Sunt conștientă de asta.

— Laurel, nu-i adevărat, oftează el. Nu te-ai purtat niciodată urât.
— Nu mă contrazice, am fost ca o cățea turbată.
— Ai fost întotdeauna o mamă devotată, Laurel. Atât și nimic mai mult.

— Alte mame își pierd copiii fără să-și piardă și soții.
— Nu m-ai pierdut, Laurel. Încă sunt al tău. Voi fi întotdeauna.
— Mă rog, tehnic nu e chiar așa, nu?
— Atunci când contează, vreau să spun. Ca tată al copiilor noștri, ca prieten, ca un om care te-a însoțit o bună bucată de vreme pe drumul vieții, ca un om care te iubește și căruia îi pasă de tine. Nu trebuie să fim căsătoriți ca să nutresc toate aceste sentimente față de tine. Aceste lucruri sunt mai profunde decât instituția căsătoriei și sunt eterne.

E rândul lui Laurel să zâmbească, dar e un zâmbet ciudat, care îi strâmbă colțurile gurii.

— Îți mulțumesc, Paul. Chiar îți mulțumesc.

Închide după câteva secunde și rămâne cu telefonul în poală, ținându-l tandru, cu privirea fixată într-un punct incert din față, având o senzație de pace cum n-a mai trăit de multă vreme.



Hanna pare iritată, deși nici n-a apucat să înțeleagă despre ce e vorba.

— Ce vrei să spui prin *toți*?
— Vreau să spun eu, tata, Jake, Bonny, Blue.
— Ah, Doamne... bombăne fiica ei.

Laurel nu-și pierde răbdarea. A știut că Hanna nu va fi de acord cu ideea din prima clipă.

— Așa cum spuneai și tu, e momentul să mergem mai departe. Suntem încă în convalescență, iar vindecarea completă ne impune reconcilierea.

— Da, așa o fi pentru tine. N-ai cunoscut-o pe Bonny, nu-i așa? Îți dai seama cât de ciudat va fi?

— Nu va fi ciudat, pentru că eu și tatăl tău ne vom comporta normal, ca niște adulți responsabili. De când n-a mai folosit aceste cuvinte – „eu și tatăl tău”? Suntem oameni în toată firea, Hanna. Nu mai avem nevoie de scuze. Tu ai aproape douăzeci și opt de ani. Eu sunt în prag de pensie. Am îngropat-o pe Ellie. Tatăl tău are o parteneră. O iubește. Trebuie s-o accept și s-o primesc în sânul familiei. Același lucru este valabil pentru Jake, Blue și, desigur, pentru tine...

— Pentru mine?
— Da. Pentru tine și pentru persoana misterioasă care îți trimite flori așa de frumoase.

Se lasă o tăcere confuză.

— Ce flori? Întreabă Hanna.

— Buchetul de pe masa ta din bucătărie.

— Dar nu e niciun buchet acolo.

— Bine, dacă vrei să jucăm așa, buchetul imaginar cu trandafiri roz imaginari. *Acela*.

Hanna țâțâie dezaprobator.

— Acela nu este un buchet, ci un maldăr de flori. Mi le-am cumpărat singură.

— Ah, înseamnă că am interpretat eu greșit. Iartă-mă, oftează Laurel cu falsă inocență.

— Mamă, ce-ar fi să încetezi să-mi mai inventezi iubiți? Nu există niciunul. OK?

— Bine, am înțeles. Scuze!

— Și să știi că nu-mi place ideea asta cu o mare masă de familie. Sună mult prea bizar.

— Ești liberă?

— Nu, vine răspunsul ferm după o scurtă pauză.

— Nu?

— Ei bine, nu chiar în ziua aniversării mele... adică de ziua noastră. Nu. Dar, aș putea în altă zi săptămâna viitoare.

— Atunci, de ziua ta ce faci?

— Ah, nu fac mare lucru. Un pahar cu colegii după orele de serviciu, nimic special.

Laurel clipește încet de câteva ori. Îi e limpede că fiica ei o minte. Acel domn „T.” urmează să o ducă într-un loc foarte special. Nu spune însă nimic.

— Bine. Ce zici de vineri? o întreabă pe cel mai natural ton din lume.

— De acord, m-ai convins. Dar, dacă iese un dezastru sinistru, te voi considera responsabilă pentru tot restul vieții.

„De parcă n-aș ști”, zâmbește Laurel.



Aranjează să se vadă din nou cu Floyd joi seara. De data asta, nu se mai fâstâcește. El i-a trimis un mesaj la o jumătate de oră după ce-a plecat, miercuri dimineața: „A fost cea mai plăcută întâlnire din viața

mea, iar Poppy te adoră. Vrei să ne întâlnim și mâine? Te rog”.

A primit mesajul chiar în clipa în care metroul țâșnea afară din tunel în plină zi, la East Finchley. Reprimându-și un zâmbet orgolios, îi răspunde imediat: „Poate. Doar dacă... ☺”

Îl întreabă dacă n-ar prefera să vină la ea acasă la cină, iar el acceptă pe loc, spunându-i c-o s-o roage pe SJ să rămână peste noapte cu Poppy.

Imediat după aceea se repede să facă cumpărături, alarmată și entuziasmată în același timp de mulțimea de opțiuni care i se prezintă. Ani de zile a făcut totul din rutină sau din necesitate. A mâncat aceleași feluri, gătite cu aceleași ingrediente, pe care le cumpăra de pe aceleași rafturi. De fiecare dată calculând atent numărul de calorii. Trei sute la micul dejun, patru sute la prânz și trei sute seara. Suficient cât să-și permită doi sau trei biscuiți sau o bucată de ciocolată la muncă, plus câteva pahare de vin seara, înainte de stingere. Mâncarea nu reprezenta pentru ea altceva decât calorii.

Din ziua dispariției lui Ellie a încetat să mai gătească pentru Paul și pentru ceilalți copii. Cei trei au terminat conținutul frigiderului, apoi al congelatorului, după care, la un moment dat, Paul și Hanna au luat decizia radicală de a se duce la magazinul Asda, de unde au venit încărcăți cu provizii: paste, pește la conservă, cârnați și carne congelată. Paul a preluat pe nesimțite sarcina gătitului în casă și s-a achitat de ea cu abnegație și fără niciun pic de talent. Îi lipsea complet finețea gustului și nu pricepea conceptul de masă echilibrată, însă hrana banală pe care le-a asigurat-o zi de zi i-a ținut pe toți în viață și sănătoși, iar asta era ceea ce conta.

Acum însă, e nevoită să gătească pentru un tip cu care tocmai s-a culcat și cu care mai vrea să facă sex. Un tip atât de rafinat, încât și-a dus fiica la un restaurant cu specific eritreean încă de când era mică. Nici nu știe de unde să înceapă.

Studiază o pagină imprimată cu rețeta de jambalaya a lui Jamie Oliver. Orez. Cât de greu poate să fie?

Cumpără ardei, ceapă, carne de pui și chorizo. Altele sunt ingredientele care-i ridică probleme. Micile gustări, antreurile, desertul, vinul. Habar n-are. Pune peste grămada din cărucior niște sărățele straniu făcute din pâine libaneză cu linte și aruncă peste ele niște biscuiți Walkers sărați, cu care nu poate da greș. Urmează tuburi și borcănele cu salată grecească de icre, hummus și tzatziki, pe care le

pune la loc când își dă seama că nu merg cu mâncarea americană. Dar ce anume se potrivește cu mâncarea americană? Ce se ciugulește la New Orleans înainte de cină? Nu are nici cea mai mică idee, așa că pune în cărucior un asortiment de sosuri Tex-Mex demn de o petrecere studentească.

Pentru desert, nu lasă nimic la voia întâmplării. Tipul e american, așa că nu poate da greș cu un cheesecake în stil newyorkez, dar este și un anglofil convins, așa că ia și un pudding cu caramel. Dar dacă nu-i place puddingul? Adaugă în coș o cutie de ciocolățele cu mentă After Eight, imaginându-și o discuție de genul: „Presupun că nu ești englez adevărat dacă nu-ți place After Eight”. În sfârșit, ajunge la casă, plătește și încarcă totul în portbagaj cu un oftat imens de ușurare.

Apartamentul ei e o altă mare problemă. În general, arată bine, adică nici prea curat, nici murdar. În mod normal, zece minute cu aspiratorul l-ar face perfect prezentabil. Nu, ceea ce o îngrijorează este absența personalității. Are un apartament pe cât de mic, pe atât de lipsit de suflet. Nou, strălucitor, cu tavan jos și ferestre înguste, identic cu alte mii și mii de astfel de locuințe. Copiii au luat cea mai mare parte a lucrurilor din casa veche, a mai donat și ea la niște fundații de caritate, făcându-și socoteala că se va descurca cu strictul necesar. Acum regretă acea decizie. A fost de parcă și-ar fi închipuit că nu va petrece prea mult timp în noul apartament, că se va disipa încet în atmosferă, până când din ea nu va mai rămâne nici aburul.

Face duș, se rade, se dă cu cremă, se pensează. Gătește în pijama, pentru ca mirosul să nu intre în haine, iar procesul de feliere, cântărire, măsurare, amestecare în oale și gustare i se pare de-a dreptul plăcut, nu ca altă dată. „Când te gândești că făceam asta zi de zi”, își spune. „Câteodată chiar și de două ori pe zi.” Gătea feluri naturale și sănătoase pentru familia ei. Ca să le arate cât de mult îi iubea, ca să-i mențină în formă, ca să-i știe în siguranță. Apoi, fiica ei a dispărut și a apărut, ca prin miracol, sub forma unei grămăjoare de oase – și aceea incompletă. Trupul pe care Laurel s-a străduit aproape șaisprezece ani să-l mențină nu doar în viață, ci și în perfectă stare de sănătate, a fost devorat de animale și răspândit peste tot printr-o pădure umedă și întunecată, indiferentă la bunătățile gătite cu dragoste pentru fiica ei.

Așa că, serios, ce rost are toată agitația asta? Răspunsul îi vine în minte aproape instantaneu: gătitul nu-l hrănește doar pe flămând, ci și

pe bucătar.

La ora șapte se îmbracă: o bluză neagră fără mâneci, o fustă roșie lungă și, cum nu urmează să iasă din casă, o pereche de pantofi cu toc înalt, tot roșii. La ora șapte și cincisprezece minute telefonul o anunță că a primit un mesaj nou.

„Dezastru. SJ ne-a lăsat baltă. Ori vin cu Poppy, ori o lăsăm pe altă dată. Tu decizi.”

Trage adânc aer în piept. Prima senzație e de nervi. De furie maximă. Atâta efort. Atâta epilare. Ca să nu mai vorbim că a schimbat și așternuturile. Aceste reproșuri dispar însă, lăsând loc resemnării.

La urma urmei, de ce nu? Ce anume o împiedică să petreacă o seară cu Floyd și cu fiica lui? De ce n-ar profita chiar ca s-o cunoască mai bine pe copilă? Oricum, trebuia să schimbe de mult așternuturile.

Zâmbește și începe să scrie: „Te rog să vii cu Poppy. Abia aștept s-o revăd”.

Floyd răspunde imediat:

„Ești minunată. Îți mulțumesc. Doar o chestie mărunță: e obsedată de fotografiile altora. Dacă ai vreo poză cu Ellie la vedere, ai face bine s-o ascunzi. Nu i-am spus despre fiica ta dispărută, și cred că ar fi mai bine să nu afle încă. Sper că este OK pentru tine. ☺”

Poppy este îmbrăcată cu o rochie neagră de catifea care-i vine până deasupra genunchilor, cu un bolero roșu și cu pantofi roșii cu fundă. Laurel se simte iarăși oarecum jenată de apariția fetei, ale cărei haine denotă atât absența socializării, cât și lipsa unei mame. Lasă însă deoparte gândurile critice și îi primește pe Floyd și pe Poppy în sufrageria ei decorată cu lumânări care aruncă umbre lungi pe pereții albi imaculați. Pe măsuța de cafea se văd boluri cu nachos și sosuri Tex-Mex, muzica în surdină rotunjește colțurile și asperitățile camerei mici și pătrate, iar o sticlă de Cava aruncă luciri ademenitoare din frapiera plină cu gheață, alături de paharele de cristal.

— Ce apartament drăguț, o felicită Floyd dându-i o sticlă de vin și făcându-i semn lui Poppy să-i înmâneze buchetul de crini pe care-l ține strâns încă de la sosire.

— Da, e un apartament bun, funcțional, îi răspunde Laurel.

Poppy începe să inspecteze casa, oprindu-se la vitrina cu fotografiile de familie.

— Aici este fetița ta? o întreabă arătând spre o poză cu Hanna de pe vremea când avea șase sau șapte ani.

— Da. Este Hanna. A mai crescut, între timp. Săptămâna viitoare împlinește douăzeci și opt de ani.

— Aici e fiul tău?

— Da. Îl cheamă Jake. Copilul meu cel mai mare. Va împlini treizeci de ani în ianuarie.

— Pare drăguț. E drăguț?

Laurel pune sticla de vin în frigider și se întoarce spre ea:

— Da... este. E foarte drăguț. Nu ne-am văzut prea des în ultima vreme, din păcate. Locuiește în Devon.

— Are o prietenă?

— Sigur că are. O cheamă Blue și locuiesc împreună într-o casuță frumoasă, ca de turtă dulce, cu găini în curte. El lucrează ca supervisor, iar ea nu știu cu ce se ocupă. Ceva legat de tricotaje, cred.

— Vă place de ea? Am impresia că nu prea.

Cei doi adulți schimbă o privire cu subînțeles. Laurel speră ca Floyd s-o pună la punct pe Poppy, s-o disciplineze, dar bărbatul nu reacționează în niciun fel. O privește doar, cu un soi de admirație, ca și

cum ar vrea să vadă cât de departe va merge.

— N-o cunosc prea bine, îi spune Laurel fetiței, încercând să vorbească pe un ton mai neutru. Mi se pare o femeie normală, oarecare. Poate e puțin prea obsedată de control. Ridică din umeri. Jack e băiat mare, dacă îi place să fie controlat de o altă ființă umană, treaba lui.

Îi invită să se așeze și să guste din aperitivele reci. Floyd îi urmează îndemnul, dar Poppy continuă să se învârtă prin cameră, băgându-și nasul curios peste tot.

— Ai vreo fotografie cu soțul tău?

— Fostul soț, o corectează Laurel imediat. Nu, nu am expus poze cu el, dar trebuie să fie câteva prin sertare, prin casă.

— Cum îl cheamă?

— Paul.

— Cum e?

— Cine? Paul? Ah, e un tip de treabă, un om bun. De fapt, e foarte drăguț. Da, un bărbat adorabil. Foarte atent, foarte grijuliu. Poate puțin cam lent.

— Atunci, de ce v-ați despărțit?

Of, a ajuns la un subiect pe care ar fi dat orice ca să-l evite. Cum de n-a intuit încotro ducea conversația și s-a lăsat prinsă în capcană cu atâta naivitate? Îi aruncă încă o privire disperată lui Floyd, care însă nu pare dornic să-i vină în ajutor, ci își face de lucru întingând sărățelele prin sosuri.

— Vezi tu, ne-am schimbat... voiam lucruri diferite de la viață. Copiii au crescut, au plecat de acasă, iar noi am ajuns să înțelegem că nu vrem să ne petrecem tot restul vieții împreună.

— S-a căsătorit cu altcineva?

— Nu, nu tocmai. Are o prietenă și trăiesc împreună.

— E drăguță? Îți place de ea?

— N-am văzut-o niciodată, dar copiii o cunosc și mi-au spus că este foarte simpatică.

Poppy pare, în sfârșit, satisfăcută de rezultatele anchetei și se așază lângă tatăl ei, care o bate prietenește pe genunchi, de parcă ar vrea să-i transmită: „Bravo, ai interogată-o bine pe doamna”.

— Să desfacem șampania? Întreabă Floyd întinzându-se spre sticlă.

— Da, chiar te rog. Cum ați venit? Sunteți cu mașina?

— Nu, am venit cu metroul. Mai ai un pahar?

Laurel rămâne confuză o secundă, până înțelege că e pentru Poppy.

— Ah, dar, sigur. Scuze, nu m-am gândit de la început. Așa e stilul francez, nu?

— Ce este stilul francez? vrea să știe fetița.

— Să le dai copiilor să bea alcool. Prin alte țări nu prea se practică.

— Doar șampanie și doar un deget, la ocaziile cu totul speciale.

Laurel toarnă băutura în pahare și închină în sănătatea tuturor și a lui SJ care i-a lăsat cu ochii în soare, dându-i astfel fetiței ocazia să stea până seara târziu și să se îmbrace în haine elegante.

— Ai o rochie foarte frumoasă, o laudă Laurel, simțind o oportunitate de apropiere. Cine te duce la cumpărături?

— Tata. De fapt, cumpărăm haine mai ales de pe internet, dar câteodată mergem și pe Oxford Street.

— Care este magazinul tău de haine preferat?

— Nu am unul anume, dar căutăm întotdeauna la John Lewis.

— Dar ce părere ai despre H&M sau Gap?

— Nu sunt genul acela de fată. Nu port blugi, hanorace cu glugă și alte chestii din astea. Mie îmi place să fiu... elegantă.

Mâna lui Floyd atinge din nou genunchiul fetiței, într-o strângere încurajatoare.

— Spune-mi despre școala acasă. Cum funcționează?

— Ca la o școală obișnuită. Stau și învăț. După ce învăț, mă relaxez.

— Câte ore pe zi lucrezi?

— Două sau trei. Adică, două sau trei cu tata, când nu este la serviciu. În restul timpului, studiez singură.

— Și nu te plictisești niciodată? Nu-ți dorești să ai prieteni și colegi de vârsta ta cu care să-ți petreci timpul liber?

— Nuuuuu, se opune ferm fetița, clătînând din cap. Nu, nu. Niciodată.

— Poppy are cam patruzeci de ani, de fapt, intervine Floyd admirativ. Știi cum e când ajungi la patruzeci de ani și dintr-odată începe să nu-ți mai pese nici cât negru sub unghie de toate nimicurile care odinioară ți se păreau chestiuni de viață și de moarte. Ei bine, Poppy a ajuns deja la acest stadiu.

— Când sunt în preajma unor copii de vârsta mea, am tendința să dau ochii peste cap și să mă uit la ei de parcă ar fi pe jumătate nebuni. În general, nu le place și își închipuie că sunt rea.

Poppy râde, ridică din umeri și mai bea o gură de Cava.

Laurel nu găsește altceva mai bun de făcut decât să dea înțelegător din cap. Nu-i vine greu să-și imagineze cum o percep ceilalți copii pe această fetiță atât de stăpână pe sine, dar nu se poate convinge că e normal să fie așa. Nu poate crede că Poppy n-ar putea învăța să petreacă momente frumoase cu parteneri de vârsta ei, să nu-și mai dea ochii peste cap și să-și facă prieteni. „Nu știe că nu așa te maturizezi”, își spune. „Să porți pantofi strălucitori cu fundă și să-ți dai ochii peste cap nu sunt semne de maturitate, ci denotă faptul că ai ratat o mulțime de etape firești din parcursul maturizării.”

Laurel se simte copleșită brusc de un sentiment visceral: acest copil are urgent nevoie de o mamă. Iar această mamă, trebuie să recunoască, are nevoie de un copil. Poppy seamănă atât de bine cu Ellie! Contururile chipului ei frumos, linia părului, structura craniului, urechile și forma gurii, unghiul buzei superioare, toate sunt absolut identice.

Diferențele sunt pronunțate și ele. Poppy are sprâncene mai groase, gâtul mai lung și părul de o nuanță diferită de șaten. La fel, ochii lui Ellie erau căprui-deschis, pe când cei ai lui Poppy au nuanța ciocolatei. Dincolo de aceste aspecte, mai e ceva, ceva îngrijorător și captivant, o asemănare pe care nu o poate ignora.

— Ce-ar fi să mergem la cumpărături împreună într-o zi? îi propune pe un ton entuziast. Ce părere ai?

Fetița ridică ochii spre tatăl ei, căutând aprobarea, apoi se întoarce spre Laurel:

— Da, ar fi minunat. Mi-ar face mare plăcere. Chiar vă rog!



Vinerea, Laurel merge la serviciu. Lucrează trei zile pe săptămână, luna, marțea și vinerea, la centrul comercial de lângă blocul în care locuiește. Titlul oficial al postului pe care-l ocupă este de „coordonator de marketing”. În realitate, face o muncă prostească și inutilă, dar care îi oferă o preocupare și o ajută să-și cumpere haine și diverse alte lucruri care îi fac plăcere. Vine, zâmbeste, dă telefoane, scrie e-mailuri și participă la lungi ședințe despre lucruri neimportante de care se preface că-i pasă, fiindcă pentru asta este plătită. După programul de lucru se duce acasă și uită complet de toate până săptămâna următoare, când intră din nou pe ușa centrului comercial.

Astăzi, însă, este fericită la birou. Se simte înconjurată de oameni de treabă, care o cunosc și o apreciază, chiar dacă într-un mod superficial.

Seara trecută a fost ciudată, neliniștitoare, și s-a trezit dimineată gândindu-se că poate, de fapt, a visat. Apartamentul îi părea străin după plecarea oaspeților, ca și cum nu i-ar mai fi aparținut doar ei. Rezultat al eforturilor lui Poppy de a contribui la curățenie, pernuțele de pe canapea erau răvășite, mâncarea era pusă aiurea prin frigider, iar pe picurător se afla un maldăr de vase, pe care fetița insistase să le spele, în pofida opoziției lui Laurel. Crinii de pe masa din sufragerie răspândeau un miros greu, funebru, iar Floyd își uitase în antreul ei fularul gri, cu o marcă discretă Ted Baker, care atârna acum în cuier precum un fuior de fum.

A părăsit apartamentul cu plăcere, grăbindu-se să se îndepărteze de amintirile nopții trecute. Însă imaginile îi revin în minte ca un ecou întunecat chiar când își pornește computerul, își verifică mesajele și își pune îndulcitor în ceașca de cafea. Ceva este în neregulă. Ceva greu de definit, legat de Floyd și de Poppy. Fetița este ciudată, fără nicio îndoială. Posedă o combinație interesantă de naivitate șarmantă și maturitate forțată. Este mai deșteaptă decât ar trebui, dar nu atât de deșteaptă pe cât se crede.

Iar Floyd este aproape perfect atunci când sunt numai ei doi, dar se transformă în ceva cu totul diferit în prezența fiicei lui. Stând de vorbă cu colega ei Helen, Laurel reușește, în sfârșit, să formuleze problema.

— Știi, a fost ca atunci când plănuiești să ieși la bar cu un prieten, însă acesta vine cu încă o persoană, iar tu te trezești brusc în partea ascuțită a triunghiului.

Seara respectivă putea fi interpretată ca un spectacol al trupei Floyd-Poppy, cu cea din urmă în rolul principal și Laurel pe post de public descumpănit. Floyd și Poppy aveau același gen de simț al umorului și propriile lor coduri, iar ochii lui nu se dezlipiseră niciodată de prețioasa progenitură, strălucind de mândrie și iubire. Toată discuția se învârtise cumva în jurul lui Poppy și a părerilor ei. În ciuda statutului ei de gazdă, Laurel nu fusese tratată cu atenția și respectul ce i s-ar fi cuvenit, în raport cu fetița.

Pusese capăt acestor gânduri negre la miezul nopții, când adormise frântă de oboseală și năucă.

— Mie îmi sună a sindromul părintelui cu un singur copil, comentează Helen, încercând să reducă toată chestiunea la dimensiuni mai ușor de digerat pentru simțul comun. În plus, nu știai că, de multe ori, între tați și fiice se formează astfel de legături? Fetițele lui tata. De

obicei, se transformă în femei care preferă prietenia bărbaților.

Laurel dă din cap recunoscătoare. Da, acum pricepe totul. A avut ocazia să constate existența acestei conexiuni speciale dintre tați și fiice, dar nu în cazul copiilor ei. Ellie era la fel de apropiată de ea ca și de Paul, iar Hanna își avea propriile reguli. Poate că surprinderea pe care o resimte are mai multă legătură cu propriile ei probleme decât cu Floyd și Poppy. Fetița este amuzantă în felul ei bizar, iar Floyd este un tată bun și iubitor.

Abia așteaptă să-l revadă.



Laurel și Floyd și-au petrecut tot weekendul următor împreună. N-au plănit să se întâmple așa, dar pur și simplu n-a putut găsi niciun motiv să se întoarcă acasă la ea. Vineri seara au mâncat în oraș, sâmbătă dimineața au împărțășit un mic dejun târziu, urmat de un film la cinema cu Poppy, în aceeași după-amiază, și de o vizită la Marks & Spencer ca să-și cumpere lenjerie intimă și o periuță de dinți. Sâmbătă seara au mâncat la un restaurant chinezesc, a doua zi au luat brunch-ul într-o cafenea din apropiere. Abia apoi a reușit Laurel să se smulgă din compania lor și să se întoarcă în apartamentul ei, gata să reînceapă munca luni de dimineață.

Odată ajunsă la birou se simte ca și cum ar fi lepădat un rând de piele, parcă s-ar fi născut din nou. Hotărăște că trebuie să mărturisească cuiva această transformare, să marcheze cumva momentul, așa că o sună pe Hanna.

— Ce părere ai avea dacă... începe ea ezitant, dacă mi-aș invita noul iubit la masa noastră aniversară?

Tăcerea de la celălalt capăt al conexiunii GSM este adâncă și rău prevestitoare.

Laurel simte nevoia să o rupă:

— Nu mă deranjează absolut deloc dacă nu ești de acord. Te înțeleg perfect. Am încercat, în spiritul reconcilierii noastre și al minunatei lumi noi în care vom intra.

Tăcerea adâncă și neagră continuă neîntreruptă.

— Iubit? se aude, într-un târziu, vocea Hannei. De când ai tu un iubit?

— Nu-ți amintești? Tipul despre care ți-am zis când ne-am văzut ultima dată, Floyd.

— Îmi amintesc despre *tipul acela*. Nu știam că între timp a fost

avansat la gradul de iubit.

— Da, mă rog, dacă mi-ai fi răspuns la telefon...

Hanna oftează. Laurel oftează și ea, dându-și seama că tocmai a făcut ceea ce și-a promis să nu facă niciodată. Când copiii erau mici, mama lui Laurel îi mai făcea din când în când observații că o suna sau o vizita prea rar. Aceste cuvinte o usturau. Conștiința lui Laurel se sfâșia în bucățele fierbinți de fiecare dată când le auzea. „Nu-mi voi face niciodată copiii să se simtă vinovați după ce vor ajunge la casa lor. Nu le voi cere nimic în plus față de ceea ce sunt ei capabili să-mi ofere”, așa se angajase.

— Îmi pare rău, îngaimă. N-am vrut să fiu cicălitoare. Doar că, într-adevăr, lucrurile avansează destul de repede acum. I-am cunoscut copiii, am stat la el acasă, vorbim tot timpul la telefon. Chiar am petrecut ultimul weekend împreună. Am vrut să... „E ridicol”, își spune oprindu-se brusc, „a fost o idee ridicolă.” În fine, uită că am propus așa ceva. Nici măcar nu l-am întrebat pe Floyd dacă i-ar face plăcere să ni se alăture. Probabil că ar prefera să se ducă să se spânzure. Gata, hai să schimbăm subiectul.

Altă tăcere, mai blândă de data asta.

— Bine, de fapt, ce mai contează? Invită-l, de ce să mă deranjeze? Oricum, va fi un asemenea dezastru, încât cu el sau fără e tot aia. Măcar s-o facem lată.



Floyd spune da. Era sigură că va accepta, căci a lăsat-o să înțeleagă încă de la a doua întâlnire că e cu totul și cu totul dedicat relației lor romantice și n-are de gând să joace jocuri psihologice sau să se prefacă greu de prins.

— Mi-ar face mare plăcere. Firește, dacă familia ta este de acord.

A verificat între timp. Paul nu avea nimic împotriva. Surprins, dar relaxat, Jake i-a spus că este OK. Nimeni n-a sărit în sus de fericire și nimeni nu i-a reproșat nimic.

— Cât despre Poppy, i-ar plăcea să ni se alăture? adaugă ea, sperând pe jumătate la un răspuns negativ.

— Va fi fericită, sunt sigur. Mi-a spus de nu știu câte ori că abia așteaptă să-i cunoască pe copiii tăi.

— Și pe soțul meu, care vine cu iubita lui.

— Toată gașca.

„Toată gașca. Măcar s-o facem lată”, comentează Laurel în minte.

Rezervă o masă pentru opt persoane la un restaurant din Islington, un loc faimos și stilat aflat în capătul unei alei cu pietriș care începe din Upper Street.

„Probabil că am înnebunit, probabil că am înnebunit de tot”, își spune.

De ziua ei, Laurel primește din partea lui Floyd un buchet mare de zambile violet combinate cu frunze de laur. Și Paul obișnuia să pună foi de dafin când îi oferea flori, însă asta nu-i știrbește cu nimic bucuria și impresia bună provocată de atenția bărbatului. Iar comparația cu fostul ei soț nu e deloc nepotrivită, chiar deloc.

Mai târziu o duce într-o bar din Covent Garden, numit Champagne & Fromage, unde poți consuma exact promisiunile din titlu. Toată seara, Laurel îi urmărește atentă pe oamenii din jur, sperând să o identifice pe Hanna, care i-a spus că se duce „undeva în oraș cu amicii”, când a întrebat-o ce planuri are. Nu o vede însă pe nicăieri, așa că misterul despre domnul T. nu face decât să se adâncească.

— Când e ziua ta? îl întreabă pe Floyd în timp ce-și taie o bucată de tartină.

— Pe treizeci și unu iulie, aproximativ.

— De ce aproximativ?

— Când m-am născut, situația era cam haotică, ridică el din umeri zâmbind.

— Serios?

— Da. Viața părinților mei a fost ca un urcuș abrupt, din noroi până la stele.

— Iar în noroi înseamnă...

Ochii bărbatului se îngustează. Trage adânc aer în piept.

— Mama avea numai paisprezece ani când m-a născut. Tata avea vreo șaisprezece. Nimeni nu voia să-i ajute. Au trăit pe străzi o vreme. M-am născut într-o toaletă publică, cred. Într-un parc. Apoi m-au dus la un spital din apropiere și m-au lăsat acolo.

Laurel simte cum i se taie respirația.

— Eram îmbrăcat într-un body albastru, înfășurat într-o păturică, cu un scutec curat pe mine. Plus o căciulă și niște mănuși. Mi-au scris numele pe o bucată de hârtie, pe care mi-au pus-o sub cap, într-o cutie de carton captușită cu o pernă: „Acesta este Floyd, vă rugăm să aveți grijă de el”. S-au întors să mă caute după trei zile, când deja fusesem încredințat unui orfelinat în regim de urgență. Instituțiile statului nu puteau da copilul abandonat în grija unei familii de adolescenți fără căpătâi. S-au chinuit aproape un an să mă ia înapoi. Cred că lupta asta

le-a deșteptat ambițiile.

— De unde ai aflat, ți-au povestit ei?

— Da, mi-au povestit. Dumnezeu, de câte ori am auzit povestea asta! Tot timpul. De fiecare dată când făceam câte o prostie, începeau: „Ar fi trebuit să te lăsăm acolo, la orfelinat. Poate vrei să te ducem înapoi, ce zici?”

Un mușchi de pe chip începe să i zbată necontrolat.

— Dar tu îți mai amintești de perioada aceea? De primele zile?

— Nu, absolut nimic. Prima mea amintire este de când tata mi-a adus o mașinuță de jucărie. Avea un fel de cheie – mimează învârtirea cheii în contact – și motorul făcea un zgomot teribil când o porneai. Îmi amintesc că petreceam ore în șir în mașinuța aceea, doar pornind-o și oprind-o. Aveam vreo patru ani pe atunci și locuiam la Boston într-un apartament din al cărui balcon se vedea tot orașul, până la ocean. Așa că nu, nu-mi amintesc zilele acelea rele. Nu mi le amintesc deloc.

— Știi, ești prima persoană care nu știe exact când este născută din câte mi-a fost dat să cunosc.

— Da, aș putea spune același lucru despre mine, glumește bărbatul.

Laurel își face o introspecție rapidă. De ani de zile s-a pus pe sine în centrul atenției: femeia a cărei fiică a dispărut fără urmă, femeia de la conferința de presă, femeia despre care se vorbește în presă, femeia care a fost nevoită să-și îngroape fiica făcută bucățele. Acum, iată că se află în fața unei ființe umane cu o poveste teribilă. Oare este înconjurată și de alte istorii de acest fel? Câte astfel de povești au trecut neștiute pe lângă ea, de când s-a închis în propria tragedie? se întreabă.

— Părinții tăi mi se par niște oameni cu totul speciali.

— Într-un fel, da, presupun că așa și sunt, îi răspunde cu un zâmbet ambiguu.

În cuvintele lui se ascunde ceva trist și profund, ceva întunecat, despre care nu poate să vorbească. Nu e nicio problemă. A aflat deja suficient de multe. E destul de matură ca să înțeleagă că nu totul se pretează la conversație în jurul unui pahar de șampanie, că nu totul poate fi împărtășit.



După cină se întorc acasă la Floyd. Sara-Jade e la locul ei, încovrigată în fotoliu, cu laptopul în brațe și căștile pe urechi. Tresare puțin speriată când îi vede intrând.

— La mulți ani! Îi urează în șoaptă. V-ați distrat bine?

Laurel este, la rândul ei, surprinsă de deschiderea bruscă pe care o manifestă tânăra.

— Da, îi răspunde, a fost foarte plăcut. Mulțumesc.

Floyd o atinge ușor pe umăr și se scuză spunând că trebuie să ajungă urgent la toaletă. Laurel își dă seama pe loc că e doar un pretext, un subterfugiu ca s-o lase singură cu SJ, să stimuleze crearea unei legături între ele două.

— Sunt cam amețită, îi spune lui SJ. Am fost la un bar cu șampanie și brânzeturi, dar cred că am exagerat cu șampania.

— Câți ani ai? o întreabă fata zâmbind nesigur. Dacă nu te deranjează întrebarea.

— Nu, de ce să mă deranjeze? Niciodată nu i-am înțeles pe cei care se jenează de propria lor vârstă. De parcă ar fi făcut vreo greșală. Am cincizeci și cinci de ani și câteva ore.

SJ încuviințează din cap.

— Rămâi peste noapte? o întreabă Laurel.

— Nu. Prefer să mă duc acasă și să dorm în pat la mine. Mâine am mult de lucru.

— Ah, da? Cu ce anume te ocupi?

— Una, alta, nimic deosebit. Fac babysitting, plimb câini. Mâine pozez pentru o clasă de desen, adaugă, închizând laptopul și descolăcindu-și picioarele de sub ea.

— Interesant. Pozezi îmbrăcată sau...

— Dezbrăcată. Așa cum ție nu ți se pare rușinos să îmbrâtrânești, nici eu nu mă rușinez să stau în pielea goală în fața unei clase. Nu ai impresia că dacă este interzis să porți *burkini* la plajă, consecința logică ar fi încurajarea nudismului? Adică, cine are dreptul să decidă ce parte a corpului vrei sau nu să expui în public? Dacă femeia este obligată prin lege să-și acopere sânii și vulva, atunci cum îi poți interzice să-și ascundă picioarele sau brațele? Înțelegi, nu are niciun sens.

Laurel începe să râdă.

— Nu pot decât să-ți dau dreptate. Nu mi-am pus niciodată problema în felul ăsta.

— Nu, evident. Nimeni nu-și mai folosește creierul în zilele noastre. Toți cred în prostiile pe care le citesc pe Twitter. Toate ideile astea promovate de dreapta așa-zis liberală nu sunt decât o uriașă

operațiune de propagandă. Suntem o națiune de oi.

Laurel simte brusc cum i se ridică șampania la cap și se abține cu greu să nu emită un behăit sonor. Se limitează să dea din cap înțelept. De vreo zece ani refuză să mai asculte opiniile altora, așa că nu se simte deloc oaie.

— Ellie Mack a fost fiica ta, schimbă subiectul SJ, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Da. Ți-a spus tatăl tău?

— Nu. Te-am căutat pe Google. Am citit tot ce-am găsit pe internet despre povestea ta. E foarte, foarte trist prin ce-ai trecut.

— Da, încuviințează Laurel. E foarte trist.

— Era o fată frumoasă.

— Îți mulțumesc. Da, era frumoasă.

— Nu ți se pare că seamăna cu Poppy?

Mintea lui Laurel se limpezește brusc, ca după un duș rece. Se aude răspunzând pe un ton aproape defensiv:

— Nu, nu tocmai. Poate puțin, la gură. Dar mulți oameni seamănă unii cu alții, nu-i așa?

— Da, spune SJ, ai dreptate.

Laurel își vizitează mama a doua zi. Părea ceva mai vioaie ultima dată când s-au văzut, joi. S-a interesat de povestea de amor a lui Laurel, a strâns-o de mână, iar în ochi i s-a zărit o licărire de înțelegere. N-a vorbit deloc despre moarte și nici n-a rămas cu privirea pironită în gol. Laurel speră din toată inima s-o găsească la fel de bine dispusă.

Din păcate, bucuria pare să se fi evaporat în săptămâna care s-a scurs, iar bătrâna arată din nou jalnic, cu mintea dusă.

— Cred că n-o mai duc mult, o întâmpină pe Laurel, rostind cuvintele în grabă, fără pauză între ele.

— Of, mamă, mie mi s-a părut că erai mai bine, îi răspunde așezându-se lângă ea.

— Mai bine, repetă bătrâna și aprobă din cap. Mai bine.

— Atunci, ce te-a apucat să vorbești din nou despre moarte?

— Pentru că... Bate cu degetele în pieptul scofâlcit. Pentru că *bătrână*.

— Așa e, ești bătrână, dar încă mai ai viață în tine.

— Nu, oftează mama ei, nu viață. Iar... t... t... tu... fericită. *Acum*.

Laurel trage adânc aer în piept. Cuvintele mamei îi devin tot mai limpezi.

— Vrei să spui că ai rămas în viață pentru mine? o întreabă, luptând cu nodul dureros care i s-a pus în gât.

— Da. Pentru t... t... tine. Da.

— Iar acum, când sunt fericită, vrei să pleci?

— Da. Da.

Un zâmbet enorm luminează chipul mamei sale în timp ce o strânge de mână.

— Of, mamă, dar încă am nevoie de tine.

O lacrimă uriașă i se scurge pe obraz.

— Nu, acum nu. Ellie găsită. Tu fericită. Eu... eu plec... bolborosește Ruby lovindu-și din nou pieptul cu vârful degetelor.

Laurel își șterge lacrimile cu dosul palmei și se forțează să zâmbească.

— E viața ta, mamă. Nu pot alege în locul tău.

— Nu, îi răspunde bătrâna. N... n... nimeni nu poate.



În după-amiaza aceleiași zile, Laurel o duce pe Poppy la cumpărături. Plouă, așa că Brent Cross i se pare o alegere mai bună decât Oxford Street.

Poppy o salută din ușă, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni verzi eleganți, un cardigan de culoarea jadului verde și o haină de ploaie cu flori. Are părul pieptănat în părți, cu cărare pe mijloc. Își trece brațul pe sub cel al lui Laurel și traversează rapid prin ploaie până la mașină. După ce intră, coboară în grabă geamul portierei ca să-i facă semne de rămas-bun cu mâna tatălui ei, care o urmărește, în șosete, din pragul casei.

— Ce mai faci? o întrebă Laurel întorcând capul spre ea.

— Sunt așa de încântată!

— Mă bucur.

— Dar tu ce mai faci? o întrebă plină de îndrăzneală fetița.

— Bine, cred. Puțin cam obosită după ultima noapte.

— Prea multă șampanie?

— Da, prea multă șampanie, îi răspunde Laurel zâmbind. N-am dormit destul.

— Ei bine, trebuia să serbezi, doar a fost ziua ta, o consolează Poppy bătând-o ușor pe mâna cu care ține volanul.

— Da, ai dreptate.

Plouă torențial. Laurel aprinde farurile și pornește ștergătoarele la maximum.

— Cum ți-ai petrecut dimineța? continuă Poppy în același stil prețios cu care Laurel a început să se obișnuiască.

— Hmm, mi-am vizitat mama.

— Ai o mamă?

— Da, sigur! Toată lumea are o mamă!

— Eu nu am.

— Mă rog, poate nu una pe care s-o poți vedea. Dar cu siguranță ai o mamă pe undeva prin lume.

— Dacă nu poți vedea un lucru, înseamnă că acel lucru nu există.

— Afirmatia ta nu are niciun sens.

— Ba da.

Laurel îi adresează o privire încruntată tinerei sale pasagere.

— Atunci, cum rămâne cu orașul New York? Eu nu-l pot vedea. Nici tu nu poți. Înseamnă că New Yorkul nu există?

— Nu se pune. Putem vedea oricând New Yorkul pe mii de camere

care transmit live pe internet. Putem suna pe cineva de la New York și să-l rugăm să ne trimită o carte poștală cu orașul. Pe mama, însă, nu o pot vedea nici pe internet și nici măcar în fotografie. Nu o pot suna, nu pot nici măcar să mă duc să mă reculeg la rămășițele ei din cimitir. În concluzie, mama mea nu există.

Laurel se simte marcată dureros de cuvintele fetei și respirația i se accelerează.

— Ți-ar plăcea să existe? Ți-e dor de ea?

— Nu. De fapt, nu mă gândesc niciodată la ea.

— A fost, totuși, mama ta. Eu cred că te mai gândești la ea, din când în când.

— Nu. Niciodată. O detestam.

Surprinsă de vehemența ultimei replici, Laurel îi aruncă o privire scurtă, apoi ochii îi revin la drum.

— De ce o detestai?

— Pentru că și ea mă ura. Era rea, urâtă și indolentă.

— Nu cred că era chiar așa de urâtă, căci n-ar fi putut face o fată așa de frumoasă ca tine.

— Nu semăna deloc cu mine. Era oribilă. Altceva nu-mi mai amintesc. Arăta oribil și mirosea a chipsuri unsoase.

Laurel rămâne fără replică. O mamă cu părul gras și murdar e foarte departe de cea pe care și-o imaginase, luând în considerare aparențele acestui copil perfect educat, elegant și inteligent sau faptul că femeia a avut o relație specială cu Floyd. Apoi își amintește fotografiile pe care le-a văzut pe internet, în care bărbatul, surprins pe când era mai tânăr, nu părea foarte atrăgător. Fiecare își are propria strălucire, într-o anumită etapă a vieții, constată plină de înțelepciune. E clar că Floyd a ajuns de-abia acum să înflorească și este foarte posibil ca în trecut destinul lui să fi fost mult, mult mai întunecat.

— Ți se pare că tatăl tău este mai fericit acum decât era atunci?

E perfect conștientă că a pus o întrebare stângace, dar are nevoie de un răspuns. Nu-l cunoaște pe Floyd decât de câteva săptămâni. Nu știe mai nimic despre trecutul lui. Nu e decât un tip care a intrat din întâmplare într-o cafenea și i-a schimbat complet viața. I-ar plăcea să audă impresiile cuiva care cunoaște situația din interior, dar răspunsul pe care îl primește o lasă cu gura căscată.

— Care este legătura cu fericirea? Ascultă-mă: însăși existența noastră nu are niciun sens. Dar o știai deja, nu-i așa? Oamenii se poartă

ca și cum ar exista un țel măreț, un înțeles secret, ca și cum viața ar însemna ceva. De fapt, nu înseamnă nimic. Nu suntem decât o adunătură de ciudați. Atât și nimic mai mult. O mare adunătură de creaturi stupide, inutile. Nu avem nevoie să fim fericiți. Nu trebuie să fim normali. Nu trebuie nici măcar să trăim, dacă nu vrem, firește. Putem face absolut orice dorim, cu condiția să nu facem rău altcuiva.

— Uau! Filosofie, nu glumă... exclamă Laurel.

— Nu e nicio filosofic, ci chiar definiția vieții. Din clipa în care reușești să vezi omenirea dezbrăcată de iluziile ei absurde, de așa-zisul sens, totul devine limpede ca lumina zilei.

— Ești o fetiță tare ciudată, nu-i așa, Poppy?

— Da, sunt, vine răspunsul pe tonul cel mai ferm.



Ajung la centrul comercial și se îndreaptă direct către restaurantul Nando ca să-și ia ceva de mâncare, căci Laurel a sărit peste masa de prânz după ce și-a vizitat mama, iar acum e moartă de foame.

— Cum te înțelegi cu mama lui SJ? o întreabă pe fetiță după ce se așază, în așteptarea comenzii.

— Cu Kate?

— Așa o cheamă?

— Da, Kate Virtue. E drăguță. Îmi place de ea. Nu-i prea deșteaptă, dar e de treabă.

— Și cu SJ, sunteți prietene bune?

— Oarecum. Vezi tu, noi două suntem extrem de diferite.

— Cum așa? vrea să știe Laurel, dându-și seama dintr-odată că ambele fete se poartă cam straniu.

— Vezi tu, ea este introvertită, pe când eu sunt extravertită. Ea este bună la arte, eu, la matematică. Ei îi pasă de tot și de toate, mie nu-mi pasă de nimic. Ea este lipsită de umor, eu sunt extrem de spirituală. Ea nu este apropiată de tata, eu sunt foarte apropiată de tata, încheie fetița zâmbind.

— Ai idee de ce stau lucrurile așa și nu altfel?

— Presupun că semăn mai mult cu el, îi răspunde Poppy ridicând din umeri.

Chelnerul aduce mâncarea, întrerupându-le convorbirea. Laurel o urmărește o vreme în tăcere, analizându-i atenția cu care se concentrează asupra sticlei de ketchup, modul în care fruntea i se umple de cute. Dintr-odată se simte azvârlită cu capul înainte în

propriul ei continuum spațio-temporal, într-un moment din trecut. Este aici, chiar aici, împreună cu Ellie. Nu știe unde sunt Jake și Hanna. Poate că Ellie are zi liberă la școală? Cert e numai faptul că stau la masă față în față, totul fiind identic și complet diferit, în același timp. I se învârte capul. Se agață instinctiv cu mâna de marginea mesei și trage aer în piept. Clipește și se uită din nou la copila care-i ține companie. În fața ei stă Poppy, fără nicio îndoială, nu Ellie.

Ocupată să stoarcă ultimele picături din sticla de ketchup, Poppy nu remarcă scurta călătorie extracorporală în timp suferită de Laurel.

— Abia aștept să fac cunoștință cu familia ta mâine-seară. Crezi că mă vor simpatiza?

— Mă mir că îți pasă, îi răspunde sec.

— De fapt, nu, nu-mi pasă. Mă interesa doar opinia ta. A-ți păsa și a manifesta interes sunt două atitudini diferite.

— Da, zâmbește Laurel, sunt convinsă că te vor plăcea. Vei fi ca o gură de aer proaspăt pentru noi toți.

— Bine. Întotdeauna e plăcut să auzi asta. Îmi place compania altor familii... câteodată îmi doresc...

Laurel îi aruncă rapid o privire interogatoare.

— Nu, nimic, îi răspunde Poppy.



Laurel o duce la magazinul New Look, apoi la Gap, apoi la M&S, apoi la Zara, la Top Shop și la Miss Selfridge, dar Poppy refuză cu îndârjire să accepte ținutele la modă. Până la urmă ajung în raionul pentru copii de la John Lewis, iar fetița se repede la un suport cu rochii de jersey imprimate.

— Dar parcă mai ai din astea, îi reproșează Laurel aducându-și aminte că a văzut-o cu ceva aproape identic în acel weekend.

— Da, e adevărat, îi răspunde Poppy trăgând rochia în afară, dar acum au adus un model nou de imprimeu. Uite. Scoate o altă rochie și i-o întinde. Pe asta nu o am.

Laurel oftează și pipăie materialul.

— E foarte drăguță, dar ne gândeam să te eliberăm puțin de vechiul stil.

E rândul lui Poppy să ofteze. Se uită nemulțumită la rochie și înapoi la Laurel.

— Așa am stabilit, nu?

Laurel o aprobă din cap.

— Dar tot ce-am văzut prin alte magazine arată ieftin și neglijent.

— Ești tânără, iar hainele de genul ăsta fac parte din *bucuriile* tinereții. Poți să porți orice și să arăți în continuare fantastic. Aerul neglijent pică bine când ești tânăr, ca și aparența de ieftin. Când o să ajungi la vârsta mea, o să poți purta toate hainele elegante pe care ți le dorești. Haide, fă-o pentru mine, hai să mai aruncăm o privire la H&M.

— Bine, să mergem, acceptă Poppy plină de bunăvoință.

Până la urmă aleg o pereche de colanți cu dungi, o bluză la baza gâtului, o cămașă de diftină ecosez, un tricou mulat cu un imprimeu reprezentând o mustață și o rochie gri cu jupa din șifon și corsajul din jerseu.

Laurel așteaptă răbdătoare lângă cabina de probă, așa cum a mai făcut-o de nenumărate ori până acum. Peste puțin timp, perdeaua se dă la o parte și Poppy apare nesigură, în colanți și tricou.

— Arăt atât de vulgar! exclamă fetița.

— Ba nu, cătuși de puțin, o liniștește Laurel în timp ce-i aranjează colanții la talie.

Ia cămașa de diftină de pe un portmantou și o ajută s-o îmbrace, apoi îi scoate una câte una agrafele din păr și i-l răspândește uniform peste umeri.

— Așa! Arăți extraordinar. Arăți...

În clipa aceea, dându-și brusc seama ce-a făcut, se oprește și își mușcă pumnul ca să nu continue. A îmbrăcat-o pe sărmana copilă ca pe fiica ei moartă, iar rezultatul e șocant.

— Arăți... foarte bine, bâiguie cu vocea ușor tremurândă. Dar, dacă nu te simți comod în ele, nu e nicio problemă, putem să mergem înapoi la John Lewis și să cumpărăm rochia aceea.

Poppy are alte idei. Continuă să se holbeze la noua ei înfățișare în oglinda cabinei de probă. Se întoarce puțin, examinându-și profilul, apoi își trece mâinile peste colanții lucioși și se joacă puțin cu mânecile cămășii.

— De fapt, cred că-mi plac hainele astea. Poți să mi le cumperi?

— Sigur că pot, dar ești sigură?

— Sunt absolut sigură. Vreau să fiu diferită. Va fi amuzant.

— Da, chiar foarte amuzant.

— Poate că vrei și tu să fii diferită?

— Diferită? Cum așa?

— Văd că porți tot timpul numai gri și negru. Toate hainele tale

arată ca niște uniforme. Cred că ar trebui să-ți găsești ceva mai jucăuș.

— Jucăuș?

— Da, adică mai colorat, ceva cu flori și cu dantele. Ceva *drăguț*.

— Exact la asta mă gândeam și eu, spune Laurel zâmbind fericită.

Vineri seara Laurel se duce cu mașina ei până la Hanna, de unde urmează să plece împreună, cu un Uber.

— Mami, arăți superb! o întâmpină fiica ei în ușă, cu o expresie de admirație autentică.

Laurel execută o mică piruetă, făcând să foșnească materialul rochiei negre cu imprimeuri orientale, reprezentând flori și păsări. E o croială cu guler înalt și nasturi în față, în întregime din mătase.

— Îți mulțumesc, scumpo. Ellie m-a ajutat s-o aleg.

Răspunsul ei este urmat de o tăcere stânjenitoare.

— Oh, Dumnezeule, doar n-am spus Ellie? se fâstâcește Laurel.

— Ba da, exact asta ai zis.

— Mă gândeam la Poppy. Atâtea cumpărături în compania tineretului mi-au dat calendarul peste cap, probabil.

— Așa se pare, comentează Hanna sceptică.

— Să știi că și tu arăți foarte bine. Ți-ai făcut ceva la păr? continuă repede Laurel, încercând să schimbe subiectul.

— Da, m-am tuns miercuri și mi-am făcut un *brushing*.

„Pentru o minunată noapte romantică alături de misteriosul T., fără nicio îndoială”, își spune Laurel în sinea ei.

— Îți stă foarte bine. Îmi place lungimea asta.

Se instalează pe bancheta din spate a taxiului într-o tăcere confortabilă. Hanna a fost întotdeauna mai puțin comunicativă, iar Laurel s-a luptat mult timp cu teama că modul taciturn de-a fi al fetei avea drept cauză greșelile ei ca mamă.

Când coboară în fața restaurantului, Laurel trage adânc aer în piept. Au ajuns cu două minute mai devreme și habar n-are ce se întâmplă înăuntru sau dacă a mai venit cineva. Unele combinații de comeseni ca, de exemplu, Paul, Bonny, Floyd și Poppy se pot dovedi dezastruoase. Numai gândul la asta o face să se înfioare, și se ceartă în gând că n-a prevăzut să vină împreună cu Floyd, în locul Hannei.

În momentul în care își ia inima în dinți și intră, temerile i se mai domolesc văzând că la masa aflată într-un separeu cu pereți transparent din spate nu se află decât Floyd și Poppy.

Bărbatul se ridică să le întâmpine. Arată incredibil de atrăgător. Poartă un costum bleumarin cu o cravată îngustă, după ultima modă

italiană. Părul grizonant îi stă dat pe spate, lipit cu un fel de gel lucios. La rândul ei, Poppy pare o tânără normală în noua ei cămașă ecosez pusă peste o rochie mulată din jersey și cu ghete înalte cu șireturi. „Arată amândoi perfect”, își spune Laurel. „Arată *la fel ca noi*.”

— Mă bucur atât de mult să vă cunosc, o salută Floyd pe Hanna întinzându-i mâna, cu ochii strălucind de plăcere sinceră.

— Și eu, îi răspunde fiica ei.

— Ești așa de frumoasă, sunt încântată de cunoștință, intervine Poppy ca de obicei.

Hanna se îmbujorează puțin la auzul unui compliment direct și șoptește ceva doar pentru sine.

Se așază doar ca să se ridice după câteva minute, când își fac apariția Paul, Bonny, Jake și Blue. Laurel încleștează pumnii pe la spate, dar are grijă să-și lipească un zâmbet dulceag pe chip. Copiii ei au asigurat-o în repetate rânduri că nu trebuie să-și facă griji, că Bonny este o ființă simpatică și caldă. Cu toate acestea, simte că e pe punctul să se topească într-o băltoacă de păsări și flori pe podeaua de marmură imaculată. Momentul este crucial, iar emoțiile îi sunt amplificate exponențial de prezența propriului iubit, Floyd.

Din fericire, cei din jur o salvează la timp de ea însăși. Bonny se repede la ea fără ezitare, o privește în ochi, îi prinde umerii cu mâinile și, strângând-o la pieptul ei moale și primitiv, care miroase a violete și a pudră de talc, îi spune cu un glas ce denotă pasiunea intensă pentru tutun, alcool și cântat:

— La naiba, în sfârșit. În sfârșit!

Între timp, Floyd se duce la Paul și îi strânge mâna bărbătește, spunându-i cât de bucuros este de cunoștință. Întâlnirea dintre cei doi ia o turnură veselă când constată că sunt îmbrăcați aproape la fel, purtând până și șosete cu model identic, marca Paul Smith.

— Ia fiți atenți aici, strigă Paul lipindu-se de Floyd, suntem gemeni!

Dacă ar exista un clasament al întâlnirilor bizare dintre copii, ex-parteneri și noi parteneri, cea organizată de ea cu siguranță ar ajunge în primele cinci, își spune Laurel.

Se așază între Floyd și Bonny. Paul stă de cealaltă parte a lui Bonny, cu Hanna în capul mesei, iar Jake, Poppy și Blue iau loc vizavi. Blue pare plictisită și chiar dezgustată, iar Laurel nu poate decât să-și imagineze ofensiva emoțională pe care trebuie s-o fi dus fiul ei ca s-o convingă să participe. Dacă ar fi fost după mintea lui Blue, cei doi n-ar

fi ieșit din ferma în care trăiesc acum.

Acesta este însă singurul aspect mai puțin plăcut. Laurel aruncă o privire în jur și începe să imagineze scenariul ideal. Nimeni nu și-ar putea da seama, nimeni n-ar putea bănuși măcar ce fenomen extraordinar se petrece la masa lor. Până și Hanna zâmbește și face conversație cu tatăl ei, în timp ce deschide cadoul pregătit de acesta.

Un chelner aduce cele două sticle de șampanie, pe care a avut prevederea să le comande dinainte, și începe să le toarne în pahare. Toată lumea pare să se aștepte ca cineva să se ridice și să toasteze în cinstea celor două sărbătorite, dar toți șovăie, pradă confuziei. Cine ar trebui s-o facă? Dacă Floyd n-ar fi la masă, candidatul evident ar fi Paul, în dubla lui calitate de tată și de fost soț. Dar cu Floyd prezent, situația devine incertă. Tăcerea jenantă e risipită de Poppy, care se ridică brusc.

Fetița își apucă paharul umplut doar pe jumătate cu ambele mâini și aruncă o privire de jur împrejurul mesei, fixându-i rând pe rând, fără ezitare.

— Am întâlnit-o prima dată pe Laurel în urmă cu câteva săptămâni, rostește ea pe o voce sigură, cu dicție perfectă. Între timp, am reușit să o cunosc suficient de bine ca să știu că este o prietenă frumoasă și bună. Este o femeie tandă și generoasă, iar eu și tatăl meu suntem foarte norocoși că a intrat în viața noastră. În sfârșit, acum am ocazia să constat că nu este singura persoană adorabilă din familie. Sunt conștientă că ne întâlnim pentru prima dată, dar îmi este limpede cât de mult ți nețieți unul la celălalt și sunt profund onorată să fiu la masa voastră. Pentru Laurel! Încheie ridicând paharul. Pentru Hanna! Și pentru familiile fericite!

Comesenii au nevoie de câteva secunde că să treacă peste șocul discursului perfect al lui Poppy și peste ironia discretă cu familiile fericite, apoi își înalță cu toții paharele și strigă la unison:

— Pentru Hanna, pentru Laurel, la mulți ani!

Paul îi prinde privirea din cealaltă parte a mesei și-i adresează una dintre ocheadele lui tipice, la modul: „Ce naiba a fost asta?” Laurel îi zâmbește fals. Și-ar fi dorit să-i poată da un răspuns isteț-ironic, dar simte o loialitate stranie față de Poppy. E atât de tânără. E orfană de mamă. Nu merge la școală. Nu știe cum e viața.

— Sper că ești conștientă că așteptam ocazia asta de nu știu când, îi spune Bonny lăsând paharul de șampanie pe masă și întorcându-se

către ea.

Bonny e genul acela de femeie cu o față foarte mobilă: o gură mare, care se mișcă în toate direcțiile când vorbește, nasul curbat, cu o șă adâncă, o sprânceană mai sus decât cealaltă și o cicatrice adâncă ce-i brăzdează bărbia. Pe de altă parte, aspectul general reușește să fie armonios, iar Laurel se vede nevoită să admită că este o femeie superbă.

— Da, știu. Îmi pare tare rău că nu am făcut-o mai devreme, dar nu eram pregătită. Nu din cauza ta, crede-mă.

Bonny îi acoperă mâinile puse pe masă cu palmele ei. Are unghiile scurte, date cu ojă roșie.

— Știi, stai liniștită. Iar Paul a avut întotdeauna numai cuvinte de laudă la adresa ta. Am înțeles situația de la început și înțeleg și circumstanțele în care te afli acum. Vrei să mergi mai departe pentru că poți. Înainte nu puteai. Toate la timpul lor, nu-i așa?

Laurel zâmbește și își spune în sine ei: „Sunt de acord cu tine, până la un punct. De exemplu, nu cred că există un moment potrivit să-ți pierzi copilul”. Însă nu dă glas acestor cuvinte dureroase, deoarece e limpede că femeia de lângă ea încearcă din răspuțeri să fie amabilă și că această primă conversație este esențială pentru viitorul unei relații ce ar putea continua pentru tot restul vieții.

Paul se întinde peste masă și îi dă un cadou împachetat elegant.

— La mulți ani!

— Oh, Paul, nu era cazul! Sunt copleșită.

— Nu e mare lucru, să știi.

— Pot să-l deschid?

— Chiar te rog.

Rupe hârtia de împachetat, dând la iveală o carte. *Sticletele*⁴ de Donna Tartt.

— Sper că n-ai apucat s-o citești.

— Nu, îi răspunde examinând coperta a patra.

În realitate, n-a mai citit o carte de zece ani.

— Vai, dar asta este o carte minunată! exclamă Poppy.

— Ai citit-o? o întreabă Paul.

— Da. Citesc două cărți pe săptămână. Cel puțin.

⁴ *The Goldfinch*, roman din 2013; ediția în limba română a apărut la Editura Litera în 2015.

— Bravo! Ți-a plăcut?

— La nebunie. Poppy ia volumul din mâinile lui Laurel și-l examinează nostalgic. E povestea unui băiat care se duce la un muzeu, iar mama lui este ucisă într-un atentat cu bombă. Profitând de haosul creat, el fură un mic tablou, apoi își petrece restul vieții încercând să-l țină ascuns. Totul se petrece la New York.

— Sună minunat, spune Laurel.

— Chiar este, chiar este, o aprobă entuziast Poppy.

— Trebuie să observ că pentru o fată care consideră omenirea doar o greșeală de proporții, ai o pasiune inexplicabilă pentru romane. De ce îți place așa de mult ficțiunea?

— Poveștile sunt singurul lucru real din această lume a iluziilor. Tot restul nu este decât un vis.

Laurel și Paul zâmbesc aprobator, apoi se întorc unul către celălalt și schimbă o privire mai mult îngrijorată decât ironică, de această dată.

Ellie obișnuia să citească câte două volume pe săptămână, iar atunci când o tachinau că stă toată ziua cu nasul în cărți, le răspundea invariabil: „Când citesc o poveste parcă simt că trăiesc, iar când pun cartea deoparte, simt că visez din nou”.

— Viață lungă și sănătate lui Poppy! toastează Laurel ridicând paharul de șampanie.



Seara este plăcută. Un succes indubitabil. Poppy încearcă să se plaseze în centrul atenției, după cum are obiceiul, și reușește, pentru că este cea mai tânără de la masă, iar adulții caută cu disperare acel liant social care să le permită să nu se simtă înstrăinați.

— Ce fetiță extraordinară, îi șoptește Paul la ureche pe când se îndreaptă spre ieșire la ora unsprezece. Nu-ți amintește și ție cumva de...?

Laurel nu-l lasă să termine, fiindcă știe la ce se referă.

— Ba da, chiar foarte tare.

— Mai ales când a venit vorba de cărți, chestia cu realitatea și cu visele, continuă el clătinând din cap uluit.

— Știu, știu. De-a dreptul straniu.

— Și seamănă cu ea și la înfățișare, nu?

— Puțin, da. Ai dreptate.

— E amuzant că ai reușit să-ți găsești o familie aproape identică, rânjește Paul în timp ce-și ia paltonul din cuier.

— Cum adică?

— Vreau să spun că și el seamănă destul de bine cu mine, nu?

— Ah, nu! Nu tocmai. Doar părul. Și hainele.

Paul o privește cu tandrețe, înțelegând că a atins unul dintre multele ei puncte sensibile.

— Da, ai dreptate. În orice caz, îmi place de el, pare un tip cumsecade, adăugă pe un ton conciliant.

— Suntem de-abia la început. Vom vedea.

— Da, spune Paul zâmbind. Desigur, cu timpul poate să se dovedească un psihopat periculos. Are timp destul.

Laurel izbucnește în râs. Îi face plăcere să stea de vorbă cu cineva care o cunoaște atât de bine. Îi place să stea de vorbă cu Paul.

— Știi, continuă el, știi că meriți asta, nu-i așa? Știi că ți se cuvine?

Ridică din umeri simțind o căldură plăcută de la șale până între omoplați.

— Presupun că da. Presupun că ai dreptate.

Laurel se extrage din patul lui Floyd pe la ora opt, a doua zi de dimineață. El mormăie și se întoarce să se uite la ceas.

— Vino înapoi, unde te duci? E weekend, e prea devreme.

— Trebuie să ajung acasă, îi răspunde, apucându-i mâna ce zace întinsă peste cearșaful boțit.

— Ba nu, nu trebuie.

— Ba da, ba da, ba da! Ți-am spus, nu mai ții minte? Sunt invitată la prânz la prietenele mele.

Floyd se preface înfrânt și se aruncă pe spate pe perne.

— M-ai folosit ca pe o jucărie sexuală și m-ai abandonat. Voi supraviețui, nu-ți face griji.

— Pot să mă întorc mai târziu? Numai dacă vei găsi atâta generozitate în inima ta încât să-mi ierți trădarea.

Floyd își întinde trupul gol, lung și albicios, peste pat, îi ia mâna și-i sărută fiecare deget, rând pe rând.

— Aș fi foarte, dar foarte fericit dacă te-ai întoarce. Știi bine. Sunt periculos de aproape de zona în care n-o să mai pot trăi fără tine. Chiar prea aproape. Nu-i așa că e ridicol?

Mărturisirea sună surprinzător, deși era complet previzibilă. Laurel nu o poate procesa destul de repede, așa că urmează un moment de stinghereală.

— Of, Dumnezeule, am dat-o în bară, nu-i așa? Am încălcat vreo regulă a întâlnirilor amoroase de care habar nu aveam?

— Nu, îi răspunde ea luându-i mâinile și sărutându-le apăsător. Doar că... mă port cam cinic când e vorba de chestiuni sentimentale. Pot trăi toată gama de sentimente, însă mi-e greu să le exprim. Și câteodată vreau lucruri pe care nu le vreau cu adevărat. Sunt...

— O mare pacoste?

— Da, zâmbește ea ușurată. Da. Ai pus diagnosticul corect. Dar, dacă te simți în stare, ai tot dreptul să nu vrei să trăiești fără mine. N-am nicio problemă cu asta.

— Ei bine, nu-mi rămâne decât să aștept cuminte să te întorci și să sper că nici tu nu vei putea trăi fără mine. Cum ea își trage mâinile râzând, Floyd adaugă: Vezi, tu te îndepărtezi de mine. Așa va arăta de acum înainte relația noastră? Îmi vei da în continuare drumul la mâini?

Vei ieși pe ușă fără să te uiți în urmă? Vei închide prima telefonul? Vei pleca prima? Vei avea ultimul cuvânt? Sunt condamnat să rămân în urmă, să te aștept?

— Probabil. În general, așa procedez.

— Mă voi mulțumi cu firimiturile, mă voi resemna cu ce primesc, îmi spune el rostogolindu-se înapoi pe o parte și trăgându-și cearșaful peste cap.



La parter, casa este calmă și însorită. Laurel își strecoară capul pe ușa bucătăriei. Poppy nu e acolo. Intră, simțind cum ciorapii din ajun i se agață de așchiile podelei, și aprinde fierbătorul pentru ceai. Pe fereastra bucătăriei se vede o pisică stând pe zidul de vizavi și privind-o fix. Pe blat este o jumătate de pâine albă. Își taie o felie și deschide frigiderul căutând untul. În interior, dovezile stilului de viață pe care-l duc Floyd și Poppy când ea nu este prin preajmă: feluri pe jumătate mâncate, containere de plastic de la comenzi, acoperite parțial cu folie de aluminiu, pachete de șuncă și brânză deschise, conserve de pateu și borcane de iaurt. Ia untul și își întinde un strat gros pe pâine, apoi își toarnă o cană de ceai și se așază la masa de lângă fereastră lăsându-se în voia unei reflecții solitare pe seama micului discurs al lui Floyd. Pe jumătate, îl aștepta. Îl dorea. Acum însă, după ce l-a auzit, se simte îngrijorată, chiar ușor agasată. Are tot timpul tendința să despice firul în patru.

„De ce eu? De ce mă dorește? Ce-a văzut la mine când a intrat în cafeneaua aceea? De ce n-ar putea trăi fără mine? Ce vrea să spună cu asta, de fapt?” Când erau mici, copiii ei o întrebau câteodată: „Ce te-ai face dacă noi am muri?”, la care ea le răspundea invariabil: „Aș muri și eu, pentru că n-aș putea trăi fără voi”. Apoi, unul dintre copiii ei a murit, iar ea a constatat că putea trăi cumva în continuare. Incredibil, dar a continuat să se trezească în fiecare dimineață, de o sută de ori, de o mie de ori, de trei mii de ori. A reușit să trăiască fără Ellie.

Așadar, poate că Floyd voia să spună că, fără ea, viața lui n-ar mai fi la fel de plină de sens. Dacă așa e, probabil că și ea simte același lucru. Paul nu i-a făcut niciodată astfel de declarații. Un simplu „te iubesc” reprezenta expresia maximă a sentimentelor lui. Dar l-a făcut să aștepte luni întregi până ce i-a răspuns.

Aruncă firimiturile micului dejun în coșul de gunoi, pune cana în chiuvetă și își culege poșeta și pardesiul. Își găsește încălțările pe hol:

pantofii cu toc înalt pe care i-a purtat aseară. Și-i pune în picioare, dorindu-și să fi avut prevederea de a lua cu ea o pereche cu talpa joasă. Se pregătește să plece, când vede punga cu cadouri pe o policioară din bucătărie: cartea de la Paul, un lăntșor de la Jake și Blue și un flacon cu parfumul ei preferat din partea Hannei. Când se întoarce în hol, întrezărește o siluetă dincolo de ușa de la intrare; pe gresie se revarsă un teanc de plicuri, urmat de clămpănitul metalic al capacului cutiei de scrisori. Le ridică și le pune pe consolă.

Fără intenție, ochii îi cad pe plicul de deasupra. Pare ceva oficial, probabil informații financiare – un plic A4, umflat, pe care scrie mare: „Doamnei Noelle Donnelly”.

Numele îi pare cunoscut.

Se întrebă pentru o clipă ce caută o scrisoare adresată unei persoane complet străine în cutia de scrisori a lui Floyd, apoi înțelege: desigur, Noelle Donnelly trebuie să fie mama lui Poppy.

În curtea din față, ridică privirea și îl vede pe Floyd stând teatral cu palmele lipite de geam și o figură tristă. Îi zâmbește și îi face cu mâna. El îi răspunde aidoma, îi trimite o beza și desenează o inimă în aburul depus de răsuflarea lui pe sticlă.

Paul are dreptate, își spune Laurel. Este pe deplin îndreptățită să primească această a doua șansă. Partea grea este să se convingă pe sine să creadă în ea.



Acasă la Jackie și Bel o așteaptă alte daruri. Gemenii i-au pregătit o cutie de trufe de ciocolată, unele cu forme mai reușite de trufe decât celelalte, iar prietenele ei i-au cumpărat vouchere cadou pentru un spa din Hadley Wood. I-au pregătit chiar și un tort Victoria, din pandișpan cu frișcă, preferatul ei. Suflă în lumânări și își alătură vocea băieților care-i cântă cu entuziasm „Mulți ani trăiască!” Bea câteva pahare de șampanie și le povestește în detaliu prietenelor ei cum s-a derulat seara precedentă, lăsându-le cu gura căscată. La rândul lor, cele două o felicită pentru înfățișare, pentru părul lucios, pentru ochii ce aruncă văpăi, asigurând-o că niciodată nu a arătat mai bine. Se angajează să se vadă din nou la prânz săptămâna viitoare, iar ea promite să vină împreună cu Floyd și poate chiar cu Poppy. Prietenele ei lesbiene abia așteaptă să-l cunoască pe bărbatul care a reușit să-i lumineze viața.

Pe toată durata vizitei, Laurel are impresia că totul se desfășoară ca într-o sâmbătă banală la Jackie și Bel acasă; în același timp, nu e chiar

ca într-o sâmbătă banală la Jackie și Bel, deoarece, pentru prima dată de ani de zile, există o energie undeva în afara corpului ei, o energie care îi aparține, dar care nu este a ei. O cheamă și o atrage cu putere, așa că, în loc să mai zăbovească la ceai și prăjituri, așa cum ar fi făcut în mod normal, în loc să încerce să stea cât mai mult cu prietenele ei cele mai bune, se trezește că la ora cinci fix băjbâie cu mâna după telefon prin geantă, iar din gură îi ies cuvinte de rămas-bun. Cele două o strâng afectuos în brațe la plecare, căci între ele plutește sentimentul că ceva s-a schimbat, la fel ca atunci, cu ani în urmă, când Jackie și Bel i-au mărturisit că formau un cuplu, la fel cum s-a întâmplat la dispariția lui Ellie sau când Paul a luat decizia să plece de acasă. Necesitățile și prioritățile sunt din nou în flux și reflux, iar Laurel este pe deplin conștientă că nu va mai simți nevoia prânzurilor de sâmbătă la fel de acut ca altădată.

Se urcă în mașină și conduce cât de repede poate spre casa lui Floyd.



Scrisoarea se găsește tot acolo, pe consolă, dar cineva a corectat plicul scriind de mână: „Retur la destinatar, necunoscut la adresă”.

Numele îi sare din nou în ochi: *Noelle Donnelly, Noelle Donnelly*.

De unde cunoaște numele acesta?

— Cum a fost prânzul? o întreabă Floyd.

— Plăcut, chiar foarte plăcut. Uite ce mi-au pregătit băieții – îi arată cutia cu trufe de ciocolată. Nu-i așa că e drăguț? Și ne-au invitat pe amândoi săptămâna viitoare, dacă vrei să mergi, desigur.

— Cu cea mai mare plăcere, îi răspunde luându-i haina și atârându-i-o în cuier.

Poppy i-a auzit glasul, așa că se repede în jos pe scări și i se aruncă în brațe.

— Oh, exclamă Laurel, ce drăguț din partea ta!

— Mi-a fost dor de tine și am sperat tot timpul că te vei întoarce.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să trec pe acasă ca să mă pregătesc pentru prânz.

Floyd deschide o sticlă de vin la bucătărie și îi toarnă într-un pahar mare, care o aștepta deja pe teighea.

— Ce chestie ciudată, cred că am cunoscut pe cineva care a locuit în casa asta, spune Laurel absentă, așezându-se pe unul dintre scaunele de bar.

Floyd pune sticla de vin la loc în frigider și se întoarce spre ea, cu o

sprânceană ridicată a mirare.

— Da? Pe cine?

— Am văzut în antreu un plic adresat lui Noelle Donnelly. Numele îmi sună cunoscut, sunt convinsă că am întâlnit-o, dar nu reușesc nici în ruptul capului să-mi aduc aminte în ce împrejurări. M-am întrebat chiar dacă nu cumva este mama lui Poppy.

Floyd nu schițează niciun gest, nici nu clipește.

— Ei bine, chiar ea este.

Laurel își aduce aminte instantaneu de descrierea pe care i-a făcut-o copila mamei sale: părul roșu, gras.

— Era irlandeză?

— Da. Noelle era irlandeză.

Ochii i se opresc asupra lichidului din pahar în care se reflectă lumina lămpilor cu halogen. Un detaliu fragil, aflat la frontiera conștiinței, nu-i dă pace. Ceva legat de combinația dintre numele acela, părul murdar și accentul irlandez – o cunoaște pe această femeie, *e sigură că o cunoaște*.

— A mai avut alți copii? îl întreabă. Mai mari? Poate că era una dintre mamele de la școală.

— Nu. Doar pe Poppy.

— A lucrat aici, în zonă?

— Da, oarecum. Dădea meditații la matematică. Cred că le-a predat tuturor copiilor din cartier.

— Ah! Da, sigur. Mi-am amintit! A fost meditatoarea lui Ellie o vreme. Puțin, în orice caz. Chiar înainte să...

Cuvintele i se opresc în gât.

— Ce coincidență remarcabilă, spune Floyd. Extraordinar. Când te gândești că am fost atât de aproape, cât pe ce să ne întâlnim. Doar un grad ne separa.

— Da, murmură Laurel cu mâna pe paharul de vin. Ce coincidență, într-adevăr.



Luni îi împărtășește descoperirea Hannei, la telefon.

— Hei, ți-o amintești pe meditatoarea aceea de mate, din anul în care a dispărut Ellie?

— Nu.

— Cum să nu? Era irlandeză. Femeia cu părul roșu. Venea de obicei marțea după-amiaza.

— În fine, parcă îmi amintesc ceva.

Laurel îi aude degetele lovind rapid tastele computerului chiar în timp ce discută. Își stăpânește cu greu iritarea.

— Partea ciudată abia începe. Am aflat că era mama lui Poppy.

— Cine?

— Meditatoarea de matematică! Eu despre ce vorbesc aici?

Urmează un scurt moment de tăcere.

— Ah, da, gata, îmi aduc aminte. Ellie o detesta.

— Nu, nu o detesta. O considera excelentă, salvatoarea ei, replică Laurel cu un râs nervos.

— Treaba ta, dar eu îmi amintesc cu totul altceva. Mie mi-a spus că o considera bizară și că o speria. De aceea a oprit lecțiile.

— Dar... începe Laurel, oprindu-se să-și pună ordine în gânduri. Mie nu mi-a spus nimic din toate astea. Mi-a zis că vrea să aloce mai mult timp altor materii sau așa ceva.

— Ei bine, mie mi-a spus că n-o mai plăcea și că se temea de ea.

Din vocea Hannei răzbate o notă clară de triumf. Ea și cu Laurel fuseseră întotdeauna în competiție pentru atenția mezinei familiei.

— În orice caz, nu e ciudat? Ce lume mică!

Folosește clișee obosite, cuvinte menite mai mult să-i ascundă neliniștea. De când a descoperit că Noelle Donnelly era mama lui Poppy, amintirile încep să-i revină fără să vrea: spatele puțin curbat, căciula care mirosea a stătut și pantofii cu talpă joasă, din cauciuc, care scârțâiau pe gresia din antreu, atitudinea ei de superioritate nesigură, părul roșcat, de altfel frumos, dar lăsat nepieptănat și strâns în spate cu clame și agrafe. Nu o poate asocia pe acea femeie cu Floyd, care nu corespunde neapărat definiției clasice a frumuseții masculine, dar este curat, îngrijit și stilat. Cum de au ajuns împreună? Cum s-au întâlnit? Cum de au hotărât că se potriveau? Și, mai ales, cum de au ajuns să facă un copil împreună?

Nu-i spune însă nimic din toate acestea Hannei. Oftează. S-a apucat iarăși să despice firul în patru, și a obosit.

— Ți-a plăcut masa noastră de vineri seara? A fost amuzant, nu? o întreabă.

— Da. Da. Chiar m-am simțit bine. A fost drăguț din partea ta să ne aduci așa pe toți împreună. Îți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai ocupat de organizare. Pentru că ai venit cu ideea.

Pentru că ai fost prima persoană din această familie care a îndrăznit să facă ceva curajos de când a dispărut Ellie.

— Oh, exclamă Laurel luată prin surprindere. Eu îți mulțumesc, dar cred că meritele îi revin lui Floyd. El e cel care mi-a insuflat curajul necesar. El e motivul transformării mele.

— Nu, mamă, tu însăși te-ai schimbat mult, altfel nici n-ai fi putut ieși cu el. Chiar mă bucur pentru tine. O meriți din plin.

— Ție ți-a plăcut de el, Hanna?

— De Floyd?

— Da.

— Mda, mda, de ce nu? Pare un tip OK.

Venind din partea Hannei e chiar un compliment.

În acea seară Laurel nu se vede cu el. Floyd o sună însă, la ora șapte, exact cum a promis, iar Laurel e surprinsă să simtă o undă de iritare.

„Te sun la șapte”, i-a spus, și, iată, e ora șapte. I-ar fi plăcut s-o lase să aștepte emoționată lângă telefon preț de câteva minute. Cochetează până și cu ideea să nu-i răspundă, dar revine la sentimente mai normale. Este exact motivul pentru care relația cu Paul n-a mai funcționat după dispariția lui Ellie, din cauza ei, pentru că nu s-a lăsat niciodată subsumată pe de-a-ntregul raporturilor dintre ei, pentru că îl disprețuia tocmai fiindcă o iubea atât de puternic și de orbește, pentru că se simțea oarecum sufocată de perfecțiunea sentimentelor lui Paul față de ea. La prima criză care i-a afectat pe amândoi, Laurel a profitat ca să iasă prin porțița de siguranță pe care și-o construise singură în suflet, cu migală, ani de zile.

— Bună, se aude rostind veselă. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Cu excepția bucății de inimă pe care ai luat-o cu tine când ai plecat, firește.

— Hei, termină cu textele astea, îi spune în glumă, deși nu glumește decât pe jumătate.

— Ție nu-ți lipsește o bucată din inimă, Laurel?

— Nu. Nu, dar mi-e dor de tine, asta e adevărat.

— Mă mulțumesc cu atât. Cu ce te ocupi?

— Beau. Beau niște vin, normal.

— Ești îmbrăcată?

— Da, sunt îmbrăcată. Am și papuci.

— Papuci? Continuă... cu ce mai ești îmbrăcată?

— Un pulover mare.

— Mare? Cât de mare este puloverul tău?

— E uriaș, gigantic. Cu mâneci lungi și largi, care îmi acoperă degetele. Și o gaură lângă guler.

— Aha, puloverul zdrențaros?

— Foarte zdrențaros, oribil de zdrențaros, spune ea izbucnind în râs.

— Ah, nu te opri, te implor. Vreau să știi totul despre puloverul tău lălâu și zdrențaros, glumește el.

Laurel își continuă chicoteala, apoi îndepărtează telefonul de ureche

ca să se uite la ecran, căci are încă un apel. E numărul lui Jake, iar Jake nu o sună decât miercurea. Simți un junghi de teamă atavică.

— Floyd, văd că mă sună Jake. Scuză-mă, trebuie să închid.

— Stai, spune-mi doar ce culoare e puloverul. E maro?

— Nu. Negru. Gata, sun eu mai târziu. Jake, alo?

— Nu, nu e Jake, rostește o voce de femeie. Sunt eu, Blue.

— Ah, mă bucur să te aud. E totul în regulă? Ce face Jake?

— E bine, stă aici, lângă mine.

Inima lui Laurel trece la un ritm mai normal. Se lasă pe spătarul canapelei.

— Cu ce te pot ajuta, Blue?

— Uite ce voiam să-ți spun... nici nu știu de unde să încep, dar e o chestie care nu-mi dă liniște de câteva zile. Nu reușesc să mă mai gândesc la altceva. Știi, iubitul tău...

Inima lui Laurel o ia din nou razna.

— Eu am un fel de al șaselea simț... văd aura oamenilor... dar, la iubitul tău, aura lui nu e deloc bună. E *întunecată*.

— Cum adică?

Laurel clatină încet din cap, de parcă ar încerca să-și scoată apa dintr-o ureche.

— După cum ți-am spus, am darul de a vedea aura oamenilor. Sau spiritul, dacă vrei. Prin zidurile ridicate de nivelurile cele mai înalte ale conștiinței. În subconștientul lor, înțelegeți? Îmi pare rău, dar, din clipa în care l-am văzut, din momentul în care am avut contact vizual, am știut.

— Ce ai știut?

— Că ascunde ceva. Știu că relația noastră este departe de a fi perfectă. Știu că nu mă suportă fiindcă ți se pare că sunt ultraposesivă, dar nu-mi pasă. Ești mama bărbatului pe care îl iubesc și, de aceea, vreau să te știu în siguranță.

Laurel își acordă un scurt moment de reflexie înainte să răspundă. Cu toate acestea, nu reușește să scoată decât un râs ciudat, gutural.

— Doamne ferește! Te rog, dă-mi-l pe Jake...

— Jake este de acord cu mine, insistă Blue. Ne-am sfătuit intens peste weekend. Suntem perfect de acord asupra acestui punct. El...

— Blue, te rog, dă-mi-l la telefon... acum.

O aude pe tânără țâțâind din buze, apoi vocea fiului ei.

— Bună, mamă.

— Hai să vorbim serios. Ce e cu toată porcăria asta?

— Nu știu, doar că...

— Că ce? Ce se întâmplă, Jake?

— Nu știu cum să-ți explic, dar Blue are dreptate.

— Of, haide, lasă-mă cu aiurelile astea. Nu mă așteptam ca tocmai tu să ajungi să crezi în așa ceva. Tu nu ești ca ea. Tu nu ai un... *al șaselea simț*. Tu ești un băiat care nu a reușit niciodată să observe când o fată îl plăcea. Singurul membru al familiei care nu s-a prins când bunica Deirdre a început să dea semne de senilitate. Nu te-ai priceput niciodată la oameni, așa că nu mă lua pe mine cu chestii din astea. Ce naiba se petrece cu voi?

— Nimic, mamă. Am perceput însă niște vibrații negative dinspre omul acela, Floyd, sau cum l-o chema.

— Nu! îl repede Laurel. Blue a simțit vibrații negative. Tu nu simți niciodată altceva decât ce-ți dă ea voie să simți, pentru că tu ești cățelușul ei, animalul ei de companie.

Jake tace și Laurel își ține respirația. De când cei doi sunt împreună n-a îndrăznit niciodată să-și exprime opiniile critice la adresa dinamicii disfuncționale a relației lor.

— Mamă... începe el.

Însă vocea îi este întretăiată de suspine, iar Laurel nu suportă să-și audă fiul, ajuns om mare, cum plânge. Nu acum, când totul merge atât de bine, nu acum, când este și ea, în sfârșit, fericită.

— Nu, Jake. Îmi parte rău. Știi că este prietena ta și centrul universului tău. Știi că o iubești. Știi că ea îți dă putere și te ajută să treci prin viață. Am înțeleș. Dar am petrecut prea multă vreme singură și tristă, iar acum am găsit și eu ceva bun, special, ceva care mă face fericită. Pe scurt, nu vă voi permite nici ție și nici nebunei cu care trăiești să-mi spuneți ce am voie să fac și ce nu. Tatălui tău i-a plăcut de el. Și Hannei i-a plăcut. Îmi este suficientă părerea lor.

— Îmi pare rău, mamă...

Băiatul încă scâncește, deși încearcă s-o ascundă.

— Trebuie să închid, Jake. Spune-i lui Blue că-i apreciez intențiile bune, dar că nu vreau să-i mai aud aiurelile niciodată.

Când apasă pe butonul roșu de finalizare a convorbirii își dă seama că tremură necontrolat și că e amețită. Apucă ferm paharul de vin și ia o înghițitură zdravănă. Ar vrea să-i telefoneze înapoi lui Floyd, dar nu se simte în stare. „Știi, partenera fiului meu tocmai mi-a spus că ai o

aură întunecată, iar acum sunt prea supărată ca să mai pot glumi cu tine pe seama puloverului vechi pe care-l port prin casă.”

Se abține, așadar, și își face de lucru în continuare cu sticla de vin, până ce o termină și mâinile încetează să-i mai tremure. Îi trimite lui Floyd un SMS: „Scuze. Jake avea chef de vorbă. Acum sunt obosită, cred că mă bag în pat. Mă duc să-mi pun pijamaua gri din jersey. E relativ veche ☺”.

Răspunsul lui sosește după numai câteva secunde: „Acum am destule detalii la care să visez toată noaptea. Somn ușor, iubirea mea perfectă. Vorbim mâine x”.

Își stinge telefonul și aprinde televizorul, apoi găsește ceva ce nu-i solicită un efort intelectual deosebit și își mai pune un pahar de vin. Se lasă pradă visării pentru încă o oră, bucurându-se de amorțeala plăcută care a început să o cuprindă precum o haină grea. Când reușește să nu mai simtă nimic, să uite tot, se îndreaptă, în fine, spre dormitor.



— Bună, SJ, nu mă așteptam să te găsesc aici, spune Laurel intrând în bucătăria lui Floyd a doua zi, seara.

SJ se află lângă chiuvetă, cu un pahar mare de apă în mână.

— Nici nu trebuia să fiu aici. Mama și tata s-au certat groaznic noaptea trecută.

Tânăra dă din umeri și își schimbă centrul de greutate de pe un picior pe celălalt. Purta o bluză neagră cu dantelă, pantaloni negri mulați și o pereche de teniși argintii uzați. De lobii urechilor îi atârână o mulțime de inele și de lăntișoare din argint. Îi amintește lui Laurel de o zână dintr-o carte pe care le-o citea copiilor când erau mici. Numele zânei era Silvermist și avea păr argintiu, buze argintii și haine întotdeauna negre ca tăciunele. Era o zână tristă. Androgină. Plină de secrete. Chiar atunci, Floyd își face apariția în bucătărie.

— Ca să fim sinceri, Kate și SJ nu se mai înțeleg de multă vreme, oftează el.

— Da, nu ne mai înțelegem, răbufnește SJ.

— S-au certat, în fine...

— De ce v-ați certat? întreabă Laurel. Nu ești obligată să-mi spui, evident...

Sara-Jade își pleacă ochii adumbriți de gene lungi în podea și murmură:

— Nu-i place de noul meu prieten.

Floyd tușește discret în spatele ei, așa că Laurel se întoarce privindu-l întrebător.

— Are patruzeci și nouă de ani, completează fata.

Floyd tușește încă o dată, chiar mai tare, privindu-le semnificativ pe amândouă.

— Și e căsătorit, continuă ea seria destăinuirilor. Adică, nu tocmai căsătorit. E într-o relație de lungă durată.

— Oh, exclamă Laurel dorindu-și să nu fi fost atât de curioasă.

— Are și patru copii. Cel mai mic are opt ani.

— Oh, repetă Laurel, în lipsă de inspirație.

— I-am spus să nu vină să-mi ceară aprobarea sau o dezlegare de la regulile generale ale decenței în relațiile dintre oameni, se aude vocea lui Floyd ca un duș rece.

— Nu, spune Laurel. Nu, eu...

Nu reușește nicidecum să-și ia privirea de la chipurile lor.

Dintr-odată, SJ începe să plângă și se repede afară din bucătărie, cu brațele subțiri strânse defensiv în jurul pieptului. Laurel privește spre ușă, apoi la Floyd și înapoi la ușă.

— Poți să te duci după ea, dacă vrei, îi spune el calm, fără grabă. Am zis tot ce aveam de zis pe acest subiect.

Într-un târziu, Laurel își desprinde ochii de la el și se uită către hol. SJ e mai sensibilă, ca și Hanna, își spune, dar Hanna nu plânge niciodată. Câteodată pare că este pe punctul să izbucnească în lacrimi, dar reușește cumva să se oprească la timp, răpindu-i șansa de-a o atinge, de-a o lua în brațe și a o consola. Acea frustrare maternă niciodată satisfăcută o împinge afară din bucătărie și în antreu, acolo unde SJ își smulge deja paltonul din cuier, zguduită de suspine incontrollabile. Adunându-și tot curajul, o îndeamnă:

— Sara, SJ, hai cu mine în sufragerie ca să stăm puțin de vorbă.

— Despre ce să vorbim? Sunt o târfă. Sunt *rea*. Atât. Nu mai este nimic altceva de spus.

— Să știi că nu sunt de acord cu aceste afirmații. Eu... Trage adânc aer în piept. Haide, vino să stai lângă mine, te rog.

SJ își agață la loc haina și o urmează. În sufragerie se ghemuiește în poziția ei obișnuită din fotoliu și se uită la ea printre genele mustind de lacrimi.

Laurel se așază în fața ei.

— Am fost și eu într-o relație cu un tip însurat cândva. Eram foarte tânără pe atunci. Întrucât SJ se mulțumește să clipească scurt, își duce mai departe confesiunea: Recunosc, nu avea copii și abia se căsătorise de un an. Am fost împreună doi ani, în total. Eram încă studentă.

— Era un profesor?

— Nu, doar un prieten.

— Așa, și ce s-a întâmplat? A părăsit-o pe nevastă-sa pentru tine?

— Nu, zâmbește Laurel. N-a părăsit-o. Eu am absolvit universitatea și m-am mutat la Londra. La despărțire ne-am jurat credință veșnică și ne-am imaginat ce romantic va fi să ne întâlnim din când în când prin hanuri de țară. După cum îți închipui, am rezistat vreo șase luni. Am auzit că, în același an, s-a despărțit și de nevastă. Erau prea tineri, se căsătoriseră în pripă. Eram cu toții *mult* prea tineri. Știai că părțile din creier care se ocupă cu luarea deciziilor nu se dezvoltă complet decât după douăzeci și cinci de ani?

SJ ridică din umeri.

— Cine este? o întreabă Laurel.

— Conducătorul cursului de la facultatea de arte plastice unde lucrez ca model.

— De când timp sunteți într-o relație?

— De câteva luni, îi răspunde fata lăsându-și bărbia să-i cadă în piept.

— Vă vedeți des?

— Da, aproape în fiecare zi, mormăie Sara-Jade.

— Unde?

— La lucru. În biroul lui. Câteodată la fratele lui acasă, când acesta e plecat în delegație.

— Te scoate vreodată în oraș? Cine romantice? Baruri?

SJ clatină din cap și se plesnește peste burtă cu elasticul de la pantaloni.

— Sex și atât?

— Nu! exclamă ea ridicând brusc privirea. Nu! Nu! E mult mai mult decât atât! Discutăm tot timpul despre artă și mă pictează. Eu sunt...

— Muza lui?

— Da, exact. Muza.

Laurel suspină. Clișeu, după clișeu, după clișeu.

— Sara-Jade, ești o fată foarte frumoasă, începe ea prudentă.

— Îhâm...

— Ești foarte frumoasă și foarte specială. Acest bărbat – apropo, cum îl cheamă?

— Simon.

— Simon are gusturi foarte bune în materie de femei. E clar că știe să aprecieze calitatea când o vede. Sunt convinsă că este și un om extraordinar.

— Este, chiar este, confirmă SJ.

— Desigur. Doar n-ai umbla cu el dacă n-ar fi, nu-i așa? Ți-a promis că o să-și părăsească soția?

— Partenera.

— Parteneră sau soție, nu contează, fiindcă au copii împreună. Locuiesc în aceeași casă. A zis că o va părăsi pentru tine?

Fata clatină din cap.

— Ai vrea s-o facă?

Încuviințează, după care se răzgândește.

— Nu, *evident* că nu. Adică, înțelegi, copiii lui, mai ales cel mai mic, n-au nicio vină. Nu uita că și eu am trecut printr-o dramă similară. Știu ce înseamnă despărțirea părinților.

— Câți ani aveai când s-au despărțit ai tăi?

— Șase ani. Cam ca fiul lui Simon. Așa că...

— Deci, nu vrei s-o lase pentru tine?

— Nu. Adică, da, dar numai la modul imaginar, așa, numai dacă nimeni n-ar avea de suferit.

— Dar, dacă partenera lui află și îl părăsește ea?

— Nu va afla.

— De unde știi asta?

— Pentru că suntem foarte atenți.

— SJ, trăim în secolul douăzeci și unu. Nu mai există viață privată. Toată lumea știe totul despre toată lumea, tot timpul. Amintește-ți cât ți-a luat să mă găsești pe Google după ce am făcut cunoștință. Ai aflat imediat despre Ellie. Cineva, într-o bună zi, va afla ce se petrece între voi și va da totul în vileag. Va fi un dezastru ireparabil pentru toată lumea. Singurul mod în care îl poți preîntâmpina este plecând. Punând capăt acestei relații.

SJ își trage nasul și începe să facă noduri cu elasticul de la pantaloni.

— Îl iubești?

— Da.

— Îl iubești atât de mult încât ai fi în stare să faci rău unor oameni

care nu ți-au greșit cu nimic?

— Cum vrei să răspund la întrebarea asta?

— Este o întrebare dificilă, dar trebuie să te gândești la un răspuns. Nu neapărat acum, ci în zilele și orele ce urmează. N-o să mă apuc să-ți spun că peste zece ani o să te uiți în urmă și-o să te întrebi ce naiba era în capul tău, deoarece îmi amintesc foarte bine de vremurile când aveam și eu douăzeci și unu de ani și credeam că personalitatea mea este solidă ca o stâncă de granit, că n-am unde să mai evoluez. Eram convinsă că voi crede întotdeauna în aceleași lucruri și că sentimentele mele vor rămâne pe veci aceleași. Acum însă știu că acel *eu* este fluid, că își schimbă forma în permanență. În concluzie, orice simți la un moment dat este temporar, însă ceea ce se va întâmpla cu familia aceea dacă află despre trădarea tatălui lor va avea repercusiuni de neșters. Răul nu va putea fi niciodată vindecat.

Lacrimi grele i se agață de colțurile ochilor și i se scurg încet pe obraji. Laurel are impresia că fata a aprobat-o din cap, dar n-ar putea să jure.

— Tu și soțul tău de ce v-ați despărțit?

— Din cauza lui Ellie. Aveam impresia că pe el nu-l afecta suficient de tare dispariția ei. Pentru că încerca să mă convingă că viața merge în continuare, că totul va fi bine, dar eu nu voiam să fie bine.

— Copiii tăi au suferit când v-ați separat? Te urăsc?

Întrebarea o ia prin surprindere. SJ n-a folosit trecutul, „te-au urât”, ci prezentul. Se gândește la convorbirea telefonică oribilă din seara trecută, cu Blue și Jake. Se gândește la refuzul Hannei de a se angaja cu ea în orice discuție care ar implica interacțiune afectivă, la modul în care ambii ei copii o țin la distanță. Credea că explicația rezidă în trauma suferită de cei doi, aflați încă la o vârstă vulnerabilă, atunci când și-au pierdut sora. Nici măcar nu-și mai amintește cum au reacționat când a plecat Paul. Separarea lor a fost atât de lentă, încât nici nu și-au dat seama când s-a întâmplat. Nu ține minte să fi avut certuri sau să-și fi aruncat unul altuia reproșuri amare, n-ar putea spune dacă Hanna și Jake au suferit sau nu.

— Nu știu. E posibil. Dar familia noastră era deja distrusă în momentul respectiv.

SJ o aprobă din cap, apoi își descolățește membrele, se așază pe marginea scaunului și se uită la ea intens.

— Am citit o mulțime de lucruri despre dispariție, despre Ellie. Pe

internet.

— Da?

— Da. Adică, eram doar o puștoaică în 2005, așa că habar n-aveam de cazul Ellie Mack. Acum mi se pare ciudat să te văd aici, lângă mine, în casa tatălui meu, după ce ai trecut printr-o astfel de experiență groaznică, teribilă, ceva ce nu se întâmplă oricui. Și nu mă pot împiedica să mă întreb... crezi că a fugit de acasă?

Caracterul cu totul neașteptat al întrebării o șochează pe Laurel aproape ca o lovitură fizică.

— Nu, reușește să răspundă în șoaptă. Nu, nu cred. O cunoșteam prea bine. Știam ce vrea de la viață și încotro se îndreaptă, știam ce anume o făcea fericită. Și *știu* că nu era stresată de examenele de final de liceu. În concluzie, nu, în sinea mea nu cred că a fugit. Pe de altă parte, nici nu dispun de o altă explicație. Toate dovezile converg în sensul ăsta.

— Te referi la spargere?

— Da, și la asta. Doar că nu mă gândesc la eveniment ca la o infrațiune. Și-a folosit cheia ca să pătrundă în interior. Nu a luat decât câteva lucruri fără valoare. Atât.

— Dar... geanta. Te-ai gândit vreodată la geantă?

— Ce geantă?

— Rucsacul lui Ellie. Cel pe care l-au găsit în pădure. Nu mă pricep, dar nu crezi că, după atâția ani de absență, ar fi trebuit să aibă alte lucruri în el? Nu doar cele pe care le luase cu ea atunci când a fugit de acasă?

Laurel se cutremură amintindu-și de orele interminabile în care a întors aceeași întrebare pe toate părțile. Până la urmă a acceptat teoria că Ellie își păstrase un bagaj cu lucrurile de acasă ca pe un fel de plasă de siguranță, așa cum ea păstrase neatins dormitorul fetei încă multă vreme după ce dispăruse.

— Știi, continuă SJ, mai este ceva, ceva cu adevărat bizar despre mama lui Poppy...

Se întrerupe și amândouă se întorc brusc, deoarece au auzit ușa deschizându-se. E Floyd, cu câte o cană de ceai în fiecare mână. Îi aruncă lui Laurel o privire recunoscătoare.

— Ceai medicinal, le informează punând cămile pe masă și așezându-se lângă ele. Pentru nervi întinși. Totul e în regulă?

— Am avut o conversație foarte plăcută, îi răspunde Laurel

atingându-i piciorul cu mâna.

— Da, confirmă Sara-Jade, a fost o discuție utilă. Trebuie să mă gândesc la unele lucruri acum.

Laurel și Sara-Jade schimbă o privire scurtă. Au pornit o conversație care are nevoie de încheiere, însă trebuie să aștepte un moment mai propice.

A doua zi de dimineață, Laurel se trezește târziu și bântuită de sentimente obscure. Îi ia o clipă să se plaseze în spațiu, căci realitatea s-a amestecat cu elemente din vis. În secunda următoare își amintește, însă, că e în patul lui Floyd, că este miercuri, că e aproape ora nouă și că trebuie să mai ajungă și pe acasă.

Face un duș, se îmbracă și coboară în bucătărie, unde îi găsește pe Floyd și pe Poppy luând micul dejun și răsfoind ziarele împreună.

— Bună dimineața! o salută el. N-am vrut să te trezesc, dormeai așa de bine.

— Îți mulțumesc, probabil chiar aveam nevoie de un somn bun. Bună dimineața, Poppy!

— Bună dimineața, Laurel!

Fata s-a îmbrăcat din nou cum știe ea mai bine: pantaloni roz de catifea reiată și un tricou polo negru, cu părul prins în lateral.

— Dă-mi voie să-ți pregătesc ceva de mâncare, spune Floyd ridicându-se de la masă.

— Stai, nu e nevoie. O să pornesc spre casă, nu vreau să fiu o pacoste pe capul vostru. Am niște probleme personale de rezolvat înainte să mă duc la Hanna.

Floyd își ia rămas-bun de la ea cu un sărut lung în pragul casei și un plan pentru seară:

— O să pregătesc ceva delicios pentru cină. Îți place vițelul?

— Îmi place la nebunie.

— Excelent. Ne vedem mai târziu.

Constată cu uimire că se simte ușurată când se urcă în mașină și pornește motorul. S-a temut că Floyd va insista iarăși să rămână la el folosind șantajul sentimental și e foarte mulțumită că n-a fost cazul. E atât de încântată, de parcă ar fi evadat dintr-o închisoare. Descoperirea că mama lui Poppy a fost meditatoarea lui Ellie la matematică, relatarea Hannei, cum că Ellie o găsea pe Noelle Donnelly bizară și chiar înfricoșătoare, plus conversația tulburătoare pe care a purtat-o seara trecută cu SJ, au adus-o într-o stare de profundă neliniște. Trebuie să ajungă acasă, într-un loc familiar care s-o ajute să-și revină. Și mai trebuie să facă un lucru, ceva ce n-a mai făcut de foarte multă vreme.



Laurel își pregătește o cană de ceai și se duce în camera de oaspeți. Se așază pe marginea patului, apoi se apleacă și trage de dedesubt o cutie de carton. Cutia lui Ellie. Ține minte momentul când a umplut-o, în fosta ei casă. Era amortită, complet lipsită de energie, de aceea i-a luat foarte mult timp, practic o zi întreagă de adunat, atins, mângâiat și mirosit lucruri dragi. I-a citit și jurnalul. Însemnări sporadice care săreau de la un an la altul, rareori dateate, greu de înțeles dacă nu știai despre ce era vorba. Peste unele însemnări a trecut rapid și chiar a aruncat scârbită un caiet unde fata povestea despre cum îl masturbase pe Theo.

La vremea respectivă n-a găsit nimic util în jurnale. Nimic care să indice o viață dublă, un prieten secret sau vreun motiv ascuns de nefericire. De atunci nici nu le-a mai deschis.

Scoate câteva acum și începe să le răsfoiască, încercând să ajungă la notițele făcute în lunile de dinaintea dispariției. E o dezordine de nedescris. Desene și mâzgăleli, ciorne pentru teme și rezumate ale lecțiilor, aruncate parcă la întâmplare, date, numere și chiar o listă de cumpărături de pe Oxford Street:

O cremă de mâini bună

Pantofi sport (nu negri sau albi)

Cărți: *Ispășire*⁵, *Minunatele oase*⁶

Șosete sport

O felicitare pentru ziua tatei ☺

Peste tot apar săruturi desenate cu rujul de buze, pete de cerneală și autocolante strălucitoare. Risipite printre acestea, mici însemnări despre evenimentele din ziua respectivă. Pentru fiica ei, totul părea să se reducă în acea perioadă la Theo și la examene, la examene și la Theo.

Ochii îi cad pe o notiță din ceea ce pare să fie luna ianuarie. Ellie se plânge de rezultatele slabe la matematică. AB+. Și-ar fi dorit foarte

⁵ *Atonement*, roman de Ian McEwan din 2001; ediția în limba română a apărut la Editura Polirom în 2008.

⁶ *The Lovely Bones*, roman de Alice Sebold din 2002; ediția în limba română a apărut la Editura Polirom în 2003.

mult un A curat. Theo luase A. Laurel oftează din rărunchi. Ellie se compara în permanență cu băiatul acela, de parcă ar fi fost singurul ei reper pe lume.

„De vorbit cu mama pentru un meditator la mate. Sper să fie de acord. Sunt atât de varză la mate...”

Și câteva intrări mai târziu: „Am meditator! E o ființă cam ciudată, dar predă OK! Nota A, ești a mea!”

Laurel dă paginile tot mai repede. Caută ceva, dar nu știe precis ce anume. Un element care să lege fragmentele din visele ei cu realitatea adusă de revelațiile ultimelor zile.

Oră cu profa de mate azi. Am scos 97% la testul pe care mi l-a dat. Mi-a adus un set de strugurel pentru buze. E atât de drăguță!

Meditații la 5 seara. Mi-a spus că sunt cea mai bună dintre elevele ei! Păi, cum altfel?

Meditații la 5 seara. Ciudată azi. Mi-a pus tot felul de întrebări despre ce vreau de la viață. Pare că suferă de un fel de criză a vârstei mijlocii!

Meditații la 5 seara. 100% la test!! Profă spune că sunt genială. Are 100% dreptate.

Meditații la 5 seara. Cred că am reușit să-mi revin. Câteodată, chiar mă sperie femeia asta. E atât de emoțională. Și miroase. S-o rog pe mama să încetăm meditațiile. Mă descurc și singura de acum. N-am nevoie de o nebună frustrată în viața mea.

Aceasta este ultima însemnare în care face referire la profesoara de matematică. După acest episod, Ellie revine firesc la viața obișnuită. Se întâlnește cu Theo. Învață. Abia așteaptă vacanța de vară. Nimic mai mult.

Vârful arătătorului lui Laurel rămâne fixat asupra ultimei însemnări, mai exact asupra cuvintelor „nebună frustrată”. Ce voia fiica ei să spună cu asta? În interpretarea lui Laurel, era vorba de o femeie care îl urmărește și îl torturează obsedat pe bărbatul care a părăsit-o, fiind incapabilă să accepte că a fost respinsă. E clar că nu asta e definiția reținută de fiica ei în jurnal. Atunci despre ce-o fi vorba? Devenise Noelle obsedată de Ellie? Poate chiar atrasă fizic de fiica ei? Încercase oare s-o atingă în moduri nepotrivite? Sau poate că era pur și simplu geloasă pe ea, pe tinerețea, frumusețea și incontestabila ei inteligență?

Poate că se simțea pusă în inferioritate de Ellie? În eventualitatea în care unul dintre aceste scenarii este adevărat, ce concluzii poate trage?

Strânge din ochi și își încleștează pumnii. E ceva aici, ceva ce nu reușește să perceapă. Ce-ar putea fi, la urma urmei?

Vălul de întuneric ce i se lăsase pe creier se ridică după o vreme, iar lumea revine la proporțiile reale. Pune cu grijă caietele lui Ellie în cutie și o împinge la loc sub pat.



— Spune-mi mai multe despre Noelle, îi cere lui Floyd în aceeași seară, după masă.

Un mușchi de pe maxilarul lui se încordează brusc, iar răspunsul lui vine cu o întârziere de o secundă.

— Of, Doamne, chiar trebuie să discutăm despre asta?

— Iartă-mă, știu că nu este subiectul tău preferat, dar sunt curioasă. Sprijină tacâmurile pe marginea farfuriei și își ia paharul de vin. Am aruncat o privire prin jurnalele mai vechi ale lui Ellie. Voiam să văd ce a scris despre Noelle. A numit-o... sper să nu te simți jignit... o „ne bună frustrată”.

— Ha, ha, hal Cum să mă supăr? I-a găsit definiția perfectă. Era o femeie foarte lacomă, foarte pătimașă.

— Cum v-ați cunoscut?

— Bleah! Vreau să spun că s-ar putea ca imaginea mea să iasă puțin șifonată din povestea asta, dar, dacă ai întrebat, îți răspund: era o fană de-a mea.

— O fană? Ai admiratoare?

— Mă rog, poate un termen mai adecvat ar fi cititoare fidele. Înnebunite după matematică. Ceva în genul ăsta.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că voi avea de înfruntat o asemenea concurență acerbă, îi spune Laurel lăsându-se pe spate în scaun și privindu-l provocator.

— Ah, nu-ți face griji, zilele acelea au trecut de mult. Mi-am avut și eu sfertul de oră de glorie după apariția unei cărți. Cartea care mi-a achitat facturile, cum îmi place să glumesc uneori. Matematică pentru idioți, ar spune criticii, doar că pe vremea aceea nu erau încă atât de sinceri. Am făcut un turneu de promovare și astfel mi-am asigurat micul fan-club format din femei ciudate, obsedate de matematică. Apoi am revenit la volumele masive, total lipsite de șarm, de care niciun suflet cu înclinații romantice n-ar îndrăzni să se apropie.

— Să înțeleg că Noelle făcea parte din grupul tău de admiratoare?

— Cam așa ceva. Eu tocmai mă despărțisem de mama Sarei, treceam printr-o perioadă de singurătate. Ea era cam apucată, dar foarte hotărâtă. Am lăsat-o să-și facă mendrele cu mine, situație care a durat câțiva ani. Era ca o lipitoare, mi-a fost imposibil să mai scap de ea. Apoi, m-a anunțat că rămăsese gravidă.

— Cu tine?

Floyd oftează și îi evită privirea.

— Nici măcar n-o mai găseam atrăgătoare. Eram doar... încercam să fiu amabil, cred, mormăie ocolind complet întrebarea.

Laurel scoate un râs uscat. N-a făcut niciodată nimic în viața ei „doar ca să fie amabilă”. Dar cunoaște genul acesta de om. La fel era și Paul, gata să treacă peste orice rețineră dacă așa putea aduce un dram de bucurie în viața celor din jur.

— Ai rămas blocat cu ea...

— Da, așa s-a întâmplat, spune Floyd în timp ce urmărește absent cu degetul buza paharului de vin.

— Cine a pus capăt relației?

— Eu. A luat-o prost, din păcate. N-a vrut să-mi dea drumul fără luptă. Am avut câteva nopți urâte. Chiar groaznice. Apoi, într-o bună zi, mi-a zis că s-a săturat, mi-a pus-o pe Poppy în brațe și a dispărut de pe fața pământului. Trist. Totul. Foarte trist. O femeie tristă, o poveste tristă, cunoști refrenul.

Atmosfera a devenit brusc sumbră, ușor neconfortabilă.

— Îmi pare rău, încearcă Laurel să dregă busuiocul. N-am vrut să te supăr scoțând la iveală amintiri vechi. Voiam doar să verific o legătură ciudată, atât. Poate că încercam s-o înțeleg mai bine pe Ellie.

— Stai liniștită, nu e nicio problemă. Îți închipui cât de rău mi-a părut pentru Poppy, s-o văd abandonată în felul acesta. Niciun copil din lume nu vrea să se simtă nedorit, chiar dacă nu dă doi bani pe cel care-l abandonează. Acum însă, Poppy te are pe tine, spune el părând să se mai însenineze. Tu ești un factor de optimism pentru noi toți. Sănătate!

Ridică paharul și ciocnesc privindu-se în ochi.

Laurel își întoarce atenția la bucata de carne roz, de vițel proaspăt măcelărit, din fața ei. Taie o bucată, și un firicel de sânge se scurge pe albul imaculat al farfuriei de porțelan.

N-ar putea spune de ce, dar i-a pierit pofta de mâncare.

A doua zi, Laurel își lasă mașina într-o parcare supraetajată de la King's Cross și se îndreaptă spre St Martin's School of Art din Granary Square. Floyd i-a spus că SJ lucrează acolo în dimineața aceea când l-a întrebat, aparent dezinteresată, în timpul micului dejun.

E o zi oarecare, gri ca un ziar, înviorată puțin de luminile de Crăciun și de decorațiunile din ferestre. Granary Square este pe cât de mare pe atât de pustie, populată doar de un cârd de porumbei și de câțiva curajoși care înfruntă frigul ca să-și satisfacă viciul fumatului cu cafeaua de dimineață.

Când ajunge la recepție, întreabă de Sara-Jade Virtue. E informată că lucrează fără pauză până la prânz, așa că ia un al doilea mic dejun la un restaurant din apropiere, stropindu-l cu două cafele și un ceai de mentă. La douăsprezece și jumătate se proptește înapoi în ușa facultății și se pune pe așteptat.

Sara-Jade apare de-abia pe la unu fără zece minute. Poartă un pardesiu uriaș din blană artificială, de culoare roz, și cizme care par cu câteva numere mai mari în picioarele ei. Pare șocată să o vadă pe Laurel acolo.

— Oh, bună!

— Bună! Scuză-mă că mi-am făcut apariția așa, pe nepusă masă. Eram prin zonă... Ți-e foame? Vrei să mâncăm pe undeva de prânz?

SJ își consultă ceasul de la mână, apoi ridică ochii la cer.

— Eu ar fi trebuit să... bine. Să mergem, îi spune, lăsând impresia că s-a răzgândit în ultima clipă.

Intră într-un pub aflat chiar vizavi. E un local nou, cu geamuri mari care dau spre piață și spre fluviu. Clientela pare a fi compusă exclusiv din funcționari la costum și studenți. Comandă amândouă plăcintă cu pește și apă acidulată, dar nu se pot abține să nu ciugulească din coșul cu pâine de pe masă.

— Cum îți merge?

— Sunt OK.

— Cum a fost la muncă?

— Totul în regulă, dar cam frig.

— Da, îmi imaginez că nu este cea mai potrivită perioadă pentru pozatul în pielea goală.

— Ceea ce fac eu se numește *life modelling*.

— Ah, da? Scuze. Câți studenți ai? Câți te desenează?

— Azi au fost doisprezece. Câteodată însă, pot fi treizeci sau patruzeci.

— La ce te gândești în tot acest timp? În orele cât stai în aceeași poziție?

SJ ridică din umeri nepăsătoare.

— La nimic. La lucrurile pe care le am de făcut acasă, la lucruri pe care le-am făcut, la locurile pe unde am fost. Câteodată îmi las imaginația să zburde dintr-un loc în altul. Regăsesc locuri pe unde n-am mai trecut de ani de zile, cum ar fi un bar de lângă fostul meu liceu sau un restaurant din Praga, unde am fost când aveam optsprezece ani, ori o cale ferată unde obișnuiam să mă duc când eram la bunici, și imediat îmi revine în nări mirosul de hasmațuchi de acolo. SJ rupe încă o bucățică de pâine și o bagă în gură. Păsările astea, cum le zice? Ah, da, porumbeii gulerăți, ce zgomot teribil fac. E oarecum amuzant, adaugă zâmbind.

— Și apoi îți amintești brusc că ești în pielea goală în mijlocul unui grup de străini?

Tânăra îi aruncă o privire confuză. Deschide gura ca și cum ar vrea să răspundă, dar o închide repede la loc. Laurel își aduce aminte că Poppy a avertizat-o asupra lipsei de umor a surorii ei vitrege.

— Așadar, l-ai văzut azi pe Simon?

SJ aruncă o privire nervoasă în jur și ridică mâna în semn de avertisment.

— Scuză-mă, se grăbește să spună Laurel, am fost indiscretă. De fapt, nu pentru asta te-am căutat. Îți amintești ce-am discutat noaptea trecută? Despre Ellie...

— Da, îmi pare rău dacă am fost cam insensibilă. Mi se întâmplă câteodată.

— Nu, stai liniștită. Nu m-a deranjat deloc, chiar deloc. Sunt lucruri la care mă gândisem și eu înainte. Pe toate le-am rumegat de peste un milion de ori, crede-mă. Inclusiv partea cu lucrurile din rucsac. Dar aseară începuseși să-mi povestești ceva despre mama lui Poppy, despre Noelle.

— Ah, da, face SJ privind-o lung pe sub gene.

— Așa... despre ce e vorba? Ce anume voiai să-mi spui?

— Nimic special. Doar că era puțin bizară. Te cam băga în sperieți

uneori.

— Azi-noapte am răsfoit din nou jurnalele vechi ale lui Ellie. Apare și mama lui Poppy, pe care o numea „nebună frustrată”. Mai scrie și că Noelle avea obiceiul să-i ofere cadouri și că o numea cea mai bună elevă a ei. Toate astea m-au pus pe gânduri... Laurel se întrerupe, străduindu-se să-și găsească cuvintele. Ai avut mult de-a face cu ea?

— Nu, nu tocmai. Când eram mică, petreceam destul de mult timp cu tatăl meu, și uneori era și ea acasă, dar nu întotdeauna. Se purta cu mine ca și cum m-ar fi detestat.

— Cum așa?

— Ah, arunca din când în când observații acide despre comportamentul meu. Îmi spunea că sunt scăpată de sub control și că, dacă aș fi făcut parte din familia ei, aș fi fost bătută cu cureaua pentru obrăznicia mea. Apoi, din secunda în care tata ieșea din cameră, nu făcea altceva decât să mă ignore, să se poarte de parcă n-aș fi fost acolo. Când se referea la mine, mă numea „fata aia”, la modul: „O să vină și fata aia?”, „Când se cară acasă fata aia?” Era al naibii de rea cu mine.

— Oh, Dumnezeule, ce experiență oribilă! Cred că ai fost îngrozită când a rămas gravidă.

— Am plâns.

— De ce nu sunt surprinsă?

Se întrerup la apariția chelnerului, care le așază farfuriile în față. Îi mulțumesc, apoi își reiau conversația după un schimb de priviri complice.

— Ce sentimente ai avut față de Poppy când a venit pe lume?

Sara-Jade își ia tacâmurile și taie plăcinta cu pește în două părți egale, aburinde. Lasă apoi la loc cuțitul și furculița și ridică din umeri, încercând să formuleze un răspuns:

— A fost... nu știu cum să zic, nici nu-mi aduc aminte prea bine. Aveam doisprezece ani pe atunci. Era doar un bebeluș.

— Dar mai târziu, când a mai crescut, te-ai simțit vreodată apropiată de ea?

— Cred că da, într-un fel. La început n-am văzut-o decât rar, pentru că... ei bine, fiindcă nu aveam chef s-o văd.

— Pentru că erai geloasă pe ea?

— Nu, îi răspunde Sara-Jade cu fermitate. Nu, eram prea mare ca să mai fiu geloasă. De fapt, nu voiam s-o văd fiindcă nu credeam că există,

nu credeam că este reală.

Laurel o privește mirată.

— E greu să-ți explic, dar, pe scurt, credeam că este un copil-robot. Sau un copil extraterestru. Nu puteam să-mi imaginez că Noelle a putut da naștere unei fetițe, atât îmi era de frică de ea, atât de speriată eram.

— Extraordinar! Iată o reacție într-adevăr ciudată.

— Da, te cam ia cu fiori, nu-i așa?

— Cum îți explici sentimentul ăsta?

Sara-Jade se joacă gânditoare cu cuțitul.

— A fost un lucru... începe, dar se oprește brusc.

— Un lucru?

— Da, un eveniment. Un moment pe care nici până în ziua de azi nu sunt sigură că nu mi l-am imaginat, de fapt. Vezi tu, eram un copil destul de special. Încă mai sunt. Râde amar. Când eram la școală, am avut o perioadă un asistent special, din cauza dificultăților emoționale. Eram predispusă la accese nebunești de furie. Lacrimi, câteodată. Iar lucrul despre care vorbesc s-a întâmplat chiar în perioada cea mai acută, când totul părea să-mi meargă extrem de prost. Hormonii, pubertatea, anxietatea socială, nervozitatea generată de despărțirea părinților mei, toate porcăriile astea adunate la un loc. Nu era un spectacol plăcut. N-am fost un copil ușor de crescut, ba chiar din contră, un adevărat coșmar ambulant. Exact în perioada aceea am observat o chestie. Lasă cuțitul la locul lui pe masă și o privește intens. Noelle era cam în luna a opta când, într-o zi, am tras cu ochiul în dormitorul tatălui meu și am văzut-o dezbrăcată. Nu avea burta umflată. Era în pielea goală și nu arăta deloc ca o gravidă, simte ea nevoia să repete. Nici nu știu ce naiba am văzut. N-am fost niciodată în stare să procesez până la capăt informația. Niciodată n-am fost sigură dacă s-a întâmplat cu adevărat sau nu a fost decât delirul unui copil cu mințile deranjate. Îți închipui cât de șocată am fost când, trei săptămâni mai târziu, a venit pe lume copilul. Când am văzut-o prima oară pe Poppy avea aproape un an.

Laurel o lasă să termine de povestit fără să-i tresară niciun mușchi.

— I-ai spus tatălui tău?

Sara-Jade clatină din cap.

— Dar ai spus cuiva? insistă Laurel.

— I-am spus mamei.

— Și ce ți-a răspuns?

— Să încerc să nu mă mai port ca o nebună.

— Unde s-a născut copilul?

— Nu știu. Nici nu mi-am pus vreodată problema.

Laurel închide ochii și, dintr-odată, chipul lui Noelle Donnelly îi apare proiectat pe ecranul conștiinței, clar și precis de parcă ar fi văzut-o cu o zi în urmă.

PARTEA A TREIA



Așadar, este rândul meu, nu?

Bine. Bine.

Cum să procedăm, ca la Alcoolicii Anonimi? „Numele meu este Noelle și sunt aici pentru că am făcut ceva rău.”

N-am de gând să-mi cer scuze, dar am avut o copilărie dificilă. Doi frați mai mari oribili, doi mai mici și o soră, care a murit pe când avea numai opt ani. Mama și tata erau oameni duri, nemiloși cu copiii. Considerau că un copil are aceleași responsabilități ca un adult, dar nu și dreptul de a deschide gura. Nu erau foarte religioși, ceea ce reprezenta probabil o ciudățenie în vremurile și în locurile acelea. Slujba de duminică era doar o ocazie ca să afle că toți ceilalți copii din cartier erau mai buni decât ai lor, iar Biblia conținea câteva citate bune când aveau nevoie să ne bage frica în oase. Credeam cu toții în rai și iad, chiar dacă nu mai credeam în nimic altceva. Sexul era o îndeletnicire rezervată oamenilor dezgustători, indiferent dacă erau căsătoriți sau nu. Nu ne-am pus niciodată întrebări asupra modului în care veniserăm pe lume. Cred că ne imaginam un fel de comuniune castă, efectuată cumva printr-un perete de cărămidă. Părinții noștri dormeau în camere diferite.

Locuiam într-o vilă cu zece dormitoare construită pe un deal, înconjurați de oi. Școala era la vreo doi kilometri – coborai dealul la dus și urcai la întors. În situații de urgență, părinții mei aveau grijă de copiii orfani. Serii întregi de frați și surori soseau cu ochii cârpiți la orele mici ale dimineții și erau cazați în dormitorul lung, amenajat în pod. Am continuat să numim locul acela „camera orfanilor” multă vreme după ce călcase pe acolo ultimul orfan. Vreau să spun că părinții mei aveau și părțile lor bune, dar, în general, erau răi.

Aveam reputația unei familii deștepte. Cunoașteți genul, sunt sigură. Piane peste tot, cărți peste tot. Dacă nu luai numai nota maximă la școală, însemna că ești un *ratat*. Nici nu vorbeau despre altceva. Succesul academic era tot ce conta pentru ei. Tatăl meu era profesor de matematică, iar mama scria cărți de istoria medicinei. Mergeam cu toții la cele mai bune școli, munceam mai mult decât ceilalți colegi și câștigam toate premiile, medaliile și bursele posibile. Vă dau cuvântul meu că nu lăsam nimic altora.

În ce mă privește, fără îndoială că eram destul de deșteaptă ca să țin pasul, dar sufeream și de o serie de dezavantaje: a) eram copilul mijlociu; b) eram o fată; c) nu eram fata care murise, Michaela. Nu eram eu aceea. Michaela fusese mai elegantă, mai frumoasă și, firește, mai deșteaptă decât mine. Și mult, mult mai cuminte decât mine. Ați crede că asta ar fi trebuit să mă ajute în relația cu părinții mei: „Cel puțin, ne-a rămas draga noastră Noelle”. Dar, nu.

Michaela a murit de cancer. Am crezut cu toții că avea o răceală. Ne-am înșelat.

În orice caz, să revenim la mine. Fata mai puțin frumoasă, mai puțin deșteaptă și mai puțin moartă, rămasă cu patru frați îngrozitori și o pereche de părinți care erau mai ocupați să judece decât să iubească.

M-am descurcat, totuși. Am intrat la Trinity College, am obținut licența în matematică, apoi un doctorat în matematici aplicate. M-am mutat la Londra după facultate și mi-a făcut plăcere să devin, în sfârșit, „Noelle cea deșteaptă”, în loc de „una din familia Donnelly”. Mi-am încercat norocul în sectorul tranzacțiilor financiare, sperând să mă îmbogățesc rapid și să-mi permit o mașină sport și un apartament cu balcon. Am descoperit însă, alături de cei cu care lucram, că nu era o carieră potrivită pentru mine, așa că am abandonat-o înainte de a-mi putea permite măcar un scuter, ca să nu mai vorbim de o mașină.

Știți, când mă uit în urmă, sunt uluită de mine însămi, chiar sunt. Eram atât de tânără și atât de șocant de nesofisticată! Nu cunoșteam pe nimeni, dar mă implantasem în inima metropolei și locuiam într-un apartament din Holland Park, nici mai mult, nici mai puțin. Nici nu aveam idee la vremea respectivă ce mesaj snob transmitem când mă afixam cu adresa aceea, la mintea mea orice nou-venit din Irlanda locuia pe o stradă străjuită de case ca niște uriașe torturi de nuntă. Habar nu aveam de existența unui loc precum Walthamstow. Eram drăguță la vârsta aceea, cu alură de fotomodel. Genul acela fără piept, cu picioare lungi, păr dezordonat și ochi mari, lăcrămoși. Cu toate acestea, nimeni nu mi-a spus vreodată că sunt frumoasă, nu știu de ce.

Un timp am lucrat la un magazin de produse de lux. Eram angajată în departamentul de contabilitate, așa că timp de trei ani am fost efectiv invizibilă. Apoi, locul de muncă mi-a fost restructurat și am fost nevoită să renunț la micul meu apartament din Holland Park, să-mi iau adio de la strada mea largă, de la măcelăria bio de unde îmi făceam cumpărăturile pe vremea când voi nici nu știați ce înseamnă hrană bio,

de la băcănia unde se vindea supă-cremă de homar la conservă și de la parcul care dădea numele cartierului, cu sera lui de portocali și cu alcovurile de verdeață. În perioada aceea am descoperit existența cartierului Walthamstow: codul poștal E17, cu căsuțele lui maronii, cu spălătoriile automate obosite, cu dispecerate de taxiuri închise și clădiri abandonate.

M-am decis să devin profesoară. Nu știu ce mă apucase, căci mă lămurisem deja că nu aveam prezență, că eram incapabilă să suscit interesul cuiva. Cum îmi închipuiam că voi reuși să interacționez cu o clasă de adolescenți plini de coșuri și să le explic principiile algebrei?

Am făcut pregătire și m-am calificat, dar n-am predat niciodată la clasă. Eram prea impresionabilă. Numai gândul mă făcea să mi se strângă intestinele. Așadar, la frumoasa vârstă de treizeci de ani, am dat anunț la ziar și am început să fac meditații acasă. Eram chiar bună și, din gură în gură, mi-am câștigat o reputație solidă, cam ca un restaurant la modă. Am început să câștig suficient cât să mă mut din cămăruța mea din Walthamstow și să-mi cumpăr o casă în Stroud Green, unde proprietățile erau ceva mai mari, dar nu cu mult. Asta-i tot. Am trăit așa multă vreme. Ah, poate că am uitat să menționez un detaliu: la vremea respectivă eram tot virgină. Știu că nu vă vine să credeți, dar eram în continuare virgină.

Avusesem un prieten în Irlanda, de la paisprezece la cincisprezece ani. Tony. Așa că am acumulat multă experiență în materie de săruturi, gândindu-mă că restul va veni mai târziu de la sine. Ei bine, n-a venit niciodată.

Într-o zi, am citit în TES⁷ despre o carte. Le era adresată oamenilor care își închipuiau că nu se pricepe la matematică. Credeți-mă, lumea e plină de astfel de oameni, pe care eu, sincer, n-am reușit niciodată să-i înțeleg. Cum poate cineva să traverseze o sală plină de străini și să găsească totuși pe cineva cu care să stea de vorbă, dar nu poate pricepe cum funcționează numerele? Este de neconceput pentru mine. În fine, acum nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum se numea cartea. Poate chiar *Prost la matematică*, da, chiar ăsta era titlul: *Prost la matematică*. Am cumpărat-o și am citit-o. Mi-a deschis ochii asupra unor lucruri la care nu m-aș fi gândit singură niciodată. Dar, mai mult

⁷ *Times Educational Supplement*, supliment săptămânal al ziarului *The Times* din Londra.

decât atât, m-a făcut să râd. În general, nu eram genul care să citească, iar dacă n-ar fi fost recenzată în *TES*, n-aș fi pus mâna nici pe cartea asta. Desigur, nu mă așteptam să găsesc atât umor într-o carte de matematică. Cu toate acestea, am găsit. Tone de umor. Și o fotografie pe coperta interioară. Un bărbat frumos, zâmbitor, cu o claie de păr negru în cap.

Era fotografia ta.

Înainte de a-ți citi cartea n-am admirat nimic și pe nimeni. Îmi plăceau câteva seriale de televiziune, ca de pildă *Brookside*, din care am văzut absolut toate episoadele. Îmi plăcea și să-i ascult pe Take That la radio, deși eram mai obișnuită cu muzica clasică. Și, *firește*, mă îndrăgostisem în tăcere de nenumărate ori de-a lungul anilor, dar de data asta era altceva.

Tu erai altfel.

Îți amintești prima noastră întâlnire? Sunt convinsă că da. Dădeai autografe la standul editorului tău, la Education Show de la NEC⁸, la care merg în fiecare an. Meditațiile sunt o afacere singuratică, din când în când trebuie să te pui la curent, să vezi ce mai fac și alții. Nu-ți permiti să rămâi în urmă când ai de-a face cu mamele din zona de nord a Londrei. Trebuie să fii la zi.

Principalul motiv pentru care mă aflam acolo era însă acela că tu aveai să fii acolo, după cum anunțase editorul tău. Am făcut un efort extra-special: mi-am pus o rochie și colanți și m-am dat cu un ruj de culoarea merelor trase în zahăr, care îmi aprindea părul și-mi punea ochii albaștri în evidență. Aveam patruzeci și unu de ani. Toamna tinereții mele. Dumnezeuule, aproape iarna! Și, bineînțeles, încă eram virgină.

Erai așezat pe un scaun înalt, la o masă, cu un teanc de cărți în fața ta. Nu era nimeni pe lângă stand, nicio coadă, doar un afiș discret pe zidul din spatele tău, pe care scria: „Autorul cărții *Prost la matematică*, Floyd Dunn, va oferi autografe”. Lângă cărți era fotografia ta înrămată, aceeași din carte. O știu pentru că m-am uitat ore în șir la ea, memorându-ți până și bucelele din jurul urechilor și linia gurii care se străduia să exprime un zâmbet serios.

Ochii mi se mutau de la fotografie la tine și înapoi. Erai mai slab

⁸ National Exhibition Centre – centru expozițional situat în apropiere de Birmingham.

decât îmi imaginasem. Nu știu de ce mă așteptasem să ai burtă. Nu știu de ce.

— Hei! m-ai salutat când m-ai văzut apropiindu-mă, de parcă cineva te băgase în priză și apăsase pe butonul „play”. Hei!

Habar n-aveai cât de emoționată eram, nici nu-ți puteai imagina. Dar am reușit să-mi păstrez calmul.

— Bună, ți-am răspuns, cu mâinile încleștate pe cartea ta, uzată pe la colțuri de prea multă lectură. Am venit cu propriul exemplar. Pot să primesc un autograf?

Ți-am întins-o peste masă și tu mi-ai adresat acel zâmbet ucigător, pornind un foc de artificii *bang-bang-bang* în sufletul meu.

— Ia te uită, s-ar zice că ai citit-o din scoarță în scoarță, ai comentat.

Ți-aș fi putut mărturisi că am citit-o de treizeci de ori. Ți-aș fi putut spune că am râs într-o săptămână mai mult decât într-un an. Ți-aș fi putut spune că eram una dintre admiratoarele tale, dar voiam să mă consideri egalul tău, așa că am ales să-ți răspund:

— Este un instrument pedagogic util. Sunt profesoară de matematică.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, mi-ai zis, apoi ai luat cartea și ai ridicat stiloul deasupra paginii de gardă. Pe ce nume?

— Noelle, te rog.

— Noelle, ce nume frumos! Te-ai născut de Crăciun⁹?

— Da. Pe douăzeci și patru decembrie.

— Cel mai frumos cadou de Crăciun, cum se spune, nu?

— Nu, din păcate, nu. Se pare că am distrus sărbătoarea de Crăciun a întregii familii.

Ai început să râzi. Nu încercasem să-mi imaginez cum râdeai. Din fotografie nu păreai capabil de ceva mai mult decât de un zâmbet, chiar gădilat. Dar nu, tu aveai râsul tău special, zgomotos, cu gura deschisă larg și capul dat pe spate. Mi-a plăcut, mi-a plăcut enorm.

După numele meu ai scris ceva. Aș fi vrut să văd ce anume, dar, în același timp, voiam să las impresia că nu-mi păsa.

— Ești american, am spus.

— Într-o oarecare măsură, da. Ești irlandeză?

— Da. În cea mai mare măsură posibil.

Ți-a făcut plăcere glumița mea și ai început să râzi din nou. M-am

⁹ Joc de cuvinte: în limba franceză, *Noël*/înseamnă „Crăciun”.

simțit de parcă cineva mi-ar fi masat stomacul pe interior cu mănuși de catifea.

— De unde ești, mai precis?

— De pe lângă Dublin. County Wicklow. În țara oilor.

Ai râs pentru a treia oară și m-am simțit încurajată pentru prima dată în viață. Am aruncat o privire în spate, ca să verific dacă nu cumva se făcuse coadă, și am constatat fericită că te aveam doar pentru mine în continuare.

— Mai ești aici și mâine? te-am întrebat.

— Nu, nu. După sesiunea de azi, editura mă pune înapoi pe tren spre Londra. Ceea ce se va întâmpla în – te-ai uitat la ceas – cam în două ore. Cred că va trebui să încep să strâng pe aici.

— Ai dat multe autografe?

— Oh, da, sute și sute. Ai pus capacul la stilou și mi-ai adresat un zâmbet într-o dungă. Glumesc. Vreo douăzeci.

— Ai venit de departe pentru doar douăzeci de clienți.

— Sunt tentat să-ți dau dreptate.

Ți-ai strecurat stiloul înapoi în buzunarul de la sacou și te-ai întors, căutând din priviri pe cineva care să te salveze de mine, fără îndoială.

— Te las să-ți vezi de treabă, am spus. Îți urez călătorie plăcută înapoi la Londra. Pe unde stai?

— În nordul Londrei.

— Ce coincidență! Și eu tot pe acolo, am chicotit, interpretând falsa surprindere la nivel de Oscar.

— Pe unde mai precis?

— Stroud Green.

— Măi, măi, nu-i așa că lumea e mică? Locuiesc în același cartier.

Asta nu aveam de unde s-o știu. Nu mi-aș fi imaginat nici în cele mai frumoase vise.

— Da! Pe Latymer Road. Știi pe unde vine?

— Sigur că da, am bâiguit simțind cum un val de bucurie mi se scurgea din urechi spre globii oculari și nări. Știu foarte bine. Locuiesc la câteva străzi mai jos.

— Ca să vezi! Poate că vom avea ocazia să ne mai întâlnim.

— Da, ți-am răspuns, de parcă n-ar fi fost decât o simplă coincidență, iar nu punctul culminant al speranțelor și visurilor mele. Poate ne mai întâlnim.

După două săptămâni, chiar așa s-a întâmplat.

Ar fi o exagerare să spui că te-am urmărit. La urma urmei, locuiam cam la o sută de metri distanță. Ar fi totuși corect să recunosc că ieșeam din casă mai des decât de obicei. Eram fericită când descopeream că trebuie să mă duc să cumpăr lapte, de exemplu. „Ah, fir-ar să fie, iar trebuie să trec pe la băcănia din colț.” Iar dacă odată ajunsă acasă îmi dădeam seama că am uitat să cumpăr ziarul, nu era câtuși de puțin sfârșitul lumii. Îmi puneam din nou pardesiul și ieșeam pe bulevard, cu un ochi după tine în stânga și celălalt după tine în dreapta. Evident, orice pretext de a depăși capătul străzii Latymer era o mană cerească.

Până când, într-o seară, te-am văzut într-un magazin, îmbrăcat în blugi și hanorac, cu o sticlă de vin roșu într-o mână, studiind atent eticheta unei cutii de cereale.

— Floyd Dunn? am spus.

Te-ai întors și ți-ai amintit de mine instantaneu, spre surprinderea mea. Nimeni nu-și amintea de mine pe loc.

— Te știi, erai la salonul educațional când am dat autografe pe cartea mea, mi-ai răspuns zâmbind.

— Da, așa este. Sunt eu, Noelle.

Ți-am dat mâna și mi-ai strâns-o.

— Noelle, cum să nu? Cadoul de Crăciun pe care nu și-l dorea nimeni. Ce mai faci?

— Cum nu se poate mai bine, mulțumesc. Tu?

— Nu atât de bine ca tine, dar mă descurc.

— Da, binele are multe grade de comparație, am comentat.

Îmi amintesc că a urmat un scurt moment de tăcere. A fost cam ciudat, dar poate că nu sunt în cea mai bună postură să judec, având în vedere cât de ciudată fusese toată viața mea până atunci. Dar tu ai intervenit la fix și ai salvat situația. Atunci am știut.

Mi-ai spus – și nu voi uita niciodată aceste cuvinte magice:

— Rice Krispies sau Mini Shredded Wheats?

Cuvinte fără substanță, dar tocmai lipsa lor de sens era esențială pentru mine. Nu mă respingeai. Nu era acea privire la ceasul de la mână: „Vai, ce târziu s-a făcut, trebuie să plec...” Nu sugerai că îți ocupam prea mult timp din viață, că îți distrăgeam cumva atenția, ci

îmi adresai o invitație la flirt. Firește, nu aveam voie s-o ratez.

— Rice Krispies sunt delicioase, dar după cinci minute iar ți-e foame. Tot aerul acela...

Ai zâmbit. Aveai niște dinți strâmbi minunați.

— Tot aerul acela, ai repetat după mine. Ești haioasă!

— Nu, sunt doar irlandeză.

— Într-adevăr. Ai un avantaj înnăscut la capitolul umor. Așadar, ai continuat, întorcându-te spre raftul cu cereale pentru micul dejun, se dă cazul unei fetițe de șapte ani, a cărei mamă este adepta hranei sănătoase, deci excludem produsele cu zahăr. Tu ce ai alege?

O fetiță de șapte ani? Nu apărea nicăieri în biografia ta. N-aș fi putut spune că mă omoram după copii.

— E copilul tău?

— Da, o cheamă Sara. Am divorțat recent de mama ei și sunt un fel de tată de weekend. Nu-mi permit nici cea mai mică greșeală. Fosta mea soție deja mă bănuiește că o voi abandona pe undeva sau că o s-o las să bage mânuța într-un blender. Chestii din astea...

— Atunci, cumpără Wetabix, am spus. Au cel mai puțin zahăr dintre toate.

Chipul ți s-a luminat din nou.

— Vezi, știam eu că te pricepi. Eram sigur. Ai copii?

— Nu, nici măcar din flori.

Mi-ai aruncat o privire și am înțeles că te gândeai dacă să spui ceva sau nu, ceva special. M-am comportat ca și cum n-aș fi băgat de seamă, deși văzusem că ți-ai înghițit cuvintele.

— Mulțumesc, Noelle, mi-ai fost de mare ajutor.

Ai luat pachetul de Wetabix și gata.

Era însă suficient, așa că următoarea dată când am dat peste tine, o săptămână mai târziu, am avut o scurtă discuție relaxată, un alt fel de interacțiune. Prima dată am făcut puțină conversație despre vreme. A doua oară, despre un program guvernamental care urma să pună școlile pe butuci, despre care citiserăm amândoi în ziarul de dimineață. Abia a patra oară, la o lună de la prima noastră întâlnire, ai reușit să spui:

— Ai încercat restaurantul eritreean, cel de lângă intrarea în metrou?

— Nu.

— Ei bine, este excelent. Eu l-am descoperit în urmă cu câțiva ani.

Ar trebui să-l încerci... De fapt...

În fine, a venit invitația la cină.

Da, Floyd, *tu m-ai invitat la cină*. Știu că vei încerca să distorsionezi faptele, să rescreești istoria, așa cum îți place să reinterpretezi și să modifice totul, dar eu știu și tu știi că *tu ai început*. M-ai văzut, Floyd. M-ai văzut și m-ai dorit. M-ai invitat la masă la restaurantul eritreean. Ai ajuns la timp acolo și erai îmbrăcat elegant. Când m-ai văzut, nu te-ai întors spunând: „Vai, a fost o greșeală teribilă!” și n-ai fugit din restaurant. Din contră, ai zâmbit și, când m-am apropiat de masa ta, te-ai ridicat, m-ai luat de umeri și ți-ai strivit obrazul de al meu. Ai spus: „Arăți superb!” Ai așteptat politicos să mă așez, apoi ți-ai reluat locul. Ai menținut în permanență contactul vizual cu mine.

Așa ai făcut. Așa ai făcut și nu poți nega asta.

Apoi, tot *tu* mi-ai telefonat după câteva zile (pe care le-ai lăsat să treacă special ca să mă torturezi, special ca să mă faci să te sun, dar eu am rezistat. *Nu te-am sunat.*) După cină, m-ai invitat la tine acasă.

Da. Așa ai făcut.

Scopul tău era limpede încă din acea noapte: voiai să te culci cu mine. Eu nu aveam nimic împotriva, pentru că și eu voiam să te culci cu mine. Știam că cina era oarecum o formalitate. Nici nu mai țin minte ce am mâncat. Paste, parcă, cu un fel de sos cumpărat de la supermarket. Ți-a luat vreo zece minute să le prepari, dar am apreciat vinul de calitate. După o oră am aterizat pe canapeaua ta și, în timp ce îmi smulgeai hainele ca un animal flămând, ți-am spus: „Poți să mă crezi sau nu, să știi că sunt virgină. Poate ultima virgină din această parte a galaxiei”. Ai fost foarte tandru cu mine. Nu ai râs și nici n-ai zis că-mi bat joc de tine. Nu te-ai îndepărtat și nici nu m-ai trimis acasă, așa cum mă așteptam. Ai fost amabil. M-ai mângâiat până ce m-am umezit suficient, apoi ai acționat cu răbdare și determinare. M-a durut, totuși. N-a fost ca și cum nu m-aș fi așteptat, dacă înțelegeți ce vreau să spun. A fost minunat.

Din momentul acela mi-a fost clar. Am știut fără dubiu că relația noastră urma să fie bazată pe sex. Această situație nu mă deranja câtuși de puțin.

Odată cu trecerea lunilor, însă, m-am obișnuit cu tine și cu păturile tale, cu castroanele tale de cereale, cu mirosul scalpului tău înainte să te speli, apariția numelui tău pe display-ul telefonului meu portabil. Îmi ocupai deja o mare parte din viață: peste treizeci de procente, dacă

vrei să vorbim în termeni matematici. Probabil că treizeci la sută din acele treizeci de procente erau reprezentate de sex. Restul era timpul pe care îl petreceam în patul tău, ascultând cum faci duș, așteptând să mă suni, privindu-te cum gătești și cum mănânci, stând împreună cu tine pe canapea și uitându-ne la televizor, ieșind la plimbare în parc din când în când, aranjând următoarea întâlnire. O viață întreagă pentru doi indivizi a căror relație se baza doar pe sex. Mult timp petrecut în afara sexului. Suficient de mult pentru formarea unor legături sufletești. Nu ți-am spus niciodată că te iubesc. Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești. Unii ar pretinde că acest detaliu e de ajuns ca să reducă drastic amplitudinea relației noastre. Eu nu sunt de acord.

Nu sunt deloc de acord.

Când am cunoscut-o pe Sara-Jade eram deja împreună de un an. Până atunci își petrecuse doar un weekend din două la tine, așa că fusese ușor să păstrăm distanța socială. Apoi, fosta ta soție și-a găsit de lucru și a început să ți-o lase pe fetiță când ne era lumea mai dragă, mai ales când eram invitată seara pe la tine.

Mă rog, îmi spuseseși că este o ființă dificilă, că despărțirea ta de mama ei a afectat-o puternic, iar eu te avertizasem că niciodată nu mi-au plăcut fetițele. Au un mod de a privi oamenii care te face să crezi că sufletul lor ar fi plin de ură.

Iar Sara-Jade abia dacă arăta uman. Era atât de slabă și de palidă, că-i puteai număra venele. Ca să nu mai vorbesc despre smocul acela de păr alb pe care-l avea pe cap. Nu blond, nu. Alb, ca o babă. Deși avea opt ani, era atât de mică, încât nu i-ai fi dat nici măcar cinci. Am încercat să fiu drăguță cu ea. Am încercat din toate puterile, știi doar, că erai de față. Îți mai amintești?

„Ah, tu ești probabil Sara-Jade. Îmi face mare plăcere să te cunosc.” Am încercat să dau mâna cu ea. Așa procedez întotdeauna cu copiii mici, indiferent dacă sunt genul care apreciază atenția adulților sau nu. Unii sunt fericiți când îi tratezi așa, parcă îi auzi rugându-te: „Privește-mă, spune-mi că sunt deștept, spune-mi că sunt mai bun decât alți copii”. Pe alții îi doare în cot și nu vor decât să scape cât mai repede posibil de sub privirea adulților. Așadar, consider că o strângere de mână este un compromis corect între a-i intimida sau a-i ignora. Uneori ai surpriza să afli că ești primul adult care le-a întins mâna, și asta îți face și ție plăcere.

Sara-Jade nu mi-a luat mâna. S-a întors pe călcâie și a fugit de mine cu umerii scuturați de hohote de plâns.

Fir-ar să fie!

Te-ai dus imediat după ea, iar eu am rămas acolo, în hol, auzindu-vă vocile în surdină, cu mâna dreaptă atârându-mi greu pe lângă corp.

M-am simțit ca un monstru. Îmi amintesc că m-am uitat în oglinda din hol, aceea deasupra măsuței de lângă ușă. În perioada aceea tocmai ajunseseam să am o părere bună despre mine. Începusem să mă concentrez mai mult pe evoluțiile pozitive din viața mea și să nu mai dau aceeași importanță celor negative. Dacă un bărbat ca tine dorea să

mă atingă și să mă posede, înseamnă că nu eram chiar așa de respingătoare, mi-am spus. Pe de altă parte, imaginea mea din oglindă în acea zi, când tu o calmai pe fiica ta în spatele unei uși închise, undeva prin casă, nu era chipul pe care doream să-l văd. Mi-am văzut cearcănele din jurul ochilor, pielea căzută de pe pomeții osoși, părul care căpătase culoarea ruginii și crescuse prea lung pentru fața mea. Nu eram drăguță. Ba chiar din contră.

Fiica ta avusese grijă să-mi amintească asta. Era cam greu s-o mai simpatizezi după așa ceva. Era dificil să-mi mai placă de mine însămi după așa ceva.



Acum înțeleg că n-ar fi trebuit să pun la suflet. Sara-Jade era un copil sensibil, speriat de multe lucruri, și o șocase să vadă o femeie străină în casă. Dar am luat-o ca pe un afront personal și, din acel moment, n-am mai reușit să fiu amabilă cu copilul acela. Dacă e să fim drepti, nici ție nu-ți era ușor să te ocupi de ea. Era un copil retras și predispus la cele mai groaznice crize de furie. Termenul este insuficient pentru a exprima scandalurile pe care le făcea. O persoană cu înclinații religioase ar fi considerat-o posedată de diavol. Arunca lucruri, distrugea totul în jur, striga că vrea să te ucidă, să te înjunghie și să-ți taie capul cu un cuțit. Te ura. O, Dumnezeule, cum te ura! În alte ocazii, se arăta regresivă și vulnerabilă, convingându-te s-o însoțești la toaletă pentru că-i era frică să se ducă singură. O așteptai la ușă fredonând melodia ei preferată până când termina să-și facă nevoile. Îmi aduc aminte că o dată ai cântat peste o jumătate de oră.

Am discutat de multe ori despre ea în timpul acelor luni. Ne sfătuiam în șoaptă, în patul tău, întrebându-ne „ce să facem” și cum „să abordăm problema”. Eu nu aveam mare lucru de spus. Nu știam nimic despre copiii mici. Aveam o mie de nepoți și de nepoate acasă, în Irlanda, dar nu mă întâlnisem niciodată cu vreunul dintre ei. Nu mă interesaseră câtuși de puțin. Totuși, aveam grijă să scot sunetele potrivite cu starea ta de spirit: „N-am putea încerca un program de terapie psihologică? Te-ai gândit la soluția asta?”

Degeaba, deoarece *Kate*, Kate cea perfectă, cea mai enervantă fostă nevastă din lume (îmi pare rău, Floyd, dar așa era și o știi foarte bine, cu vocea aceea găfăită a ei, cu ochii aceia de păpușică, cu mutra pe care o făcea când îi povesteai despre prostiile făcute de fiică-sa: „Vaaai, Jadey-Wadey, biata mea dulcețică! Iar te-a culcat târziu tatăl tău?”

Doamne, îmi venea s-o spintec în două), Kate nici nu voia să audă: „I-ai dat să mănânce prea multe dulciuri”; „N-a dormit destul”; „Are prea mult de lucru la școală”. Bla, bla, bla. Nu putea concepe că fiica ei era un sociopat în devenire.

Ar fi trebuit să mai încerc. Ar fi trebuit să fiu mai răbdătoare. Aceasta este singura vină pe care o accept. Te-am întors împotriva ei. Știu că am făcut-o. Am demonizat-o împreună. Frica noastră, lipsa noastră de putere, ne uneau. Cu cât o detestai mai mult, cu atât te apropiai mai mult de mine. Eu devenisem *normală*, eu devenisem *cea sănătoasă*. Mi-a plăcut această nouă dinamică a relației noastre. Mi-a plăcut fără rezerve.

În sfârșit, Floyd Dunn, acum privește-mă în ochi, dacă ai curaj, și spune-mi că n-ai fost tu acela. Fă-o, te provoc. Spune-mi că n-ai spus-o tu primul, că nu te-ai întors spre mine într-o noapte, după ce făcuserăm dragoste, că nu mi-ai luat mâinile între ale tale, că nu mi le-ai sărutat cu foc și că nu mi-ai spus: „Poate că dacă am face un copil ar semăna cu mine”.

De la King's Cross, Laurel conduce direct până la apartamentul Hannei, unde face o curățenie majoră, mai intensă decât în celelalte dați. Când nu i-a mai rămas nimic de frecat, trece în oribila grădină din spate a fiicei sale, unde duhnește a veri ratate, și taie totul cu o foarfecă de grădină, lăsând în urmă schelete de arbuști înnegriți, noroi și un grătar ruginit pe care Hanna nu l-a folosit niciodată. Cum nu purta mănuși, palmele i s-au umflat și i s-au umplut de zgârieturi pe care nu le-a luat în seamă. Își dă cu crema de mâini a stăpânei casei, savurând senzația de ușurare.

Azi nu sunt flori, însă lui Laurel nu-i mai pasă de viața amoroasă secretă a fiicei sale. Din punctul ei de vedere, Hanna e liberă să umble cu o femeie sau cu un bărbat, cu un bătrân sau cu o babă, cu două femei tinere și cu un câine, dacă are chef. Când se va simți pregătită, o va pune la curent.

Toate lucrurile care ieri i se păruseră covârșitor de importante nu mai contează defel pentru ea. Tot ce o mai interesează acum este să dezlege uriașul ghem de informații noi care-i face mintea să stea în loc. Sunt elemente legate între ele, despre care intuiția îi spune că se articulează logic, dar ansamblul este atât de încurcat și de bizar, încât nu știe de unde să înceapă.

Strecoară cele treizeci de lire sterline lăsate de Hanna în poșetă, încuie cu grijă apartamentul în urma ei, se suie în mașină și se grăbește să ajungă acasă.



Căutarea numelui „Noelle Donnelly” pe Google nu o ajută prea tare. Lumea este surprinzător de plină de femei cu numele acesta, iar Laurel este convinsă că, dacă Noelle a dispărut intenționat și acum lucrează ca psihoterapeut la Chicago, nu s-ar lăuda cu asta pe internet. Tastează „Noelle Donnelly Maths Tutor” și găsește câteva mențiuni pe site-uri precum FindMyTutor.com și MyPerfectTutor.com. În ambele cazuri însă, pistele nu duc mai departe și mărturiile elevilor sunt vechi.

Încearcă „Noelle Donnelly Ireland”. Primește multe rezultate, dar niciuna dintre femeile ce-i apar pe ecran nu este cea pe care o caută. În disperare de cauză, caută „Noelle Donnelly Disappearance”. O jumătate de oră mai târziu conchide că lumii nu i-a păsat prea mult de dispariția

profesoarei de matematică. Nimeni nu pare să fi observat. Nu găsește nimic.

Își stinge laptopul și se scarpină la încheieturile mâinilor. Încearcă să-și amintească cine i-a recomandat-o. Era o vecină. Imaginea femeii îi apare în minte. Avea câini, o pereche de setteri irlandezi, care tot timpul săreau pe ea și îi murdăreau pantalonii de noroi. Nu-și poate aminti însă în ruptul capului cum o chema. Se duce la dulapul din camera de oaspeți și scoate o cutie cu lucruri pe care nu le-a mai despachetat după mutare. Speră să găsească acolo agenda ei veche, o relicvă din vremurile când oamenii aveau agende, când scriai numerele de telefon cu mâna în loc să le tastezi într-un aparat telefonic.

Dă de ea după ce scotocește prin jumătate de cutie și încep să o răsfoiască, simțindu-se oarecum jenată de numărul enorm de oameni pe care i-a cunoscut la un moment dat și de care nu-i mai pasă acum nici cât negru sub unghie.

Susie. Sau Sally. Ori poate Sandy. Ceva în genul ăsta. Dă paginile febril și brusc se oprește. La pagina S atârână un post-it roz cu numele *Noelle Donnelly*, în scrisul ei repezit, ascuțit. Dedesubt, un număr de telefon. În secunda aceea își amintește: Sally. Da, era Sally. Ține minte cum a sunat-o într-o dimineață și i-a spus: „Ellie vrea un meditator la matematică. Parcă mi-ai spus că aveai tu pe cineva, o profesoară bună, nu-i așa? Mai ai numărul ei?” L-a mâzgălit în pripă pe pătrățelul roz cu spatele lipicios și l-a lipit chiar la pagina cu numărul vecinei ei. „Mulțumesc, Sally. Veșnică recunoștință. Ne vedem!” În fundalul conversației se auzeau câinii lătrând.

Formează numărul. Spre surprinderea ei, cineva răspunde. Un bărbat tânăr cu accent irlandez.

— Bună, spune Laurel. Îmi cer scuze de deranj, dar caut pe cineva care avea acest număr de telefon. Noelle Donnelly?

— Ah, da, Noelle e mătușica mea, dar nimeni nu mai știe pe unde o fi.

Laurel rămâne fără replică. Se așteptase să dea peste un post telefonic dezactivat. În cel mai bun caz, se gândise c-o să dea peste cineva care nu auzise niciodată de Noelle Donnelly. Dar avusese norocul să găsească chiar o rudă.

— Înțeleg, murmură. Da, înțeleg. A dispărut, nu-i așa?

— Așa am auzit... așa am auzit...

— Mă întrebam... Sunt prietenă cu fiica lui Noelle și cu fostul ei partener. Sunt unele lucruri... Ah, cum ar putea să formuleze? Sunt unele lucruri neclare, continuă peste câteva clipe. În legătură cu dispariția ei. Aș putea trece să stăm puțin de vorbă?

— Cine sunteți? Nu cred că v-ați prezentat.

— Sunt o prietenă a lui Poppy.

— Ah, da, fiica ei. Bunica vorbea despre ea câteodată.

Se lasă tăcerea. Laurel se întreabă dacă băiatul a auzit-o când a întrebat dacă poate trece să stea de vorbă.

— Da, sigur. De ce nu? Harlow Road numărul doisprezece. Imediat după Stroud Green Road.

— Acum? Pot să trec acum?

— Sigur. Numele meu este Joshua, apropo. Joshua Donnelly.

— Iar eu mă numesc Laurel Mack. În treizeci de minute sunt acolo.



Harlow Road este o străduță care începe din strada principală, o parte a cartierului pe care Laurel îl cunoaște foarte bine, după vizionarea în buclă a înregistrărilor de pe camerele din împrejurimi, când cu dispariția lui Ellie. Este exact vizavi de locul unde fusese parcată mașina aceea în care fata ei păruse să se uite înainte de a se face nevăzută.

Numărul doisprezece este aproape de curbă. O casă mică, aliniată cu alte case identice, cu un puiet de cireș în grădina din față. După aspectul exterior, imobilul este într-o stare proastă, ca și cum ar fi fost abandonat.

Joshua Donnelly deschide larg ușa și îi face loc să intre.

— Intră, Laura, te rog.

— Nu Laura, ci Laurel, precum cununa.

— Ah, da. Scuze, îi răspunde tânărul închizând ușa în urma ei.

E un tip mic de înălțime și solid, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening supradimensionați și cu un tricou de fotbalist alb cu roșu. Este tuns foarte scurt și are barba aranjată într-o dungă subțire ce pare să se continue cu podoaba capilară. Are un chip atrăgător, aproape frumos, cu gene lungi.

— Îmi pare rău pentru dezastrul din jur. Locuiesc aici cu fratele meu și niciunul dintre noi nu este un campion al curățeniei.

Camera este mobilată cu două canapele din piele și diverse măsuțe și etajere din lemn de pin. Pe pereți se văd reproduceri înrămate după

lucrări de artă modernă. Pe spatele ușii, într-un cuier și pe spătarele scaunelor se văd haine întinse la uscat. Ici-colo sunt presărate căni și teancuri de hârtii care par să fie cursuri. În general, impresia nu este atât de proastă pe cât se așteptase.

— Așadar, voi sunteți fiii lui...?

— Ai fratelui mai mare al lui Noelle. Sunt patru în total, patru frați. Au fost și două surori, însă una a murit când era mică, iar cealaltă este chiar Noelle, cu care numai Dumnezeu știe ce s-a întâmplat. Ia un manual de pe o canapea, mătură niște firmituri cu mâna direct pe podea și o invită să se așeze. Pot să-ți aduc ceva? Ceai? O coca-cola?

— Nu, mulțumesc. Nu te deranja.

— Nu e niciun deranj. Ești sigură?

— Da, stai liniștit. Mulțumesc, în orice caz.

Își face puțin loc canapeaua de vizavi și se așază, cu genunchii larg despărțiți și bătând dintr-un picior.

— Ați moștenit casa de la Noelle? începe ea.

— Nu tocmai, n-aș putea spune că am *moștenit*. Familia a absorbit-o cumva, înțelegi? E ca micul nostru hotel pentru membrii familiei nevoiți să stea o perioadă la Londra. Suntem treisprezece veri, nici mai mult, nici mai puțin. Înțelegerea este să nu luăm nimic și să nu mutăm nimic. Trebuie să lăsăm totul exact așa cum era... pe cât se poate.

— În cazul în care Noelle decide să se întoarcă?

— Da, sigur, în cazul în care decide să se întoarcă, exact.

— Crezi că asta ar fi posibil?

— Hm, face el ridicând din umeri, bună întrebare. Știi că n-am văzut-o niciodată? Niciunul dintre noi, verii, nu o cunoaște. A fost întotdeauna un fel de fantomă a familiei. Am auzit despre ea că și-ar fi cumpărat o casă, că ar fi fost amanta unui scriitor celebru, că la un moment dat rămăsese însărcinată, tot felul de zvonuri, dar n-am întâlnit-o niciodată. Nu e complet aiurea?

Clipește grăitor în direcția ei, cu gura căscată într-un zâmbet circular.

— Da, îi răspunde Laurel, e aiurea, într-adevăr.

Aruncă o privire în jur, la rafturile din lemn de pin pline de cărți și la reproducerile albite de vreme de pe pereți.

— Să înțeleg că tot ce e aici, mobila, cărțile, toate îi aparțin lui Noelle?

— Da. Totul. Adică, până și sus, prin șifoniere, sunt tot hainele ei.

Serios. Până și lenjeria și o grămadă de fleacuri.

— Nimeni nu a mutat nimic, niciodată? Totul este exact cum a lăsat ea?

— Da, în general.

Laurel își reprimă cu oarecare dificultate nevoia presantă de a se repezi pe scări și de a-i cotrobăi femeii prin lucruri. „De ce? Ce sper să gădesc?” se întreabă.

— Ce crezi că s-a petrecut cu mătușa ta? își continuă interogatoriul.

— Pe cuvânt că n-am nici cea mai mică idee. Adică, toată lumea o aștepta să se întoarcă acasă, în Irlanda, așa mi s-a spus. Și-a luat cu ea lucrurile esențiale: pașaportul, cardurile, niște haine, fotografiile de familie, chestii din astea. E clar că a plecat undeva. O fază bizară rău.

Puștiul își întoarce mâinile cu palmele în sus, în semn de sinceritate.

— Să știi că și fiica mea a dispărut, îl informează Laurel pe un ton de conversație banală.

— Da?

Joshua se apleacă în față, vizibil interesat de poveste.

— A dispărut în 2005. Aici este ultimul loc unde a fost văzută. Arată cu degetul spre Stroud Green Road. Chiar acolo, de fapt, vizavi de magazinul Crucii Roșii. A apărut pe o cameră de supraveghere.

Ochii băiatului se îngustează. Laurel se întreabă până unde poate să meargă înainte de a-l determina să intre în defensivă.

— Pe Poppy, verișoara ta, ai întâlnit-o până acum?

— Nu. Este singura verișoară pe care nu o cunosc personal. Și e păcat, fiindcă avem o altă verișoară, Clara, cam de vârsta ei. E o puștoaică foarte haioasă, cred că cele două s-ar fi înțeles bine, poate s-ar fi împrietenit, dar tipul acela, scriitorul...

— Floyd?

— Da, așa îl cheamă, e genul retras și o ține mai mult în casă. Nici n-a vrut să audă când i-am sugerat că l-am putea ajuta să aibă grijă de ea. Cred că unul dintre unchii mei a dat o tură pe acolo, înțelegi, cam la un an după dispariția lui Noelle. A încercat să cadă la pace. Se pare însă că Floyd a fost cam dur cu el, i-a spus clar că familia noastră nu e dorită.

Laurel se întreabă în sinea ei dacă Poppy știe ceva despre ascendența ei irlandeză.

— Cum de-i cunoști, pe Poppy și pe Floyd? o iscodește la rândul lui băiatul.

— Sunt... ei bine, sunt într-o relație cu Floyd. E iubitul meu.

Joshua ridică din sprâncene și face ochii mari.

— Aha, înțeleg.

— Culmea coincidențelor, Noelle i-a dat meditații la matematică fiicei mele, Ellie. Era meditatoarea ei chiar în săptămânile de dinainte de dispariție.

— Unde, aici?

— Nu. Noelle venea la noi acasă, cam la opt sute de metri de aici.

— Aha.

Laurel îl privește intens, dorindu-și să audă din gura lui indiciul acela care să-i risipească o dată pentru totdeauna confuzia din gânduri.

— Vrei să spui că e posibil să se fi întâmplat ceva nelalocul lui? Asta insinuezi? Vine întrebarea inevitabilă.

— Nu știu, chiar nu știu.

— E adevărat că sună straniu, trebuie să fiu de acord cu tine. Își sprijină coatele pe genunchi și rămâne cu privirea pironită în podea și capul sprijinit în palme. M-ai pus pe gânduri, să știi. M-ai făcut curios. Își masează tâmpilele cu degetele. Tu ai un mister de dezlegat și eu am un mister al meu. Probabil te întrebi dacă misterele noastre au legătură, nu?

— Ai umblat vreodată prin lucrurile lui Noelle? Prin jurnale și alte obiecte intime?

— Nu, niciodată, dar a fost... Se oprește, iar peste câteva momente reia: Un lucru ciudat. O chestie stranie, pe care n-am reușit s-o pricep până acum. Aruncă o privire spre ușă și înapoi la ea, apoi oftează. Vrei să-ți arăt?

— Ce?

— Trebuie să ai încredere în mine. Nu mă cunoști, nu știi ce intenții am...

— Ce vrei să spui?

— E ceva la subsol.

— Ce anume?

— Chestia aceea bizară de care îți spun, pe care am găsit-o. E în subsol.

Laurel simte un val de adrenalină pompându-i prin vene. Băiatul din fața ei nu pare periculos.

— Te înțeleg perfect dacă nu vrei să cobori acolo. Adică, eu, în locul tău, aș face la fel. Am văzut prea multe filme de groază – știi, din acelea la care îți vine să strigi: „Nu! Nu coborî la subsol, idiotule!” îi zâmbește,

iar lui Laurel i se pare că în fața ei stă cel mai drăguț tânăr din Irlanda. Dacă vrei, pot să-ți descriu ce este acolo sau pot coborî ca să fac o poză cu telefonul și să ți-o arăt. Cum preferi?

— Stai liniștit. Nu mă tem să cobor și să arunc singură o privire, îi răspunde zâmbind la rândul ei.

— Poți să trimiți un mesaj cuiva, să informezi unde ești. Eu așa așa face.

— Arată-mi pe unde se coboară și gata, spune Laurel râzând.

Accesul în subsol se face din bucătărie. Joshua ia o lanternă dintr-un sertar și o conduce în jos pe niște trepte din lemn, la capătul cărora este altă ușă. O împinge în lături și pătrunde într-o cameră pătrată, complet lambrisată în același lemn de pin gălbui prezent în bucătărie și în sufragerie. Prin ferestruica aflată aproape de tavan pe zidul opus se zăresc crengile tomnatice ale cireșului din grădina din față. În încăperea mai sunt o canapea întinsă ca un pat, un televizor și un scaun. Nimic deosebit de surprinzător până la cutiile stivuite una peste cealaltă pe o măsuță, ce par cuști pentru hamsteri.

Joshua proiectează fasciculul lanternei asupra obiectelor stranii.

— Când au venit unchii mei să vadă ce se petrece aici, au găsit vreo douăzeci de hamsteri în cuștile astea. Toți morți, cu burta în sus și lăbuțele lor mici în aer. Se mâncaseră între ei, după sângele din jur. Nu are niciun sens, n-am reușit să găsim nicio explicație. Ne-am gândit că poate îi creștea ca să-i vândă, știi? Pentru copii? Dar n-am găsit nicio dovadă. Adică, de ce ai crește atâtea animale în subsol? Și de ce le-ai lăsa să moară de foame?

Laurel se uită la cuști străbătută de un fior, apoi își lasă privirea să cutreiere în jur. În pofida culorii galben-pal care domină, camera e rece, pustie. Mai e și altceva, ceva ce-ți dă fiori și parcă otrăvește aerul.

— Care era scopul acestei camere? îl întrebă, observând cele trei yale de la ușă.

Se întoarce să examineze încă o dată fereastra înaltă, crengile desfrunzite ale copacului, canapeaua desfăcută și televizorul.

— O cameră de oaspeți, presupun.

— Nu e foarte primitoare, nu ți se pare?

— Nu. Nu cred că avea prea mulți musafiri. Din ce am auzit, era cam antisocială.

— Atunci, de ce să țină o canapea extensibilă aici? Și un televizor? Și toate animalele pe care le-a lăsat să moară?

— Te-am prevenit, nu-i așa? Ți-am spus că e ciudat. Ca să fiu cinstit, cred că mătușica mea Noelle nu avea toate țiștele pe casă. Ne-am gândit că pierderea surorii ei, la o vârstă atât de fragedă, a făcut-o s-o ia razna, înțelegi?

Laurel se cutremură străbătută de un nou fior. Se gândește la Hanna, care a pierdut-o pe Ellie. La apartamentul întunecos și lipsit de suflet al Hannei, la personalitatea ei complet lipsită de umor, la îmbrățișările ei stângace. Un val de panică pune stăpânire pe ea la ideea că Hanna ar putea ajunge la fel ca Noelle Donnelly, crescătoare de hamsteri. Că ar putea să dispară într-o zi, lăsând în urma ei doar umbre. Copleșită de griji, lasă privirea în jos, unde zărește ceva ițindu-se de sub canapeaua extensibilă. Ceva mic, din plastic. Se apleacă și ridică obiectul. E un balsam de buze într-un ambalaj din plastic roz strălucitor cu verde. Are aromă de pepene.

Îl strânge în pumn și-l bagă în buzunar. Dintr-un motiv misterios, simte că îi aparține.



În drum spre casă, mâinile îi tremură pe volan. Încă simte mirosul camerei de la subsol, lemnul umed, carpeta putredă. De fiecare dată când închide ochii vede canapeaua aceea oribilă, grămada de cuști pentru hamsteri, fereastra murdară de sub tavan.

Când ajunge acasă, se duce direct în camera de oaspeți și trage încă o dată de sub pat cutia cu lucrurile lui Ellie. Scotoceste printre pixuri, badge-uri, inele și agrafe. Tot acolo este și periuța ei de dinți, lângă elastice pentru păr, seturi de chei inutile acum și creme pentru față. În tot acest talmeș-balmeș găsește și trei balsamuri pentru buze. Primul cu aromă de papaya, al doilea cu aromă de mango, al treilea cu aromă de pepene galben. Scoate balsamul luat de acasă de la Noelle și îl aliniază lângă celelalte. Aparțin aceluiași set.

Da, este adevărat că te-am mințit atunci când ți-am spus că am început să iau pastile anticoncepționale. Ca să fiu sinceră, credeam că sunt prea bătrână ca să mai pot rămâne gravidă. În orice caz, nu atât de repede, la fix două luni după ce am încetat să mai folosim prezervative. Am citit prin toate revistele că după treizeci și cinci de ani ovarele ți se usucă și cad, iar când ciclul menstrual mi-a întârziat chiar am crezut că, gata, am ajuns la menopauză. De-abia când au început să mă strângă blugii am intrat la idei. Am cumpărat un test și, în momentul în care am văzut fatidicele liniuțe roz, am rămas blocată pe veceu și am plâns, bătăindu-mă în față și în spate, căci mi-am dat seama dintr-odată că, de fapt, nu voiam un copil. De-abia atunci am priceput cât am fost de proastă, de nebună. Cum aș fi putut crește un copil, cu deficitul meu de instinct matern, cu fața mea de sperietoare? Mai mult, ce anume mă făcuse să cred că tu îți doreai un copil de la mine? Îmi făcuseși tu diverse declarații, însă habar nu aveam cum vei reacționa. Nu tocmai.

Ai fost fericit când ai aflat. Sau, cel puțin, nu ai fost nefericit.

— Măi, măi, ai zis, pe-asta mi-ai dat-o cu boltă... Vrei să-l păstrezi? Ai întrebat, de parcă era vorba despre un lăntșor de argint pe care l-aș fi putut schimba la magazin.

— Sigur că vreau să-l păstrez, ți-am răspuns fără să stau pe gânduri.

Tu ai dat din cap cu un aer meditativ. Atât, asta a fost tot. Doar că ai adăugat:

— Nu-ți pot cere să te muți la mine, sper că ești conștientă de asta.

M-a durut, dar n-am arătat-o.

— Nu, sigur că nu poți, ți-am zis, de parcă nici nu-mi trecuse prin cap această posibilitate.

Din nou, ca să fiu cinstită, mi-am închipuit că te vei răzgândi atunci când vei vedea pruncul. Așadar, nu ți-am spus niciodată ce gândeam cu adevărat, anume că eram incapabilă să cresc un copil de una singură.

Ciclul nu mi-a mai venit două luni la rând, dar nu aveam decât o idee vagă despre stadiul sarcinii. M-ai însoțit la ecografic și m-ai ținut de mână în sala de așteptare. Eram amândoi un pic buimaci, speriați, fără îndoială, dar și emoționați. M-am simțit ca într-unul dintre acele momente din viață când ajungi la o răspântie și știi că nimic nu va mai fi la fel, când ai bagajele făcute și așteptarea îți face inima să bată mai

repede. Niciodată nu m-am simțit atât de apropiată de o ființă umană ca în ziua aceea față de tine, Floyd. Niciodată.

Apoi am văzut mormolocul pe ecranul computerului și m-ai strâns de mână. Erai în culmea fericirii, nu poți nega. Copilul tău trăia în mine, o mică făptură care urma să vină pe lume, în viețile noastre, și care nu avea să-ți spună niciodată că te urăște. O șansă s-o luăm de la capăt. O șansă să reparăm trecutul. Erai fericit în clipele acelea, Floyd. Erai fericit, Floyd. *Erai.*

Problema e că nu se auzea niciun sunet. Niciun sunet. Nu mai fusesem niciodată gravidă, așa că nu știam la ce să mă aștept. Poate că nu se formase încă inima. Sau poate că fătul era ținut în viață de inima mea. Habar nu aveam că încă de la această vârstă – zece săptămâni, conform doctoriței – inima ar fi trebuit să-i bată. „Și eu de unde să știu?” Doctorița mișca tot mai preocupată sonda pe pântecul meu. Dintr-odată, zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

— E vreo problemă? ai întrebat-o.

— Nu reușesc să prind bătăile inimii, a răspuns ea.

Mi-ai dat drumul la mână și ai oftat. Nu a fost un oftat trist, nici măcar unul dezamăgit. Era un oftat de iritare, prin care îmi spuneai: „Nici atâta lucru n-ai fost în stare să faci ca lumea, nu-i așa?”

Acel oftat m-a rănit poate chiar mai mult decât copilul pierdut.



În zilele următoare, mi-ai dat limpede de înțeles că ar trebui să profităm de ocazie ca să ne despărțim amical, fără resentimente. Însă nu erai destul de puternic încât să pui capăt brusc relației noastre, iar eu am speculat acest avantaj în folosul meu. M-am agățat de tine. Da, o recunosc. M-am prefăcut că nu înțeleg că nu mai sunt bine-venită. Am redevenit cea de dinainte de sarcină. Am venit la tine acasă de câte ori m-ai chemat la sex, ba chiar m-am mutat acolo pentru câteva zile, cât au durat lucrările anti-igrasie de la mine acasă. Știam că mă voi ai pentru sex, dar nu-ți convenea să locuim împreună. „Muncitorii ți-au spus cât mai durează? Au fixat o dată pentru încheierea lucrărilor?” obișnuiai să mă întrebi.

Eram pe deplin conștientă că nimic nu se schimbese și nu am încercat niciodată să pretind mai mult din partea ta sub pretextul, aparent insignifiant în ochii tăi, că pântecul meu îți găzduise la un moment dat progenitura.

Am uitat s-o menționez pe Sara-Jade, copilul tău, acel coșmar oribil,

care te detesta și avea nevoie de tine în egală măsură, care te lovea și te scuipa în ochi, apoi refuza să se mai dea jos din brațele tale atunci când aveai treabă. Asta în timp ce pânțelele meu de femeie, atins atât de efemer de suflul neașteptat al vieții, răsuna încă de ecoul neauzit al inimii copilului nostru nenăscut. Nu reușeam să mă obișnuiesc cu noua situație.

Tu ai ales calea prudenței și ai revenit la prezervativ, hotărând probabil că nu eram demnă de încredere. Am împlinit patruzeci și trei de ani, apoi, pe nesimțite, patruzeci și patru. La un moment dat ai devenit delăsător, fără îndoială închipuindu-ți că nu mai eram fertilă. Într-o noapte ai rămas fără prezervative și ai hotărât: „Lasă că ne descurcăm și fără, o să mă retrag la timp”.

Ei bine, nu te-ai retras destul de repede și ai făcut greșeala asta de mai multe ori. Iar m-a ocolit ciclul menstrual, iar mi-am cumpărat testul, iar au apărut fatidicele liniuțe roz. Timp de trei zile m-am simțit ca un surfer pe vârful unui val înalt, cu soarele în față, cu briza mării fluturându-mi părul, auzind harfele îngerilor din rai oriunde mă duceam. M-am programat la ecografie, dar am preferat să nu te mai informez și pe tine: n-aș mai fi suportat mutra ta plictisită, oftatul superior și mâna lăsată deoparte. N-am mai apucat să ajung la policlinică. Odrasla ta a murit și a ieșit din mine. A fost ca o mică hemoragie și, în naivitatea mea, chiar m-am mirat, crezând că mi-a revenit ciclul menstrual, deși efectuasem testul. Am anulat programarea la doctor, evident. Nu ți-am spus niciodată despre al doilea făt.

Exact în acea zi, Floyd, am fost pentru prima dată acasă la Ellie Mack. În ziua când copilul tău a murit în mine. Am fost nevoită să-mi lipesc un zâmbet fals pe chip, să simulez buna dispoziție și să suport o fetiță drăguță și răsfățată, un motan și toată recuzita vieții de familie de care eu nu puteam avea parte: fotografiile neamurilor și pantofii îngrămădiți în antreu, romanele de gară smotocite și mobila cumpărată exclusiv de la Habitat, sunt sigură. Am fost nevoită să-i predau acestei fetițe răsfățate, cu creierul prea mare pentru binele ei, care deja știa tot ce avea nevoie să știe, pe când eu nu-mi doream altceva decât să plâng și să spun: „Azi am mai pierdut un copil!”

Dar n-am făcut-o, nu. Am băut ceaiul excelent oferit de mama ei într-o cană pe care scria: „Keep Calm and Clean My Kitchen” și am mâncat din biscuiții cu fulgi de ciocolată făcuți de prințul Charles

însuși. M-am ocupat cu seriozitate de fiica ei, am muncit din greu pentru treizeci și cinci de lire sterline.

Când am plecat de la casa lui Ellie Mack eram calmă. Era o seară rece, aspră, simțeam firicele de gheață pe dosul palmelor. Am mers pe jos, fără grabă, bucurându-mă de întuneric și de durere. În mine se consolida o certitudine nouă, aceea că totul era conectat într-un fel sau altul, copilul pierdut și fetița răsfățată. Cele două elemente se combinau cumva, se anulau reciproc.

Am ajuns acasă și nu te-am sunat, nici nu mi-am verificat telefonul. M-am uitat la televizor și mi-am tăiat unghiile. Am băut un pahar de vin și am făcut o baie relaxantă, lăsând apa să mă mângâie îndelung între picioare, să spele ultimele rămășițe din copilul tău.

În tot acest timp m-am gândit la o fetiță pe nume Ellie Mack, la mintea ei ascuțită și la trăsăturile ei perfecte, la părul ei de culoarea mierii strâns nepăsător în vârful capului, la piciorușele cu șosete, pe care și le ținea încrucișate sub șezut, la mâinile ei elegante sub mânecile largi, la mirosul ei – de mere, de pastă de dinți, de șampon de păr, de copil –, la dorința ei nestăvilită de cunoaștere, la farmecul și, în general, la perfecțiunea ei. Radia o lumină blândă, un halo. Aș fi pariat că nu le spusese niciodată părinților ei că-i ura, că nu-i scupase și nu-i lovise niciodată, că nu arunca mâncarea pe pereți.

Era foarte, foarte simpatică și foarte, foarte isteată.

În fine, trebuie să recunosc că am devenit ceva mai mult decât puțin obsedată de ea.

În aceeași zi, Laurel își vizitează mama, pe Ruby.

— Ești tot aici? o întreabă în glumă, lăsându-și geanta pe jos și scoțându-și haina.

Ruby țâțâie din buze și oftează.

— A-a-a-șa se pare.

Laurel îi zâmbește și-i ia mâna.

— Am ridicat paharul în cinstea ta vineri, la petrecere, îi spune. Ne-ai lipsit enorm.

Ruby își dă ochii peste cap teatral, sugerând răspunsul: „Da, sigur, numai eu lipseam de acolo”.

— Pe cuvânt. Și ghici ce mi s-a întâmplat? Am cunoscut-o pe Bonny!

Ruby cascadează ochii mari și își duce mâinile la gură: „Uau!”

— Da. Exact. E foarte drăguță, așa cum mi-am închipuit.

— G-g-g-grasă?

— Nu, nu e grasă, doar împlinită, râde Laurel.

Ruby privește în jos, spre pieptul ei extraplat, pe care i l-a transmis și fiicei sale, și amândouă izbucnesc în râs.

— I-i-iubitul? Ești fericită?

— Da! Da, sunt foarte fericită. Merge foarte bine, îi răspunde iute, cu mai mult entuziasm decât simte în realitate.

Nu poate să uite că mama ei trage de viață dincolo de zona de confort doar ca să-și vadă fiica fericită din nou.

Întrezărește încă o întrebare pe aceeași temă în ochii bătrânei, așa că se repede să schimbe subiectul, descosând-o despre pofta de mâncare și despre sănătate. O întreabă și dacă a mai auzit vreo veste de la fratele ei pierdut, care s-a mutat în Dubai, lăsându-i casa părintească lui Ruby.

— E ultima oară când ne vedem, îi spune mama ei la plecare, pe când își pune haina.

Laurel o privește adânc în ochi, apoi se apropie de ea, o ia în brațe și-i murmură la ureche:

— Vin să te văd săptămâna viitoare, mamă. Dacă nu te mai găsesc aici, vreau să știi că ai fost cea mai bună și mai iubitoare mamă din lume și că am fost extraordinar de norocoasă să mă bucur de tine atâta vreme. Și că te ador. Cu toții te iubim. Tot ce ai făcut pentru noi a fost

perfect, n-ai fi putut face nimic mai mult sau mai bine. OK?

Simte cum mama ei o aprobă din cap, o şuviță din părul ei rar gâdilând-o pe obraz ca o răsuflare.

— Da, îi răspunde bătrâna. Da, da, da.

Laurel își șterge lacrimile de pe obraz și se străduiește să zâmbească înainte de a se retrage din îmbrățișare.

— La revedere, mamă. Te iubesc.

— Și-și-și eu t-t-te iubesc.

Când să iasă, rămâne în prag câteva secunde, încercând să surprindă într-o ultimă privire chipul mamei și sentimentul plinar al existenței acesteia în lume. Abia câteva minute mai târziu, ajunsă în mașină, dă drumul șuvoiului de lacrimi pentru circa treizeci de secunde, până reușește să se convingă de zădărnicia gestului. Dorința de moarte nu determină cu necesitate decesul, iar bătrâna se lamentează tot timpul. Pe de altă parte, i se pare că de data asta situația e cu adevărat gravă. Acest sentiment provine din cele mai adânci zone ale subconștientului ei, din locul acela misterios care te împinge să te gândești la un vechi prieten chiar înainte să dai nas în nas cu el, care-ți induce neliniștea dinaintea unei furtuni sau care trimite câinii să moară singuri, într-un colț întunecos al casei.

Își scoate telefonul din poșetă și rămâne cu el în mână nehotărâtă. Ar vrea să stea de vorbă cu cineva, cu cineva care o cunoaște mai bine decât oricine. E pe punctul să-l sune pe Paul, dar nu o face.

N-ar fi fost prima dată când mă îndrăgosteam de fete. Mi se mai întâmplase la magazinul de produse de lux unde lucrasem înainte să te cunosc. Fete elegante și snoabe. Le uram din tot sufletul, dar, în același timp, le doream, mai ales pe cele drăguțe, pe cele prietenoase. Cele cu nasul pe sus nu mă interesau deloc, erau exact ca mine, dar mai norocoase. Însă fetele amuzante, simpatice, cele care îmi mulțumeau când le țineam ușa sau căscau ochisorii mari când se încurcau la socoteli, ah, Doamne, cât de mult le doream pe acestea! Nu era vorba neapărat de un impuls sexual. Aș fi dat orice să le cunosc mai bine, să fiu ca ele, să merg pe stradă așa cum mergeau ele, cu razele soarelui jucându-se prin cosițele mele blonde, cu uși care să se deschidă larg în fața mea, cu bărbați care să se întoarcă după mine, cu petreceri care să înceapă numai după sosirea mea.

Îmi protejam cu grijă personalitatea antisocială, sub straturi succesive. Mă simțeam bine așa, invizibilă. Nimeni nu avea așteptări prea mari de la mine, iar după ce trăisem optsprezece ani în casa părinților mei, faptul că nimeni nu-mi mai cerea să fac sau să fiu ceva special era o eliberare pentru mine. Era un sentiment ambiguu. Pe de o parte, voiam să fiu ca aceste fete răsfățate. Pe de altă parte, mă simțeam superioară lor.

Iar Ellie Mack era, din câte îmi dădeam seama, întruchiparea perfectă a acestui tip social.

Am descoperit în scurt timp că era îndrăgostită. Umbla cu un băiat pe nume Theo, din aceeași specie, a copiilor de aur. Era un puști dulce de tot și frumușel din cale-afară. Mi-a strâns mâna și a menținut contactul vizual fără să se intimideze. În plus, era foc de deștept, astfel încât m-a făcut să-mi spun: „Imaginează-ți ce progenituri vor ieși din porumbeii ăștia, vor avea niște copii cu totul și cu totul *spectaculoși*”.

Poate că de aici a pornit totul, îmi spun acum, privind în urmă.

Dar a fost și vina ta, căci tu mi-ai dat drumul la mână și ai oftat iritat. Tu și replica ta: „Ei bine, știi că nu-ți pot cere să te muți la mine, nu-i așa?” Tu și fetița ta care-ți stătea în brațe, cu o mână pe după gâtul tău, privindu-mă fix cu ochii aceia palizi, de film de groază, de parcă ar fi fost fantoma victimei ucise de mine.

În paralel, o meditam pe Ellie Mack, lumina săptămânilor mele

negre. Îi aduceam cadouri, îi spuneam că este minunată, îi povesteam mici episoade din viața mea și ea îmi împărtășea preocupările ei. Mama ei era o femeie plăcută. Cred că mă simpatiza. Primeam ceai în aceeași cană, de fiecare dată, încât ajunsesem s-o consider cana *mea*. Biscuiții erau întotdeauna delicioși.

Acasă la Ellie Mack mă simțeam ca într-un fel de cocon: întunecos pe dinafară, plăcut și cald pe dinăuntru. Eu, Ellie, pisica, sunetele familiei care-și vedea de viață discret în jurul nostru, siguranța rațională a cifrelor de pe paginile de sub ochii noștri. Ah, adoram acele după-amiezi de marți. În săptămânile acelea au fost singura barieră dintre mine și *eu însămi*. Cred că știam încă de pe atunci că acel *eu însămi* e un loc unde nu trebuie să zăbovești prea mult.

Mă închipuiam luptând, alături de Ellie, până la victoria finală, până la triumful asupra examenului de bacalaureat. Mă și vedeam în august, sosind cu o sticlă mică de șampanie și poate un mănunchi de baloane colorate; ea ar fi sărit să mă strângă la piept, pe când mama ei ar fi zâmbit angelic din spate, așteptându-și rândul să mă copleșească în valuri de recunoștință și mulțumiri: „Ah, Noelle, n-am fi reușit niciodată fără tine. Haide, intră, să bem un pahar împreună!”

În loc de asta, am primit un telefon. Mămica cea amabilă suferise o transformare. Dumnezeu, am fost atât de șocată, încât nici nu-mi mai amintesc ce mi-a spus. De fapt, nici n-o ascultam. În minte nu azeam decât: „Nu, nu, nu! Nu-mi luați zilele de marți, nu mi le luați!” I-am răspuns sec, poate chiar nepolitic. I-am spus că îmi provoca *mari inconveniente*. Lucrurile nu stăteau deloc așa, evident. Era o *batjocură împuțită*, asta era. O batjocură împuțită, nimic mai mult sau mai puțin. Am aruncat telefonul și am urlat ca un animal rănit.

M-am concentrat asupra lucrurilor bune pe care le făcusem pentru Ellie Mack. Asupra cadourilor pe care i le oferisem, asupra exercițiilor speciale pe care i le furnizasem, asupra acelor zece minute în plus pe care i le acordam, din când în când, la finalul unei ședințe. Fierbeam în sinea mea de resentimente.

Faza asta a durat vreo două săptămâni, după care am intrat în etapa nostalgică. Totul era mai bine atunci, pe vremea când îmi petreceam după-amiezile de marți cu Ellie, mi-am spus. Relația noastră mergea mai bine, predam mai bine, viața mea era mai bună în general. În acea perioadă mi-a venit ideea că dacă aș fi putut s-o revăd, doar să-i văd chipul, poate că m-aș fi simțit din nou ca atunci, măcar puțin.

Există un cuvânt pentru ce am făcut apoi: a pândi. Știam, desigur, ce școală frecventa, nu departe de casa mea, așa că nu-mi era greu să trec pe acolo la 9 dimineața sau la 3.30 după-amiaza ca s-o urmăresc la sosire și la plecare, cu băiatul acela ținând-o tandru pe după umeri. Străluceau amândoi. Radiau atâta lumină în jur, încât m-am întrebat cum naiba mai vedeau pe unde calcă. Erau definiția filmelor de dragoste cu adolescenți, chiar aici, în fața mea, în viața reală.

Când a venit vacanța de toamnă, n-am mai putut s-o urmăresc la școală, așa că am fost nevoită să-mi rafinez metodele. Nu mi-a fost ușor, pentru că dădeam multe meditații și continuam să-ți satisfac poftele sexuale ca o fată ascultătoare. Mi-am dat seama însă că petrecea mult timp la bibliotecă și că până acolo trebuia să traverseze strada mea, așadar, dacă mă așezam în vitrina cafenelei de la colț, aveam toate șansele s-o văd. Prin urmare, mi-am făcut obiceiul ca atunci când nu predam să pierd vremea pe acolo, în așteptarea unei scăpărări a coamei aceleia vopsite auriu. Crede-mă, Floyd, îți jur că nu voiam altceva. Nu voiam decât să o văd.

Dintr-un motiv inexplicabil, în ziua aceea m-am ridicat fără voia mea de pe scaun. Am zărit-o pe trotuar, între două mașini parcate, așteptând să traverseze. Avea părul strâns la spate și ascuns parțial în glugă. Am vrut... îți jur că n-am vrut decât să fiu văzută, să fiu recunoscută cumva. M-am apropiat de ea și am simțit ca o lovitură puternică în plexul solar: „Dumnezeule, nu mă mai recunoaște”. Nici în primul moment, nici în al doilea. Am văzut cum plăcuțele de memorie i se așezau la locul lor, rotindu-se ca într-un carusel de pe vremuri, apoi, odată ce și-a adus aminte, a fost foarte drăguță cu mine. Era însă prea târziu. Nu reușise să mă convingă că exist.

Dacă ar fi fost conștientă, Floyd, dacă ar fi știut cât de mult aveam nevoie de ea, cât de mult îmi doream să mă recunoască, atunci poate că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Poate că Ellie Mack s-ar fi dus liniștită la bibliotecă, ar fi luat bacalaureatul, s-ar fi măritat cu iubitul ei Theo și ar fi trăit până la adânci bătrâneți.

Din păcate, lucrurile au luat o altă turnură.

La cina de vineri, Poppy îi servește la masă. Aprinde lumânări decorative, înfășoară sticla de vin într-un șervet și le toarnă ținând-o de jos, precum un somelier. Nu mănâncă alături de ei, căci asta ar strica tot jocul, ci se menține la o distanță politicoasă, având grijă să strângă farfuriile între feluri și să-i întrebe din când în când dacă le-a plăcut mâncarea. Își ține părul strâns într-un coc mai puțin formal decât coafurile pe care le poartă de obicei și are un prosop de bucătărie înfășurat în talie, pe post de șorț de chelner. Pare foarte adultă. Foarte drăguță. Seamănă cu Ellie mai mult decât oricând. Laurel abia dacă își poate lua ochii de la ea.

În acea noapte face dragoste cu Floyd. „Probabil că mă înșel”, își spune apoi, moțâind în brațele lui. „Probabil că am interpretat greșit totul. Balsamul de buze nu reprezintă nimic. Faptul că Poppy seamănă leit cu Ellie, din nou, nu înseamnă nimic. Mulți oameni seamănă între ei, e o simplă întâmplare. În sfârșit, poate că SJ și-a imaginat doar abdomenul plat al lui Noelle.”

Mai mult, de ce ar fi primit-o în viața lui acest bărbat cu pulovere adorabile și gesturi tandre, acest bărbat care îi trimite emoji-uri și nu mai poate trăi fără ea, dacă ar fi avut ceva de-a face cu dispariția lui Ellie? N-are niciun sens.

Adoarme la pieptul lui ținându-l de mână, simțindu-se în siguranță.

„Te iubesc, Laurel Mack, te iubesc așa de mult”, i se pare că-l aude spunând pe la miezul nopții.



Nesiguranța revine însă a doua zi de dimineață. Se trezește prima și ascultă concertul de scârțâituri și pârâituri ale lemnăriei, specific tuturor caselor victoriene. Bucătăria e invadată de lumina rece a dimineții, iar lumânările din ajun și muzica din fundal s-au transformat în amintiri îndepărtate. Pregătește rapid două cești de cafea și le duce la etaj, în culcușul cald al lui Floyd.

— Am treabă undeva astăzi, îi spune el.

— Undeva? repetă ea. Sună așa de misterios...

Îi zâmbește și o trage lângă el. Se așază amândoi pe marginea patului, atingându-și jucăuș gleznele goale.

— Nu e nimic misterios. Trebuie să mă văd cu consultantul meu

financiar.

— Într-o zi de sâmbătă?

— Întotdeauna ne-am dat întâlnire sâmbăta, spune Floyd ridicând din umeri. Nu mă întreba de ce. Nu durează decât câteva ore. Voiam să te întreb dacă ai putea să stai aici, să ai grijă de Poppy cât sunt plecat.

— Cu cea mai mare plăcere.

De la etaj se aud o serie de sunete, semn că fetița s-a trezit și ea. Sunetele sunt urmate de pași rapizi pe scări și câteva ciocănituri în ușa dormitorului. Laurel își strânge halatul de noapte al lui Floyd peste piept, iar Poppy intră și se aruncă în pat între ei, peste cearșafurile răvășite de activitatea sexuală din nopțile precedente și pernele de care s-a agățat Laurel în culmea extazului.

Poppy își lasă capul pe umărul lui Floyd, apoi îi caută mâna lui Laurel și i-o strânge tare, făcând-o să se simtă prost fără sutien și nespălată, alături de un copil, în cuibușorul isprăvilor amoroase ale unor adulți.

— O să ies puțin mai târziu, Laurel rămâne să se ocupe de tine, anunță Floyd.

— Ura! exclamă Poppy. Hai să mergem undeva.

Își lasă capul pe umărul lui Laurel, care îi zâmbește și-i spune:

— Da, ar fi minunat.

Apoi, fără să-și dea seama, depune un sărut pe creștetul copilei, așa cum făcea cu copiii ei când erau mici. Mirosul părului lui Poppy o proiectează imediat în trecut: e mirosul lui Ellie.

— O să mergem să mâncăm prăjituri, declară spontan, un loc anume venindu-i în minte. O să ne distrăm copios.



Cafeneaua este chiar la colțul străzii pe care locuia Noelle. A remarcat-o când a fost acolo joi. Localul se numește Corner Café și pare că a existat dintotdeauna. Ar putea să jure că s-a oprit cu copiii ei pe când erau mici, la un ceai, întorcându-se de la piscină sau după o vizită la dentist.

Poppy își alege un foietaj cu pecan și sirop de arțar, iar ea, un baton de granola, stinse cu câte o cană de ceai. Din când în când, nu se poate abține să nu-i arunce câte o privire suspicioasă fetiței, deoarece e pe deplin conștientă că antrenând-o în ancheta ei fără știrea lui Floyd încalcă toate regulile. Nevoia de a afla adevărul este însă mai puternică decât loialitatea.

— Ai mai fost aici? Începe ea pieziș.
— Nu, nu cred, îi răspunde Poppy după o privire în jur.
— Știi că, la un moment dat, ai locuit pe strada asta? continuă Laurel s-o iscodească indicându-i direcția peste umăr.

— Serios?

— Da, cu mama ta.

— De unde știi?

— E o poveste lungă, îi spune cu un zâmbet blând, îți place prăjitura?

— E delicioasă. Vrei să guști?

— Da. De ce nu? Îți mulțumesc. Poppy rupe o bucățică și i-o dă. Am fost acolo ieri, adaugă Laurel peste câteva momente, indicând casa lui Noelle cu un gest din cap.

— Unde ai fost?

— În casa în care ai locuit tu când erai mai mică. Ca să vorbesc cu... se lovește ușurel cu degetul arătător la tâmplă, ca și cum ar face un mare efort de concentrare... cu vărul tău, presupun.

— Cu vărul *meu*? Eu nu am niciun văr.

— Ba da, ai. Și încă o mulțime o veri. Cei mai mulți trăiesc în Irlanda.

— Ba nu, nu am, îi răspunde Poppy cu o privire sfidătoare. Sunt sigură. Nu am niciun fel de veri.

— Dă-mi voie să nu te cred. Doi dintre verii tăi locuiesc chiar acum în casa mamei tale, chiar acolo. Sunt doi băieți tineri. Joshua e la facultate, studiază istoria și e foarte simpatic. Ți-ar plăcea să-l cunoști.

— De unde știi? Ai vorbit deja cu ei? o întrebă fata căscând ochii mari.

— A fost o întâmplare, una dintre acele coincidențe interesante din viață. Am aflat, printre altele, că... Laurel simte că i se taie respirația, dar trebuie să continue: Am aflat că eu și mama ta ne-am cunoscut, în urmă cu mulți ani. Când tatăl tău mi-a spus că a dispărut, mi-a trezit curiozitatea, normal. Am găsit un număr de telefon mai vechi de-al ei și am sunat. Mi-a răspuns un tânăr adorabil, care m-a invitat la un ceai. Nici el nu știe unde este mama ta, dar locuiește acolo ca să aibă grijă de casă în lipsa ei.

— Dar nu vreau ca mama să revină, declară Poppy cutremurându-se de un fior.

— Nu. Stai liniștită, știu că nu vrei. Dar Joshua mi-a povestit – îi zâmbește încă și mai larg – despre o verișoară de vârsta ta, pe nume

Clara. Mi-a zis că este foarte amuzantă și deșteaptă și că o să-ți placă de ea.

— Clara? Întrebă Poppy cu ochi strălucitori. E verișoara mea?

— Așa se pare. Să știi că și restul familiei o consideră cam ciudată pe mama ta. Am înțeles că a avut o surioară, care a decedat când era mică, ceea ce i-a afectat psihicul. Dar ceilalți sunt cât se poate de normali.

— Sora ei a murit? Asta e cu adevărat trist, oftează fetița.

— Știu. E teribil.

— Dar nu este o scuză ca să te porți ca o mamă rea.

— Nu, spune Laurel, nu poate reprezenta sub nicio formă o scuză.

Tace, dându-i micuței timp să digere cele aflate.

— Cum spui că-l cheamă pe acest văr?

— Joshua.

— E un nume frumos.

— Da, foarte frumos.

Se lasă iarăși tăcerea. Laurel se preface ocupată de batonul ei de granola, în timp ce inima îi bate să-i spargă pieptul la gândul a ceea ce urmează să facă, într-un târziu rupe liniștea:

— Uite, am numărul lui aici. L-aș putea suna, să vedem dacă e acasă. Am putea trece să-l salutăm.

Poppy ridică ochii întrebător la ea:

— Crezi că tata s-ar supăra?

— Nu știu. Tu ce părere ai? S-ar supăra?

— E posibil. Dar... nu sunt obligată să-i spun, nu-i așa? adaugă cu o expresie de hotărâre puțin jucată. La urma urmelor, nici el nu-mi spune întotdeauna pe unde se duce.

— Poppy, nu vreau să fiu responsabilă pentru o minciună.

— Dar nu aș minți pe nimeni. I-aș spune doar că am fost și am mâncat prăjituri cu ceai, ceea ce este adevărat.

— Da, este adevărat.

— Și tata n-o să mă întrebe: „Și ce altceva ați mai făcut?”, nu?

— Puțin probabil.

— Iar vărul meu s-ar putea nici să nu fie acasă.

— Da, se poate. Totuși, o să dau un telefon ca să fim sigure. Vrei să fac asta?

Poppy încuviințează din cap.

Laurel introduce numărul și apasă pe butonul verde.



Pașii lui Poppy se fac tot mai rari pe măsură ce se apropie de intrarea principală.

— Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem, sugerează ea.

— Nu, stai liniștită. Totul e în regulă.

Fără să le lase ocazia să se răzgândească, ușa se deschide brusc și în prag își face apariția Joshua, în blugi și hanorac cu glugă. În spatele lui se vede un alt tânăr, îmbrăcat într-un tricou fluorescent. Amândoi izbucnesc:

— Ah, ce surpriză fantastică, Poppy! Poppy! În sfârșit! Ia uite-o pe mica noastră Poppy!

Fetița se întoarce puțin speriată, căutându-i privirea. Laurel îi adresează un zâmbet încurajator, și amândouă sunt împinse în casă, într-un vârtej de ospitalitate exagerată și entuziasm.

— Așa, deci, tu ești Poppy! exclamă Joshua cu mâinile în buzunare, clătinându-se de pe un picior pe altul. Stai jos, te rog. Și tu, Laurel. Stai jos. Ceai? Cafea? Ce să vă ofer?

— Nimic, mulțumim, răspunde prima fetița luând loc. Tocmai am mâncat prăjituri cu ceai.

Joshua și Sam schimbă o privire și scot la unison un pufnet de dezaprobare.

— O verișoară englezoaică! Avem, în fine, o verișoară englezoaică. Mai avem una canadiancă, două americance și o nemțoaică. Și acum, în sfârșit, ne completăm colecția cu o englezoaică. Și uită-te la tine, ești leită bunică-mea, pe cuvânt, spune Joshua.

Poppy zâmbește încurcată.

— Așadar, asta a fost casa ta? Aici ai stat?

— E posibil, răspunde fata. Nu-mi mai amintesc.

— Ar trebui să facem un tur de prezentare, poate îți revine memoria. Ce zici?

Poppy îi aruncă o nouă privire lui Laurel, care îi face semn că este în regulă, apoi îi urmează pe Sam și pe Joshua prin restul casei. Ciudat de tăcută la început, fetița cercetează febril împrejurimile. Joshua împinge o ușă de la etaj.

— Aici a fost camera ta, cred. Uite, încă are tapetul original.

Poppy ezită o clipă în prag, apoi intră, cu ochii larg deschiși, mângâind peretele din dreapta cu buricele degetelor. E un model de tapet gri cu iepuri roz și țestoase verzi care se repetă în aceeași eternă întrecere.

Toate țestoasele poartă bentiță, iar iepurii, încălțări de sport.

— Îmi amintesc de acest tapet, spune cu răsuflarea întretăiată de emoție. Iepurii. Și țestoasele. Mi-i imaginam alergând prin noapte. Mă holbam la ei minute în șir, apoi închideam ochii și îi vedeam în vis fugind. Mii și mii de iepuri și de țestoase. Îmi amintesc perfect.

— Vrei să mai vezi ceva? o întreabă Joshua, aruncându-i o privire complice lui Laurel. Mai este o încăpere la subsol. Sunt curios dacă ți-o amintești și pe aceea.

Coboară în liniște la parter, trec prin bucătărie și de acolo jos, la subsol. Poppy se blochează din nou în prag, agățându-se cu mâinile de marginile ușii.

— Nu vreau să intru acolo, șoptește speriată.

— Ei, dar n-ai de ce să-ți fie frică. E doar o cămăruță, o încurajează Joshua.

— Dar... dar... Fetița are pupilele dilatate de teamă și respiră șuierat. Nu am voie să intru aici. Mama mi-a spus să nu intru niciodată.

— Aha, iată o amintire interesantă, intervine Laurel atingându-i umărul ca să o calmeze. De ce crezi că ți-a interzis accesul în această cameră?

— Nu știu, îi răspunde Poppy aproape plângând. Nu știu, dar îmi amintesc că eram convinsă că aici sălășluiește un monstru. Un monstru mare, îngrozitor. Dar acum știu că asta e o prostie copilărească. Nu era niciun monstru aici, nu?

— Îți amintești să fi avut animale de companie când erai mică? o întreabă Laurel. Îți amintești de niște hamsteri?

Poppy clatină încet din cap, iese din bucătărie și se îndreaptă spre ușa casei.

După vizita la casa lui Noelle, Laurel o duce înapoi. Un timp merg în tăcere, una lângă cealaltă. N-a mai văzut-o niciodată pe fetiță atât de tăcută.

— Ești bine? o întreabă în timp ce așteaptă la o trecere de pietoni.

— Nu. Mă simt foarte ciudat.

— Cum adică? De ce?

— Nu știu. Am început să-mi aduc aminte lucruri pe care le credeam uitate pentru totdeauna. Mă gândesc la mama pentru prima dată după foarte multă vreme. Am cunoscut veri despre care habar nu aveam că există. E puțin cam mult pentru o singură zi.

— Da, ai dreptate, o consolează Laurel mângâind-o pe creștet.

Își înghite cu greu nodul dureros din gât. Trebuia să rămână concentrată. Nu avea voie să se pripească și să tragă concluzii absurde. În schema generală a lucrurilor, pare tot mai clar că monstrul oribil din subsolul lui Noelle era clanul de douăzeci și ceva de hamsteri, nu Ellie. Trebuie să plece de la această premisă și abia apoi să caute dovezi că lucrurile stau altfel. Trebuie să-și păstreze mintea limpede.

Când ajung, Floyd e deja acasă. Poppy începe imediat să sporovăiască despre prăjituri și despre ceai și dispare rapid în camera ei înainte ca tatăl să apuce s-o întrebe ceva. Sub ochii lui Laurel, Floyd scoate cumpărăturile din sacoșe și le rânduiește prin bucătărie. La un moment dat, se întinde să ajungă la un raft mai înalt, ca să așeze o cutie de ceai, și cămașa îi iese din pantaloni, dând la iveală un petic de piele albă. Imaginea o transpune instantaneu pe Laurel, aruncând-o într-un tunel al timpului, așa cum a pățit cu o săptămână în urmă la restaurantul Nando, cu Poppy. Se făcea că este din nou în vechea ei bucătărie din Stroud Green. Paul stă în fața ei. Poartă aceeași cămașă, care i se smulge din pantaloni, se întinde să așeze o cutie de ceai în dulap, apoi se întoarce către ea. Pentru o secundă sau două cei doi bărbați se contopesc într-unul singur în mintea ei.

— Ești bine? o întreabă Floyd.

Scutură rapid din cap ca să alunge senzația de déjà-vu.

— Da, sunt bine, mulțumesc.

— Am avut impresia că erai în altă parte.

Îi adresează un zâmbet larg, întrebându-se în sinea ei dacă e

suficient de larg. Știe că ar trebui să spună ceva despre vizita la casa lui Noelle împreună cu Poppy, dar nu e capabilă. Nu poate nici să-i pună toate întrebările care îi mișună prin cap: „Știai că Sara-Jade afirmă că a văzut-o pe Noelle gravidă în opt luni, dar fără burtă? Ai încercat vreodată să afli ce s-a întâmplat cu Noelle? Nu-i așa că ți-ar plăcea s-o găsești? Stranietatea suspectă a situației nu-ți trezește suspiciuni?” – pentru că atunci tot ce-i ține împreună, pe ea și pe Floyd, totul va fi zdrobit și remodelat, ca un castron de lut pe roata olarului. Castronul ei este atât de frumos, a muncit atât de mult la el, atât de multe lucruri depind de bunăstarea lui, încât preferă să-l păstreze.

— Spune-mi, îl îndeamnă, orientând conversația către un subiect propice intimității și dezvoltării relației, spune-mi mai multe despre prima ta căsătorie. Cum a fost? Cum ai cunoscut-o pe Kate?

Îi zâmbește, așa cum se așteptase s-o facă, și se apucă să-i povestească despre o fată răpitor de frumoasă, pe care a întâlnit-o într-o stație de autobuz, o ființă din cu totul altă ligă, pe care a invitat-o stângaci la o petrecere care s-a dovedit a fi o învălmășeală *rave* într-o parcare pustie; o noapte păcătoasă, agrementată cu băutură și droguri, sub luna plină, pe o haină de blană. La un moment dat, Laurel nu mai percepe detaliile, căci se fixează asupra geloziei pe care o simte rozându-i adânc în suflet. E un sentiment întunecat, dureros, care totuși reușește să-i alunge, fie și pentru o clipă, senzația de disconfort, care o împiedică să pună întrebări.



Laurel pleacă a doua zi de dimineață. Floyd încearcă să o rețină cu fel și fel de promisiuni meșteșugite, cum ar fi prânzul duminical la un gastro-pub din apropiere și o plimbare pe malul fluviului, dar mintea ei era în altă parte. Nu mai poate acorda atenție deplină relației lor amoroase, are nevoie de singurătate.

Deoarece în ajun n-a mai găsit loc pe strada lui Floyd, s-a văzut nevoită să-și lase mașina pe o stradă alăturată. Ca să ajungă la ea trebuie să iasă în strada principală și să facă din nou stânga. Fără să vrea, privirea îi este atrasă de un bărbat aflat în fața magazinului Tesco de cartier, de pe colț. E un tip înalt, la vreo douăzeci și cinci de ani, estimează Laurel, cu un cățel negru în lesă. Poartă o canadiană uriașă, cu glugă împlănită pe margini, și blugi de culoare închisă. Este încălțat cu pantofi sport și arată foarte bine, chiar atrăgător. Examinându-l mai atent, însă, Laurel își dă seama că nu aspectul lui deosebit i-a atras

atenția în prima clipă, ci faptul că îl cunoaște. Încet, încet, detaliile disparate din mintea ei prind forma unei imagini coerente, recunoscutibile. Este Theo. Theo Goodman, prietenul lui Ellie din liceu.

L-a văzut ultima dată, în fugă, la înmormântarea fetei, în luna octombrie. Era undeva în spate, într-un grup mai mare de foști colegi. Tras la față, părea teribil de marcat. Laurel s-a mirat atunci că n-a venit să-i ofere condoleanțe, preferând să dispară fără niciun cuvânt la un moment dat.

Reflectează o clipă la ideea de a traversa ca să-l salute, dar mintea ei nu e capabilă de conversație mărunță în momentul acesta, așa că se decide să-și vadă de drum. E pe punctul să facă stânga-împrejur când din Tesco iese o femeie blondă, înaltă, cu două sacoșe de cumpărături în brațe. Îmbrăcată cu o canadiană asemănătoare cu a bărbatului, îi întinde acestuia sacoșele cu un zâmbet larg, apoi se apleacă să mângâie cățelul, vizibil bucuros de revenirea ei. În sfârșit, cei doi se îndepărtează braț la braț, ca un tânăr cuplu perfect care a ieșit la plimbare și mici cumpărături alături de animalul de companie. Abia după ce îi întorc spatele reușește Laurel să priceapă scena la care tocmai a asistat.

Zâmbetul acela a fost declanșatorul, căci n-a mai văzut-o pe Hanna zâmbind fericită de atâția ani, încât i-a luat câteva secunde bune să o recunoască.

PARTEA A PATRA



ATUNCI

Casa lui Noelle Donnelly era modestă, curățică, și mirosea exact ca Noelle Donnelly.

— Vrei un suc proaspăt? o întrebă când intrară. Poți să aștepți acolo, îi arătă cu mâna livingul mic de lângă antreu.

Ellie aruncă o privire din prag și apoi zâmbi politicos:

— Cred că aș prefera să nu stau. Am foarte mult de lucru acasă.

— Prostii, o repezi Noelle. Ce mare lucru două minute? O să dureze puțin până găsesc chestia aia. Hai, stai jos și îți aduc ceva de băut. Suc de portocale sau de flori de soc?

Ellie zâmbi automat. Ar fi fost extrem de nepolitic să refuze.

— De flori de soc, vă rog. Mulțumesc.

— Da, murmură Noelle adresându-i un zâmbet straniu. Sigur, flori de soc. Vin în câteva minute. Stai jos.

Ellie se strecură până la urmă în livingul minuscul și se așeză pe marginea unei canapele maronii de piele, în capătul cel mai îndepărtat. Camera era plină de ghivece cu flori. Mirosea a pământ și a ceva acrișor, stricat. Peretele din spatele șemineului, netencuit, lăsa să se vadă cărămida roșie a zidului, iar în cămin erau flori uscate și animale din lut ce păreau făcute chiar de proprietară. Lustra era formată dintr-un singur bec cu abajur de hârtie chinezească, iar ferestrele erau acoperite cu storuri venețiene din lemn. Una dintre lamele lipsea, lăsând să pătrundă o rază de soare veselă printre crengile cireșului înflorit din față. Ellie se concentrează asupra spărturii, încercând să-și imagineze lumea din afara sufrageriei lui Noelle Donnelly.

— Uite, ți-am adus sucul, zise gazda punându-i în față un pahar plin.

Băutura, servită într-un pahar frumos, arăta apetisant. Lui Ellie îi era sete. Ridică paharul și sorbi cu poftă, sub privirea atentă a lui Noelle.

— Vă mulțumesc, spuse punând recipientul aproape gol înapoi pe masă.

Femeia aruncă o privire la pahar, apoi spre ea.

— Cu multă plăcere, draguțo. Acum, așteaptă aici un minut, cât mă duc eu să caut exercițiile acelea. Vin imediat.

Ieși din cameră, iar Ellie îi auzi pașii grei urcând pe scări. „Ca un pui de elefant”, ar fi spus mama ei.

Dum, dum, dum, dum...

Noelle o găsi deja adormită când coborî înapoi la parter.



Ellie auzi un zgomot, un scârțâit ușor. Un scaun tras pe podea, apoi o respirație.

— Te-ai trezit, da? o întrebă Noelle de undeva departe. Acum, ascultă-mă: vreau să-ți cer iertare. E foarte rău ce am făcut. Ți-am făcut un lucru oribil. De neiertat. Dar, cu timpul, sper să înțelegi de ce. Sper că vei înțelege.

Cu *timpul*.

Ellie încercă să miște, fără succes.

— Efectele somniferului vor dispărea în curând. Sau, mai bine zis – Noelle emise un râs ca un nechezat –, *sper* să dispară. Pe internet scria că în cel mult douăsprezece ore. Exact cât ai zăcut tu inconștientă.

Râse din nou.

Ellie își făcu socoteala că era unsprezece seara. Plecase de acasă la zece dimineața. Mama.

Ochii ei începură să distingă mai bine contururile încăperii în care se afla. Printr-o ferestruică îngustă, aflată undeva sus, deasupra unui perete lambrizat, se vedeau razele lunii. Într-un colț, după o perdea, erau un veceu și o chiuvetă. Rafturi goale pe pereți, un mic șifonier. În fața ușii închise o văzu pe Noelle Donnelly, așezată pe un scaun, cu picioarele încrucișate și mâinile în poală.

Încercă din nou să ridice capul, și de data asta reuși să-l miște câțiva centimetri.

— Aha, gata, ai început să-ți revii. Minunat. O să mai stau puțin aici, cu tine, după care voi urca să-ți aduc ceva de mâncare. Ai sărit peste prânz și peste masa de seară, îmi închipui că ești lihnită. Ce ți-ar plăcea? Poate doar un sendviș? Am niște șuncă bună, ți-l pregătesc imediat.

Se ridică, apucă o cană de pe măsuță și, cu mâna cealaltă, îndoii paiul aflat deja înăuntru.

— Hai, bea niște apă. Trebuie să te rehidratezi.

Ellie supse prin pai și se bucură când simți lichidul pe limba umflată și aspră ca un prosop și pe cerul gurii ce căpătase textura cartonului presat.

— Mama, reuși să scoată ceva ce suna ca un croncănit, mama...

— Ah, stai liniștită, nu trebuie să-ți faci griji pentru mama ta. Își închipuie probabil că ești prin oraș cu puștiul ăla cu care umbli. E o seară superbă afară. Ca și seara trecută. Știi, una din acele seri răcoroase de vară care ți-ai dori să nu se mai termine.

— Nu, articulă din nou prin gâtlejul uscat ca iasca, o să se sperie. Mama.

Simți dintr-odată, ca pe o înțepătură în inimă, iubirea aceea despre care mama ei îi vorbise de multe ori: „Nu vei ști niciodată cât de mult te iubesc până când nu vei fi și tu, la rândul tău, mamă”.

O știa însă acum; știa că mama ei avea să plângă cu lacrimi de sânge, că avea să se gândească la ce era mai rău și că avea să simtă cum viața i se scurgea din vene cu fiecare secundă ce trecea în absența copilului ei iubit. Nu putea suporta acest gând. Nu putea.

— N-o să se sperie deloc. Nu fi proastă. Acum, hai să vedem dacă poți să te ridici în șezut. Poți să-ți miști degetele? Dar pe cele de la picioare? Brațele? E în regulă. Ești bine. Excelent, excelent!

Apoi simți cum Noelle o luă în brațe, pe sub umeri, și o săltă cu grijă în picioare. Din noua poziție, reuși să vadă că se afla undeva sub nivelul solului, într-o încăpere lambrisată cu panouri murdare, de culoarea lemnului de pin.

— Unde sunt?

— La subsol. Ceea ce sună îngrozitor, știu. De fapt, ne aflăm în camera mea de oaspeți. Oaspeți pe care nu-i am niciodată, dar aici păstrez tot felul de lucruri de care nu am nevoie sus, știi, ca într-un depozit. Acum însă, deoarece știam că o să treci pe la mine, am făcut o curățenie generală. Am dus totul la magazinul Crucii Roșii și am păstrat doar strictul necesar. Vreau să stai confortabil. Se aplecă și îi aranjă o pernă la spate. Mă duc să-ți fac sendvișul. Între timp, odihnește-te. Nu încerca să te ridici și să te dai jos din pat, că riști să cazi și să te rănești. Încă ești amețită.

Îi zâmbi încurajator, ca o soră medicală amabilă.

— Ești o fetiță bună, foarte bună.

Se întoarse cu spatele și ieși din cameră. Ellie auzi cheia învârtindu-se o dată în broască, apoi încă o dată și încă o dată.



Nu mănâcă sendvișul. În ciuda crampelor provocate de stomacul gol, nu-i era foame. Noelle i-l luă în tăcere.

— Nicio grijă, sunt sigură că o să-l mănânci de dimineață. Mai încercăm, da? Apoi o privi adânc, înduioșată, și îi spuse: E așa o bucurie să te am cu mine, aici. Chiar sunt fericită. Acum, dormi bine. Mâine la prima oră vei fi în plină formă.

— Vreau acasă! țipă Ellie în spatele ei. Vreau să merg acasă!

Noelle nu-i răspunse. Sunetul metalic al yalei se auzi din nou de trei ori. Camera se scufundă în beznă.

ATUNCI

Soarele răsări devreme. Ellie luă scaunul pe care stătuse Noelle în ajun, îl trase la fereastră, se sui pe el și aruncă o privire prin sticla murdară. Văzu niște tufe încâlcite, un zid de cărămidă vopsit crem și o cișmea verde. Ridicând privirea, reuși să zărească norișorii roz ai florilor de cireș, cerul perfect albastru și nimic altceva. Înțelese imediat că nu putea fi văzută de afară decât dacă cineva ar fi știut unde să se uite. Scoase mâna și scrise cu degetul în praf cuvintele „ajutor” și „Ellie”. Stătu așa pe scaun, cu chipul lipit de geam cam o oră, gândindu-se că oamenii începuseră deja să o caute. Trebuie să fi început.

Sări jos de pe scaun la auzul cheii introduse în broască și îl ridică cu ambele mâini. Apariția lui Noelle într-un tricou polo verde și cu blugi uzați îi provocă un acces de ură și de greață. Ridică scaunul deasupra capului și lovi. Unul dintre picioare rată cu puțin capul femeii, lovind-o zdravăn în umăr, dar aceasta reuși să-l prindă înainte ca Ellie să poată repeta lovitura, i-l smulse din mâini și se întoarse să-l arunce în cealaltă parte a camerei. Ellie sări atunci în spinarea ei, apucând-o de gât și încercând s-o împingă cu capul în peretele lambrizat atât de banal. Noelle era însă mai puternică decât părea. Reuși să scape din strânsoare, să se întoarcă și s-o strivească pe Ellie cu spatele de zid, strângând-o de gât cu ambele mâini până când fata începu să vadă stele verzi jucându-i în fața ochilor. O lăsă să cadă, moale ca o cârpă, pe podea.

— Trebuie să termini cu prostiile astea, îi spuse, după care o săltă și o aruncă pe pat, cu fața în jos, legându-i picioarele cu o bridă din plastic. Am intrat împreună în aventura asta, tu și cu mine. Trebuie să lucrăm ca o echipă. Nu vreau să te țin legată, ca pe un criminal periculos. Chiar nu vreau. Mă gândeam să te răsfăț, să am grijă de tine, să-ți fac nenumărate bucurii, să te fac să treci mai ușor peste perioada asta. Nu pot să te tratez frumos dacă tu continui să te porți ca o sălbatică.

Ellie se luptă din răspuțeri să-și elibereze picioarele, lovind marginea de jos a canapelei extensibile ce-i servea drept pat. Urlă și se smuci, în timp ce Noelle o privea de sus, cu brațele încrucișate,

clătinând încet din cap.

— Nu, nu, nu, așa nu ne înțelegem. Cu cât te porți mai mult așa, cu atât mai rău va fi și cu atât mai mult timp vei petrece aici.

Ellie îngheță la auzul acestor cuvinte. Exista, așadar, un final. Noelle avea un plan. Mușchii i se relaxară și respirația i se calmă.

— Bravo, bravo. Dacă ești cuminte toată ziua, diseară îți aduc prima recompensă. Ce părere ai? Poți face asta pentru mine?

Ellie acceptă din cap, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.

Recompensa consta într-un baton mare de ciocolată. Îl mâncă în cinci minute.



Ellie își aminti de viața de dinainte, de sendvișurile cu unt și marmeladă. Își aminti cum o făcuse pe Hanna „vacă” pentru că terminase ultima pungă de chipsuri cu sare și oțet, pe care o rezervase mintal pentru ea. Se gândi cum își aranja cărțile în ghiozdan și cum pune peste ele un pachet de sărățele și o banană. Și-l aminti pe tatăl ei, care își luase o zi liberă din cauza unei răceli de vară, ițindu-se pe scări în halat și în picioarele goale și strigându-i: „Dacă tot stau acasă, te pot ajuta cu lecțiile la matematică mai târziu. Vrei?” Și ea răspunzându-i cu un zâmbet larg: „Super! Ne vedem mai târziu!”

Își aminti cum ieșise din casă fără să arunce nicio privire în urmă. Se gândi la casa ei și plânse.

ATUNCI

Trecu încă o noapte. Era duminică dimineață, și Ellie își aminti că a doua zi urma să-i vină ciclul menstrual.

— Bună dimineața, drăguțo! o salută Noelle, după care se grăbi să încuie bine ușa în spatele ei.

Cu mâinile înfipite în șolduri, îi aruncă lui Ellie un rânjel neliniștitor. Fata sări brusc în picioare, obligând-o să facă un pas în spate.

— Cuminte. Cuminte! Amintește-ți ce ți-am spus ieri. Nu vreau să am probleme cu tine.

— Nu vreau să-ți fac nimic, o asigură Ellie. Trebuie însă să-ți spun un lucru. Un lucru foarte important. Am nevoie de niște prosoape sau așa ceva. Măine îmi începe ciclul.

— Ciclul? Măine?

Ochii lui Noelle se îngustară bănuitor.

— Da. Și îmi curge mult sânge. Chiar mult. Am nevoie de o grămadă de tampoane.

Noelle țâțâi din buze și oftă, de parcă Ellie ar fi aranjat special să-i vină ciclul tocmai când ea se hotărâse să o țină încuiată în beci.

— Ai o marcă preferată?

— Nu. Să fie superabsorbante.

— Bine. O să-ți aduc câteva. Presupun că o să ai nevoie și de chiloți noi, de deodorant, chestii din astea...

— Da. Ar fi foarte bine. Se așeză pe marginea patului, cu palmele sub coapse și ridică ochii spre temnicera ei. De ce sunt aici?

— Ei bine, îi răspunse Noelle zâmbind din nou, ei bine, am un plan. Un plan excelent. Mai am nevoie de câteva chestii ca să mergă totul ca la carte. Râzând, mimă cu mâinile un element intrând într-un angrenaj și începând să se învârtă. Așa că va trebui să ai răbdare și vei afla totul.

Ochii îi luceau în timp ce vorbea. Lui Ellie îi venea s-o sfâșie cu dinții.

— Am apărut la știri?

— Oh, ce întrebare! Presupun că da. Sincer, nu prea mă uit la televizor. Ridică din umeri, de parcă oamenii care își dădeau silința să găsească o adolescentă pierdută ar fi fost niște nebuni irecuperabili. În

orice caz, ar trebui să fug la magazine, să-ți fac rost de cele necesare. Doamne, o să mă bagi în faliment, domnișoară, ai auzit, în faliment o să mă bagi! Se pregăti să iasă din încăpere, dar în prag păru să se răzgândească, se întoarse spre Ellie și îi spuse: Am o surpriză minunată pentru tine. O să vezi, puțin mai târziu. O surpriză absolut extraordinară. Ai puțină răbdare. O să *mă iubesci* după aceea.

Plecă făcându-i un semn vesel din degete.

Ellie rămase cu ochii la ușa, ascultând cum cheia se învârtea în broască de trei ori, urmată de pașii de elefant ai lui Noelle pe scări, *dum, dum, dum, dum...*

Împinse scaunul la fereastră și se sui pe el, ridicându-se pe vârfuri.

Așteptă până auzi ușa din față închizându-se, apoi începu să lovească repetat în geam, până ce își zdreli pumnii, strigând: „Ajutor! Ajutor!” Lovi disperată și în pereții laterali ai încăperii, gândindu-se că și casele alăturate aveau pivnițe și că poate vecinii tocmai căutau niște baterii, o sticlă de vin sau ce mai țineau oamenii pe acolo.

O ținu tot așa, bătând când în fereastră, când în pereți, peste o oră. La întoarcerea lui Noelle de la cumpărături, mâinile îi erau pline de vânătăi și de zgârieturi.



— Ești gata?

Ellie se ridică la auzul vocii temnicerului ei din spatele ușii închise.

— Da, răspunse.

— Ești așezată pe pat, ca o fată cuminte?

— Da.

— Bine. Voi intra imediat și îți dau cuvântul meu de onoare că ți-am pregătit cea mai frumoasă surpriză! O să mă *adori*!

Ellie își puse palmele sub coapse și așteptă curioasă să se deschidă ușa.

— Ta-daaa!

Îi luă câteva secunde să priceapă la ce se uita. Avea în fața ochilor o cutiuță de plastic dotată cu un grilaj de metal într-un capăt și un mâner deasupra. În cealaltă mână, Noelle ținea o cutie de carton, de genul celor în care primești salata la restaurantele cu mâncare sănătoasă.

Noelle așeză cutia de plastic pe măsuta din capătul celălalt al încăperii și se întoarse cu cea de carton. Se așeză pe pat lângă Ellie și o deschise, lăsând să iasă un miros puternic de fermă, de bălegar și fân

umed, îndepărtă paiele cu degetele ei lungi și îi indică ceva pe fundul cutiei:

— Uită-te acolo, uite ce suflețele mici!

Ellie reuși să distingă două animăluțe cu blana de culoarea mierii, două boticuri mustăcioase ce fremătau și două perechi de ochi negri, rotunzi și aparent speriați.

— Hamsteri! strigă Noelle triumfătoare. Privește! Mi-ai zis că ți-ai dorit dintotdeauna hamsteri! Mai ții minte? Eu ți-am îndeplinit dorința. Nu-i așa că n-ai mai văzut ceva atât de drăgălaș? Uite ce năsucuri mici și roz au, uite!

Ellie dădu din cap confuză. Nici nu știa cum să reacționeze. Era complet pierdută. Nu spusese niciodată că și-ar fi dorit hamsteri, ci din contră, că nu voia. Nu putea înțelege ce o apucase pe femeie.

— Hai să-i punem aici, îi zise Noelle, ducând cutia lângă cușca de pe masă și deschizând ușița cu atenție. Hai să-i punem aici. Cred că s-au săturat să stea înghesuiți în cutia asta. Dumnezeu, nu e deloc o distracție ieftină cu animalele astea de companie. Adică, exemplarele le primești aproape gratis, dar accesoriile și mâncarea sunt exorbitante. Pe cuvânt!

Ridică un hamster din cutie și-l împinse cu grijă în cușcă, apoi repetă operațiunea cu celălalt.

— Acum, Ellie, e rândul tău. Trebuie să le dai câte un nume. Hai, apropie-te și găsește-le niște nume simpatice. Deși, nu-mi dau seama cum i-ai putea deosebi. Mie mi se par identici. Hai, vino, nu te sfii!

Ellie ridică resemnată din umeri.

— Ei, haide! Ce se întâmplă cu tine? Nu pari suficient de entuziasmată. Mi-am închipuit c-o să sari în sus de bucurie și-o să mă iei în brațe când o să-i vezi.

— Cum vrei să fiu bucuroasă când tu mă ții încuiată aici?

Noelle o măsură rece din cap până în picioare.

— Lasă, că nu-i așa de rău. Nu te mai plânge atâta. Ce te făceai dacă te răpea un bărbat? Un tip mare și transpirat, care ar fi venit noapte de noapte peste tine să-ți facă Dumnezeu știe ce ore în șir? Sau dacă te-aș ține legată tot timpul? Sau dacă te-aș băga într-o cutie ca un sicriu și te-aș păstra sub patul meu? Ah, chiar am citit o carte în genul ăsta. Un cuplu căsătorit care fură un copil de pe stradă și-l păstrează sub patul matrimonial vreo douăzeci de ani. Doamne, ce imaginație mai au și scriitorii ăștia! Recunoaște că mă ocup bine de tine, și hai să găsim un

nume pentru monștrii ăștia cu blană. *Acum!*

Vocea femeii își pierduse tonul jucăuș și devenise aspră, indicând că nu va tolera opoziția.

Ellie aruncă o privire în cușcă și nu văzu decât două ghemotoace de blană. Nu-i păsa câtuși de puțin de micile mamifere pufoase. Din partea ei, n-avea decât să le numească A și B sau Unu și Doi.

— Hai, gândește-te la două nume frumoase pentru fete, altfel le iau imediat, le arunc în veceu și trag apa.

Dintr-odată, Ellie simți cum inima începu să-i bată mai repede și cum o cuprinse amețeala. Își lăasă gândurile să alerge sălbatic prin cap, să se avânte în trecut și să revină cu frânturile pe care le puteau prinde orbește printre amintiri. Gândurile ei se opriră asupra unei păpuși. O păpușă cu păr roz, îmbrăcată cu o rochiță cadrilată și încălțată cu niște cizme roz uriașe.

— Trudy, spuse brusc.

— Da! strigă Noelle lăsându-și capul pe spate. Îmi place foarte tare.

Apoi își aminti de o colegă foarte drăguță de la grădiniță. Toți copiii o înconjurau și încercau să-i pipăie părul blond perfect, toți își doreau prietenia ei. Ellie nu se mai gândise la ea de ani de zile. O chema Amy.

— Amy, rosti fără să mai stea pe gânduri.

Noelle părea încă și mai fericită.

— O, o, ce nume superb! Trudy și Amy. Perfect. Bravo, drăguțo! O să am grijă să primești tot ce-ți trebuie. Paie, jucării, gustări, tot ce-ți dorește inima. Tu nu trebuie să faci altceva decât să ai grijă de ele. Râse. Cam așa cum mă ocup și eu de tine, înțelegi? Eu am grijă să fii curată și bine hrănită. Tu vei avea grijă ca ele să fie curate și bine hrănite. Vom organiza un adorabil cerc al grijii reciproce. Își puse palma pe creștetul fetei și o mângâie. Of, Doamne, oftă retrăgându-și rapid mâna, am impresia că te-ai cam îmbâcsit. O să ai nevoie de un șampon. Cred că aveam pe aici pe undeva un adaptor din acela de frizerie pe care-l montezi la chiuvetă ca să poți face duș. Să încerc să-l gădesc.

— Noelle, ești conștientă, sper, că voi rata examenele de bacalaureat.

Femeia țâțâi din buze cu falsă compasiune.

— Știu, drăguțo, știu. Ghinion. Îmi pare rău, dar nu am ce să-ți fac. Poți să încerci la anul.

La anul. Ellie se agăță de acest concept. Se imagină anul următor

stând turcește pe patul ei, acasă la ea, cu caietele risipite în jur și cu sunetele familiare ale locuinței răzbătând prin pereți și soarele reflectându-se în ornamentele aurii ale pernei ei preferate. Avea să fie cu un an mai mare, dar avea să fie acasă.

— Știi, am văzut o știre despre tine în ziarul de azi. Ia ghici, ce scria acolo, Ellie? Îi spuse Noelle aruncându-i o privire tristă. Scria că ai fugit de acasă, că nu puteai suporta ideea că vei pica la bacalaureat, pentru că ești o *tocilară*. Scria că ai fugit de la părinții tăi fiindcă te stresau, că ai clacat psihic.

Când își dădu seama de consecințele acestui articol, Ellie se simți scaldată într-un val uriaș de furie. Nimeni nu o văzuse deplasându-se pe Stroud Green Road împreună cu Noelle Donnelly. Nimeni nu urmărea vreo pistă legată de fosta ei meditatoare la matematică. Oamenii care ar fi trebuit s-o caute băjbâiau și își imaginau diverse teorii aberante, pentru că nu aveau nimic solid...

— Dar, încep ea să protesteze, dar nu este adevărat! Abia așteptam să dau examenele, nu eram deloc stresată de ele!

— Știu, știu că ești o elevă minunată, însă e limpede că ceilalți nu te cunosc la fel de bine ca mine.

— La cine te referi? Cine a spus că aș fi fost stresată?

— Stai să mă gândesc. Ah, da, chiar mama ta. Da, sunt sigură. Mama ta a zis asta.

Ellie simți cum pieptul i se umflă de furie combinată acum cu revolta față de această uriașă nedreptate. Cum putea mama ei să creadă că a fugit? Propria mamă? Mama ei, care o cunoștea cel mai bine, care o iubea mai mult decât oricine altcineva pe lume? Cum putea s-o trădeze astfel?

— Nu te gândi prea mult la asta, drăguțo. Ar fi mai bine să te gândești la noii tăi prieteni. Arată cu mâna spre cușca cu hamsteri. Gândește-te la simpaticile Trudy și Amy. O să vezi c-o să te simți mai bine, îți garantez.

Noelle plecă în căutarea adaptorului pentru duș. În mica încăpere de la subsol se așternu liniștea. În scurtă vreme însă, din cușcă începu să se audă clinchetul ritmic al roțiței pentru hamsteri. Ellie se aruncă pe pat și își acoperi urechile cu mâinile.

Este *evident* că a trebuit să fac puțină planificare. Erau o mulțime de lucruri la care trebuia să mă gândesc dinainte. Am început prin a face curățenie în camera de oaspeți. În plus, trebuia să mă asigur că va fi în deplină siguranță: fără obiecte ascuțite, chestii din astea. Am cumpărat și niște suc de fructe proaspăt. Știam că în familia ei nu se consuma decât hrană bio și alte prostii de genul ăsta, așa că m-am gândit că va accepta, că va lua probabil o înghițitură și va lăsa restul în pahar. Seamănă cu Sara-Jade a ta. Generația răsfățată. De aceea i-am cumpărat sucul de soc. A trebuit să planific și partea cu somniferul, dar asta a mers ușor. Mi s-a mai prescris în trecut, așa că n-a fost nevoie decât să mă prezint la medicul de familie arătând îngrozitor și să mormăi ceva despre insomnie. Mulțumesc, domnule doctor Khan.

Așadar, acum știi. Am premeditat totul. Ca să fiu sinceră, privind înapoi, mă mir și eu ce am fost în stare să fac. Mai ales violența, Dumnezeule, violența! Am strâns-o de gât pe biata fată. Am apucat-o cu ambele mâini de gât și am strâns cât am putut. Aș fi putut s-o omor!

Privind imaginea de ansamblu, însă, ne-am înțeles destul de bine, eu și cu Ellie, mai ales după ce a înțeles că formam o echipă, că nu-i doream răul și că era în siguranță alături de mine.

A fost o adevărată lovitură de maestru să-i fac cadou hamsterii aceia. I-au dat un țel în viață, un lucru asupra căruia să se concentreze, o misiune permanentă. S-a purtat foarte bine cu animalele, le-a acordat o îngrijire desăvârșită, chiar maternă, așa cum mă așteptam din partea ei. Îmi sălta inima de mândrie când o vedeam cât de frumos se purta cu ele. Cum le chema? Nu mai țin minte. Am descoperit însă că nu erau două femele, ci o pereche, și că se înmulțeau într-un ritm amețitor. La un moment dat am avut atât de mulți hamsteri, încât le-am pierdut șirul. Dar ea, ea îi știa pe toți după nume chiar când aveam mai multe cuști pline, puse una peste alta. Avea o memorie fantastică. De ce să mă mai mir că ajunsesem obsedată de ea? De ce să mă mai mir că am comis această faptă?

Da, știam perfect ce făceam. Exista, desigur, un plan mai larg. Bineînțeles că exista. Aveam un plan cu adevărat îndrăzneț.

Am mers până la capăt și am reușit să-l duc perfect la îndeplinire.

ATUNCI

Zilele își pierduseră structura, limitele și consistența. La început tinuse socoteala trecerii timpului, simțind oarecum amprenta orelor și a zilelor. Vinerea se simțea ca vinerea, sâmbăta ca sâmbăta. Simțise luna ca ziua când ar fi trebuit să dea examenele la istorie și la spaniolă. Marțea era ziua când ar fi trebuit să susțină primul test la matematică. Încă mai avea control asupra timpului când weekendul venise și trecuse. Era luna următoare. Socotise că stătea închisă de unsprezece zile, apoi de douăsprezece, apoi de treisprezece. Era ziua ei de naștere și împlinea șaisprezece ani. Nu-i spusese nimic lui Noelle.

Cu toate eforturile, după paisprezece zile pierduse șirul. O întrebase la un moment dat pe Noelle:

- Ce zi e azi?
- E vineri.
- Și ce dată?
- E zece, cred. Deși s-ar putea să fie nouă. Și poate că nu e vineri, ci joi. Ah, cât de aiurită pot să fiu!

Din acel moment își pierduse orice reper de pe harta timpului.



Noelle încă îi aducea cadouri. Bomboane cu fructe, o gogoasă cu glazură de zahăr, un pachet de gume de șters colorate, cu forme de animale, balsam de buze cu sclipici și altele de felul acesta.

Îi aducea diverse lucruri și pentru hamsteri. Pungi cu paie, jucărioare de ros, biscuiți și hrană uscată. Numea animalele „copiii noștri”. „Ce fac copiii noștri azi?” avea obiceiul să întrebe. După aceea scotea unul la întâmplare din cușcă și, ținându-l bine într-o mână, îl mângâia cu cealaltă pe cap, ținându-l și alintându-l: „Cine e cel mai drăguț șoricel din lume? Tu ești!” Apoi îi cânta un cântec.

Cu toate acestea Ellie nu reușise să afle de la ea de ce se afla sechestrată acolo și cât avea să mai dureze captivitatea ei. Din când în când Noelle pomenea planul ei *măreț*, asigurând-o că: „Totul va fi mai mult ca perfect. Nu trebuie decât să ai răbdare și o să vezi”.

Ellie continua să simtă acel nod de furie și de durere în plexul solar, locul unde trăia mama ei. Și-o închipuia singură acasă, mângâindu-i

lucrurile, plângând cu fața în perna ei, învârtindu-se cu un cărucior gol prin supermarket și întrebându-se obsesiv de ce, de ce, de ce, de ce plecase de acasă fetița ei perfectă – pentru că Laurel îi repetase de nenumărate ori lui Ellie că așa o considera.

Și-o imagina și pe Hanna, sora ei mai mare și teribil de enervantă, care încerca tot timpul să-i știrbească realizările și să o pună într-o lumină proastă cu comentarii acide scăpate fără voia ei. Oare cum se simțea acum, când Ellie dispăruse și nu mai avea pe nimeni cu care să-și exerseze jocurile puerile de putere? Suferea, probabil. Se învinovățea. Ellie ar fi dat orice să poată ieși din celula ei subterană, să-și cuprindă sora mai mare în brațe, să o țină strâns și să-i spună: „Știu că, de fapt, mă iubești. Știu. Te rog, nu te învinovăți pentru dispariția mea”.

Și tatăl ei? Nici nu avea curaj să se gândească la el. De fiecare dată când încerca, și-l amintea răcit, în halat și ciufulit. Îi vedea barba fină crescută peste noapte, picioarele goale, mâna care se întindea să ia cana de cafea de pe raftul din bucătărie. Așa continua să existe Paul în sufletul ei, închis într-o bulă de cleștar, în halat și cu picioarele goale. Și Jake – pe Jake îl reținea ca pe un spirit liber, un puști care juca fotbal în grădină și se târa spre școală vârat într-un sacou supradimensionat, cu un rucsac prea mare pentru trupul lui firav, grăbindu-se să-și prindă colegii din urmă.

Se miră să constate cât de puțin se gândise la Theo în timpul acestor prime zile de captivitate. Înainte de a fi răpită de Noelle, se gândea la el aproape în fiecare secundă a fiecărei zile. Acum, familia ocupa centrul scenei. Îi era dor de Theo, dar avea nevoie de ai ei. O nevoie dureroasă. Se ghemui în poziție fetală pe pat și plânse cu suspine ce-i făceau tot trupul să se cutremure.

Zilele lui Ellie aveau mai mult de douăzeci și patru de ore. Fiecare *oră* trecea la fel de greu ca douăzeci și patru de ore. Fiece minut se simțea ca o jumătate de oră. Întunericul se așternea târziu în acea perioadă a anului, iar soarele răsărea nemilos de devreme. Își petrecea zilele într-un vârtej violent de vise și de coșmaruri, în cearșafuri sifonate și perne scaldate în transpirație.

— Vreau acasă, îi spuse lui Noelle într-o dimineată când aceasta îi aduse micul dejun.

— Știu că vrei. Știu, îi răspunse femeia bătând-o amical pe umăr. Îmi pare rău pentru toate acestea, chiar îmi pare rău. Încerc să fac să-ți fie

bine, pe cât posibil. Sper că înțelegi ce eforturi fac de dragul tău, câți bani cheltuiesc. Știi, uneori sunt nevoită să mă sacrific pentru tine.

— Da, dar dacă m-ai lăsa să plec acasă, n-ai mai fi nevoită să faci niciun sacrificiu. N-aș spune nimănui ce s-a întâmplat. Aș fi doar foarte fericită să mă întorc acasă, atâta tot. Nu m-aș duce la poliție, nu aș...

Dintr-odată, *jap!*

Dosul osos și lung al mâinii lui Noelle o lovi necruțător peste figură.

— Gata! Îi ordonă pe o voce calmă și rece. *Ajunge!* N-o să pleci până nu îți dau eu drumul. Trebuie să termini cu toată miorlăiala asta cu vrutul acasă. Ai înțeles?

Ellie își pipăi obrazul cu mâna, apăsând cu palma rece locurile dureroase după contactul cu nodurile degetelor lui Noelle. Dădu din cap că a înțeles.

— Așa, drăguțo.



Temnicera ei ieșise în oraș seara. Sunetul unor pași grei pe scări o trezi pe Ellie în plină noapte.

— Ah, dormeai?

Noelle tocmai intrase în cameră. Se clătină puțin în prag înainte de a se întoarce ca să încuie ușa.

Ellie se ridică rapid în picioare, inima bătând să-i spargă pieptul. Femeia arăta ciudat. Își dăduse cu mult prea multe farduri, din care o parte i se scurseseră pe față. Avea mai multă mascara la un ochi decât la celălalt, iar pe un pomete se întrezărea o pată negricioasă. Era și foarte elegant îmbrăcată: o bluză neagră cu paiete aurii, pantaloni negri mulați pe corp și pantofi cu toc foarte înalt. Avea un singur cercel într-o ureche, o buclă din aur.

— Scuză-mă, spuse apropiindu-se de Ellie, nu mi-am dat seama cât e ceasul. Am băut cam mult, și doar știi cum trece timpul când te pui pe golit pahare.

Ellie clătină din cap, indicând că nu cunoștea această senzație.

— Nu, n-ai de unde să știi, ai dreptate. Ești doar o fetiță.

Noelle se lăsă să cadă pe marginea canapelei extensibile ce-i servea lui Ellie drept pat. Zâmbi, lăsând să i se vadă un dinte înnegrit.

— Ce faci, nu mă întrebi unde am fost?

Ellie ridică din umeri.

— Am fost acasă la iubitul meu. Ți-am spus că am un prieten?

— Nu.

— Sunt convinsă că nu-ți vine să crezi, nu-i așa? Bătrâna și plicticoasa Noelle, meditatoarea de mate... cu un bărbat. Mă rog, nu arată ca puștiul cu care umbli tu. Chiar nu seamănă deloc, dar e bun cu mine. Și e foarte, foarte deștept. Cred că este cel mai deștept om din câți am cunoscut. N-am nici cea mai vagă idee ce-a văzut la mine.

— Arăți foarte bine, în orice caz, o complimentă Ellie slugarnic, cu gândul încă la palma încasată.

Noelle ridică ochii la ea încercând să-și focalizeze privirea.

— Ah, ce dulceață ești! Nu, *nu arăt bine*, dar îți mulțumesc, oricum.

Ellie îi adresează un zâmbet palid.

— În fine, tu cum ți-ai petrecut seara? o întrebă Noelle peste câteva clipe.

— N-am făcut nimic deosebit.

Noelle aruncă o privire prin încăperea spartană și oftă.

— Mă gândeam să-ți fac rost de un televizor cu DVD player încorporat. Am văzut că se găsesc și nu sunt foarte scumpe. O vreme s-ar putea să trebuiască să facem economie la dulciuri și la alte chestii neesențiale, dar cred că o să-ți placă mai mult decât să te holbezi toată ziua la pereți. Ce părere ai?

Lui Ellie nu-i venea să creadă. Un DVD player. Filme, documentare.

— Da, te rog, abia aștept, da.

— Poate îți fac rost și de niște cărți, vrei?

— Da, cum să nu? Aș vrea foarte mult să citesc.

Noelle îi zâmbi afectuos.

— Așa vom face. O să caut ceva de citit și DVD-uri la magazinul Crucii Roșii. O să te simți ca acasă, îți promit. Se ridică în picioare și, privind-o de sus, adăugă: Totul începe să se clarifice acum. Lucrurile se așază la locul lor, o simt. Toate se rezolvă, trebuie doar să aștepți, o să vezi.

Ellie o urmări cum se chinuia să nimerească yala ușii cu cheia. Sesizând un moment de vulnerabilitate, se jucă puțin cu ideea de a o încolți. Ar fi putut să i se arunce în spinare și să-i izbească tărtăcuța aceea beată și vopsită de perete, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi, i-ar fi luat cheia, ar fi înfipt-o în broască, ar fi învărtit-o, ar fi deschis larg ușa și ar fi fugit fără să se uite în urmă. Dar nici nu apucă să-și termine planul când Noelle Donnelly reuși să descuie și ieși trântind ușa în spatele ei.

— Mămico, suspină Ellie cu chipul în palme, mămico!



Ellie nu avea să știe niciodată ce se petrecuse în noaptea următoare. Ar fi putut ghici, prin prisma derulării evenimentelor, dar faptele, detaliile nu erau cunoscute decât de o singură persoană, care nu avea să-i spună nimic, niciodată.

Noelle coborâse cu masa de seară la ora șase. Ciocănele de pui cu cartofi prăjiți și o lingură de mazăre amestecată cu porumb alături, pusă mai mult de formă. Lângă felul principal se aflau o gogoasă umplută mare, un castronel cu dropsuri cu fructe și un pahar de Coca Cola cu o felie de lămâie. Noelle o hrănea de parcă ar fi avut cinci ani. Lui Ellie i-ar fi plăcut o porție de sushi sau niște creveți cu usturoi și orez, de la elegantul restaurant chinezesc de peste drum.

Femeia rămase mai mult lângă ea în acea seară. Îi adusese o carte nouă și un șampon de lux. Părea în toane foarte bune.

— Cum a fost mâncarea? o întrebă.

— A fost bună, mulțumesc.

— Ești atât de norocoasă! La vârsta ta poți să mănânci cât vrei fără să iei în greutate.

— Dar tu ești foarte slabă.

— Da, dar fiindcă nu mănânc mai nimic. Când am împlinit patruzeci de ani, vai – aici, gura i se rotunji teatral –, cât de șocată am fost! Mi-am luat adio de la gogoși. Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât devine mai greu. În ritmul ăsta, la cincizeci de ani voi trăi numai cu aer și cu apă.

— Câți ani ai?

— Prea mulți. Mult prea mulți. Patruzeci și cinci, dacă vrei neapărat să știi. O vârstă stupidă, crede-mă pe cuvânt!

— Nu ești așa de bătrână.

— Mda, îți mulțumesc pentru cuvintele frumoase, dar realitatea e alta. Sunt bătrână, mai ales când e vorba de anumite lucruri.

Ellie o aprobă din cap. Nu ținea neapărat să știe care erau acele *anumite lucruri* și, cu siguranță, nu avea de gând să întrebe.

— Sunt foarte bucuroasă că pot găti pentru cineva tânăr. Pot să cumpăr toate bunătățile după care, în general, îmi lasă gura apă când mă uit la ele, îi spuse zâmbindu-i cu dinții aceia mici și ascuțiți care o făceau întotdeauna pe Ellie să se înfioare.

Și aici se oprise totul.

Chipul lui Noelle Donnelly începu să se închețoseze, pereții încăperii se înnegriră și se topiră într-un hău fără fund. Pentru o fracțiune de

secundă nu mai văzu decât dinții aceia suspendați în mijlocul întunericului, ca un OZN pe cerul unei nopți senine.

Apoi veni dimineața. Chiar dacă toate păreau la locul lor, Ellie știa că situația nu era normală, că ceva se întâmplase.

ATUNCI

Vara se stinse încet și nimic nu păru să se schimbe. Noaptea erau mai lungi, temperatura scăzuse cu vreo cinci grade, iar Noelle o dotase pe Ellie cu un hanorac gros și cu o pijama călduroasă. Frunzele vizibile pe geamul cămăruței de la subsol erau încă verzi. Ellie își făcu socoteala că era luna septembrie, poate chiar începutul lunii octombrie. Noelle nu voia să-i spună. „Ah, măi fetițo, de ce te interesează? Oricum nu-ți folosește la nimic să știi. La absolut nimic.”

Apoi, într-o dimineață ca oricare alta, Ellie simți ceva foarte ciudat, ca un mic ghionț, ca o lovitură pe la șale, ca și cum ar fi împuns-o cineva de sub saltea. Se gândi îngrozită că poate s-a așezat din greșeală pe un hamster și sări jos din pat, ca să verifice. Dar nu, în pat nu era nimic.

Se așeză cu grijă pe margine, așteptând să vadă dacă senzația revenea. Cum părea că totul revenise la normal, se lăsă pe spate. Exact când se pregătea să se ridice și să-și facă de lucru prin cameră, se întâmplă din nou. De data asta, fiind alertă, reuși să plaseze mai bine sursa disconfortului, care venea chiar din ea. Parcă niște bule uriașe de apă minerală i se spărgeau în stomac. Se frecă intens pe abdomen, încercând să disipeze bulele. Într-un sfârșit, senzația iritantă dispăru, iar propriul ei trup încetă să-i mai joace feste. Până seara, dăduse uitării întreg incidentul, împreună cu senzația stranie a unei prezențe străine, invadatoare, ca și cum n-ar fi fost singură.

S-ar putea să-ți amintești noaptea concepției. A fost noaptea aceea când am venit la tine îmbrăcată elegant, cu o bluză de mătase și cu pantofi cu tocuri înalte, noaptea când am ras două sticle de vin împreună, apoi am făcut sex de trei ori.

La început, m-am gândit că va fi un proiect de durată. În congelatorul meu așteptau mai multe recipiente de plastic, ca să fiu sinceră. Până la urmă, n-am mai avut nevoie de ele. De vreo două luni îi urmăream ovulațiile lui Ellie, având grijă să-i culeg zi de zi tampoanele, ca să-mi pot face o idee precisă despre cât de mult și când sângerează. Am dat lovitura din prima. Aveam pregătite tampoanele, în cazul în care mă anunța că-i vine din nou ciclul, dar au trecut două săptămâni, apoi trei, până s-a făcut o lună întreagă. Când a început să se simtă rău dimineața, să aibă grețuri, am știut că reușisem.

Am așteptat-o să ajungă în luna a patra sau a cincea înainte să-ți spun despre copil. Am amânat momentul adevărului cât mai mult, ca să scurtez perioada în care ar fi trebuit să mă prefac în fața ta. Ca să te fac să crezi că am rămas gravidă cu tine, trebuia să arăt ca o femeie gravidă. Iar asta însemna, printre altele, încetarea raporturilor noastre sexuale. Prin urmare, ți-am povestit că doctorul constatasese prolapsul placentei, așa că îmi interzisese cu desăvârșire să fac sex normal. Îți amintești, probabil, că asta nu ne-a împiedicat să ne distrăm în toate celelalte feluri imaginabile, pentru că, mai mult ca oricând, trebuia să te păstrez, trebuia să rămâi al meu.

Te-am mințit că m-am dus la control singură și tu chiar ai pus botul, ai înghițit momeala cu tot cu plumb, nu-i așa? „Ah, îmi era frică de încă o sarcină neviabilă. N-aș fi putut suporta să te dezamăgesc din nou.” Ai fost amabil cu mine, dar era limpede că numai de paternitate nu-ți ardea. Îmi era limpede că fără sexul pe care ți-l ofeream, fără intimitatea trupului meu aflat la dispoziția ta, fără sticlele de vin împărțășite la lumina lumânărilor și fără diminețile leneșe de sâmbătă, nu aveam ce să caut în viața ta. Copilul nu era în mine, iar tu nu mă voiai cu adevărat. Puteam să jur. Fără nicio îndoială, sperai c-o să-mi iau plodul, ca pe un fel de premiu de consolare, și că o să dispar din viața ta. Ca o leoaică bătrână care se mulțumește cu pielea și copitele prăzii, pe care se duce, cu coada între picioare, să le molfăie în colțul ei.

N-am fost niciodată cu adevărat apropiați, adică, nu în sensul general acceptat al termenului. Puținul pe care-l aveam în comun începuse să se sfărâme, precum mortarul vechi dintre cărămizi. Simțeam că ne îndepărtăm ca ostroavele în derivă și nu știam cum să te păstrez.

Speram în secret că vei iubi copilul, că vei fi incapabil să trăiești fără el și că astfel vom rămâne împreună. Pentru totdeauna.

Pielea de pe abdomen îi era întinsă ca o tobă, brăzdată de vene albastrui și de o dungă mare, maro. Câteodată putea vedea conturul câte unui picioruș încercând parcă să iasă afară prin pielea subțire ca pergamentul, alteori umeri și genunchi, iar o dată zărise chiar conturul fin creionat al unei urechi. Persoana care trăia în ea avea obiceiul să se rostogolească în toate părțile, să danseze și să dea din picioare. Persoana care trăia în ea i se împingea câteodată în plămâni și în esofag, iar în alte dăți o apăsa pe vezica urinară și pe intestine.

Noelle îi furnizase cărți despre perioada de sarcină și medicamente care să contracareze constipația și durerile de spate. Îi cumpăraseră chiar și o pernă în formă de banană cu care să doarmă între genunchi, ca să-i mențină depărtați. Lui Ellie îi plăcea să doarmă cu perna aceea, o simțea ca pe o prietenă. Câteodată o lua în brațe și își odihnea capul pe ea. Noelle îi cumpăraseră și cărți cu nume de copii, din care îi citea câteodată, dar și un stetoscop cu care auscultau împreună inima fătului. Din când în când femeia o mângâia pe pântec și îi spunea ce simțea:

— Ah, da, s-a pus în mișcare. E perfect sănătos și plin de viață.

La început, înainte de a simți mișcările copilului, Ellie bănuise că se îngrășase. Cu toate acestea, n-ar fi putut indica momentul precis când aflate adevărul. De la o zi la alta, devenise tot mai evident. Într-o după-amiază o privi lung pe Noelle, încercând să găsească formula potrivită ca să pună întrebarea, însă temându-se, concomitent, de răspuns.

— Ceva se mișcă în stomacul meu. Mi-e frică, reuși să spună până la urmă.

Noelle își lăsă pe masă cana de ceai și îi adresă un zâmbet larg.

— N-ai de ce să te sperii, draga mea. Nu, chiar nu ai niciun motiv. Acolo, în interiorul tău, se dezvoltă un copil. Atâta tot.

Ellie se încruntă, mângâindu-și burta tot mai proeminentă.

— Așa mi-am spus și eu, dar... de unde?

— E un miracol! O minune, Ellie. Iar acum ai aflat. Acum știi de ce ai fost aleasă. Pentru că eu nu puteam să am un copil, i-am cerut lui Dumnezeu să-mi găsească unul, și Domnul mi-a spus că acela ești chiar tu! Că ești specială! Că tu îmi vei purta copilul! Noelle părea dusă, extatică, cu mâinile împreunate în dreptul inimii. Uită-te la tine,

continuă ea, imaculata concepție. Un copil trimis direct de Părintele Ceresc. Un miracol!

— Dar tu nu crezi în Dumnezeu.

Noelle o luă din nou prin surprindere cu o palmă rapidă și dureroasă peste ceafă, apoi ieși din cameră trântind ușa, dar fără a uita s-o încuie cu grijă.



Noelle refuză constant, în următoarele săptămâni, să-i răspundă la întrebările legate de proveniența copilului din pântecul ei. Zâmbea întotdeauna superior și relua povestea cu miracolul divin. Acum, cămăruța începuse să se umple cu pijamale și body-uri minuscule de la Asda, cu papucei tricotați de la magazinul Crucii Roșii, jucării din diferite materiale, concepute pentru sugari, la care se adăuga un coșuleț de dormit din nuiete împletite, cu o salteluță adorabilă și un fel de umbrar. Plină de atenție, adusese și o cremă calmantă cu care îi ungea lui Ellie picioarele tot mai umflate, în timp ce fredona cântece de leagăn lângă burta umflată.

Apoi, într-o dimineață de primăvară timpurie, Ellie se trezi cu o stare de spirit foarte stranie. Dormise prost, nereușind să-și găsească o poziție în care copilul să nu-i strivească o parte din organele interne. Din clipa în care reușise să adoarmă, mintea îi fusese invadată de vise puternice și șocante. Se făcea că dădea naștere unui cățeluș firav și lipsit de blană. Animalul creștea văzând cu ochii și se transforma într-un dulău fioros, o fiară venită din iad, cu ochi de foc și colți uriași, dezveliți amenințător. Câinele o privise cu ură și se strecurase lângă ușă, de unde o pândea pe Noelle să descuie, pregătit s-o sfâșie. Se trezi leoarcă de sudoare, cu respirația întretăiată. De fiecare dată când reușea să ațipească, câinele era acolo, în fața ușii.

Abia aștepta venirea lui Noelle după acea noapte agitată, aparent interminabilă. Avea nevoie de prezența unei ființe umane care să rupă vraja ciudată cu care se pedepsise singură. Dar Noelle nu apărură la micul dejun și nici la prânz. Cu fiecare minut ce trecea, Ellie era tot mai speriată. Când auzi, în sfârșit, sunetul familiar al cheii în broască, aproape că i se aruncă în brațe. Chipul femeii o făcu însă să-și rețină entuziasmul și să se ghemuiască în ascunzișul moale al patului ei.

— Uite ce ți-am adus, spuse Noelle aruncând pe noptieră un castron cu Coco Pops, o pungă de pufuleți sărați Wotsits și o jumătate de pachet de Oreos. N-am avut timp să gătesc.

Ellie se ridică în șezut, cu mâinile puse protector peste abdomen, privind-și înspăimântată temnicera.

— Ah, termină cu privirea asta de câine bătut. N-am timp de tine azi. Ia și mănâncă.

— Nu e foarte hrănitor ce mi-ai adus, îndrăzni fata să protesteze în șoaptă.

Noelle făcuse toate eforturile să-i asigure o dietă echilibrată, cu multe fructe și legume, de când rămăsese însărcinată.

— La naiba! mormăi în chip de răspuns. Ia și mănâncă! O masă de rahat n-o să te omoare nici pe tine, nici copilul, îi zise, apoi se trânti pe scaun, radiind iritare.

Ellie așteptă câteva minute înainte de a deschide gura din nou.

— Unde ai fost? o întrebă desfăcând pachetul de Wotsits.

— Nu e treaba ta.

— Am fost îngrijorată, îndrăzni să-i spună. Adică, ce făceam dacă pățeai ceva, un accident de mașină sau o boală gravă? Ce s-ar fi întâmplat cu mine?

— Stai liniștită că n-o să pățesc nimic. Nu-ți mai face griji stupide.

— Trebuie să recunoști că e posibil. Poate te lovești la cap și uiți unde stai. Aș rămâne încuiată aici, cu un plod în burtă, și nimeni n-ar ști. Am muri amândoi de inaniție.

— Ascultă, n-am să sufăr niciun accident. Iar dacă mi se întâmplă ceva, voi avea grijă să spun cuiva unde ești. Ai băgat la cap? îi răspunse nervoasă Noelle.

Ellie văzu că femeia era pe punctul de a-și pierde răbdarea, așa că lăsă baltă conversația și începu să mănânce în tăcere. Tocmai aflase ceva nou, transcendental, extraordinar și oarecum incitant, anume că Noelle avea pe cineva căruia i-ar fi putut spune că era încuiată acolo. Nu putea trece cu vederea acest element.

— Așa ai face? o întrebă cu vocea gătuțită de emoție.

— Sigur că da. Doar nu crezi că te-aș putea lăsa să mori aici?

— Dar dacă... încercă să-și aleagă următoarele cuvinte cu mare atenție. Dar dacă se află și vine poliția? Dacă vei fi arestată? Nu ți-e frică?

— Ah, mă scoți din minți, fetiço! urlă Noelle dezlănțuită. Mai taci odată din gură! Ajunge cu prostiile! M-am săturat de mizeriile tale, am încasat azi cât pentru tot restul vieții. Așa înțelegi tu să te porți cu mine? Eu îți fac toate poftetele, te răsfăț, am grijă de tine, pe când tu stai

pe curul ăla gras în vârful patului și scoți rahaturi pe gură. Mi-am luat o pauză de la viața mea pentru tine și pentru copilul pe care-l porți. Termină cu miorlăiala și lasă-mă să-mi văd de treabă, așa cum am făcut-o și până acum. Pentru numele lui Dumnezeu!

Ellie dădu din cap ca să arate că înțelesese și își fixă ochii, care i se umpleau încet cu lacrimi, asupra pachetului portocaliu de pufuleți.

— Animalele alea put îngrozitor, reveni Noelle la atac, arătând spre cuștile cu hamsteri. Ori îi speli și le faci curat, ori ajung toți în veceu.

Ieși valvârtej și o lăsă, din nou, singură. O pală de vânt mai puternică agită crengile încă golașe ale tufișurilor care se vedeau pe geamul de sub tavan. Ellie continuă să mănânce pufuleți, rugându-se ca Noelle Donnelly să fie lovită de un autobuz data viitoare când ieșea la cumpărături, se rugă să fie dusă la spital și să supraviețuiască doar cât apuce să spună cuiva despre fetița din subsol, cu o sarcină apărută ca prin minune.



Interesul lui Noelle față de copil părea tot mai redus. Cu cât se apropia termenul, cu atât devenea mai nepăsătoare. Nu-i mai aducea cadouri și hăinuțe, nu mai căutau împreună nume pentru copil, nu-i mai admira abdomenul umflat și nu se mai minuna la vederea semnelor de viață ale fătului. Continua totuși să vină de trei ori pe zi ca să-i aducă de mâncare – abandonase felurile sănătoase și variate din primele zile de sarcină, trecând de la legume proaspete și aranjamente neinspirate de morcovi cu castraveți la un meniu bazat pe prăjeli în diferite stadii, de la alb până la maro-închis, uneori portocaliu. Adesea rămânea cu ea ca să mai stea de vorbă.

Câteodată, se limitau la discuții banale, în alte ocazii Ellie reușea să surprindă indicii importante. De pildă, o discuție despre vreme îi dăduse de înțeles în ce anotimp se aflau, iar programul tot mai încărcat al lui Noelle, legat de apropierea examenelor, îi sugera chiar luna. În alte cazuri, aceste conversații reprezentau un fel de catharsis pentru Noelle, o despovărare a conștiinței. La început Ellie se speriasse de toanele ei schimbătoare, nefiind niciodată pregătită pentru stările de spirit în care se prezenta femeia. Cu timpul însă, ajunsese s-o cunoască destul de bine încât să poată intui destul de precis spre ce teme se va orienta conversația, chiar înainte ca Noelle să deschidă ușa. Ritmul pașilor ei pe scările de lemn, sunetul cheii în broască, viteza cu care o învârtea, modul în care îi stătea părul, sunetul vocii când o saluta, toate

aceste semne reprezentau indicii importante.

Astăzi, își dădu seama imediat că Noelle era într-o dispoziție de autocompătimitate.

Flop, flop, flop, se auziră picioarele mășura patruzeci și doi și jumătate coborând pe scară. *Of*, se auzi un oftat când cheia intră în broască. *Scârț*, făcură balamalele ruginite și *of*, din nou, când ușa se închise.

— Ia și mănâncă, îi spuse întinzându-i prânzul: două felii de pâine albă pe care întinsese o conservă întreagă de fasole Heinz cu cârnăciori, o clătită cu ciocolată înfășurată în folie alimentară transparentă, o cutie de Lucozade și un castron de jeleuri cu fructe.

Ellie se ridică în picioare și îi luă tava din mâini.

— Mulțumesc.

Începu să mănânce în tăcere, pe deplin conștientă că Noelle rumega ceva adâncită în gânduri lângă ea. În sfârșit, o auzi trăgând aer în piept și începând să vorbească.

— Mă întreb ce naiba facem noi aici. Tu, nu?

Ellie îi aruncă o privire și apoi se întoarse la sendvișurile cu fasole. Știa că nu este bine să se lase atrasă în discuție când femeia se găsea în această stare. Rolul ei era redus la acela al unei cutii de rezonanță.

— Tot ceea ce facem, zi după zi. Efortul necesar doar ca să te dai jos din pat în fiecare dimineață. Același lucru în fiecare zi. Dai drumul la fierbătorul de apă... Mimă cum învârte un întrerupător. Te speli pe dinți... Mimă gestul cu o periută de dinți imaginară. Îți alegi niște haine, te piepteni, îți faci ceva de mâncare, cureți unde ai mâncat, duci gunoiul, iarăși cumperi de mâncare, răspunzi la telefon, îți speli hainele, le pui la uscat, apoi le împătorești și le așezi în șifonier, le zâmbești tuturor jigodiilor împuțite peste care dai când ieși din casă, și tot așa, în fiecare zi, una după cealaltă, una după cealaltă. Nu te poți opri. Parcă îi înțelegi mai ușor pe cei care aleg să doarmă în stradă, nu? Îi văd câteodată cum stau pe cartoanele lor, cu pături vechi și murdare aruncate peste ei, cu câte o cutie de bere tare în mână, și-i invidiez sincer. Nu au niciun fel de responsabilități pe lume, față de nimeni și față de nimic. Uneori îmi spun că am făcut o prostie când m-am băgat în povestea asta. Arătă cu un gest larg spre cameră, spre burta lui Ellie și spre cuștile hamsterilor. Mai multe guri de hrănit, mai multă bătaie de cap, mai multă muncă, mai mulți bani aruncați pe lucruri care apoi trebuie spălate, gătite, uscate și puse în dulap. Nu știi ce naiba am avut

în cap, chiar nu știu.

Oftă din rărunchi și se ridică în picioare. Era pe punctul să plece, când se întoarse și lăsă o privire curioasă asupra lui Ellie.

— Ești bine?

Întrebarea venise mai mult ca o formalitate, fiind clar că femeia nu aștepta un răspuns. Nu voia să audă că Ellie suferea de insomnie de câteva nopți pentru că nu mai reușea să-și găsească o poziție confortabilă, că o dureau dinții sau că rămăsese fără lenjerie curată, ceea ce o obliga să-și spele chiloții de mână în chiuvetă, că avea nevoie de un sutien mai mare, căci sânii ei ajunseseră de dimensiunile unor pepeni verzi, că dorul de mama o ardea la inimă sau că simțea apropierea verii și că plânsese când își amintise mirosul grătarului pe care îl făceau în curtea din spate, în timp ce Jake sărea pe trambulină, iar motanul Teddy Bear se lățea sub razele fierbinți ale soarelui. Nu voia să afle că Ellie nu mai știa ce este ea însăși, că era moartă pe dinăuntru, că o transformase într-o gelatină inertă, plasmatică, diformă. Că uneori simțea că o iubește pe Noelle, că ar fi vrut să fie luată în brațe și legănată încet, ca un nou-născut, dar că erau și momente când ar fi vrut să-i taie gâtul de la o ureche la cealaltă și să stea să o admire cum se golea încet de sânge și cum murea cu degetele lungi încârligate într-o încercare zadarnică de a-și ține jugulara la un loc.

Ellie știa ce este sindromul Stockholm. Citise despre cazul lui Patty Hearst. Știa prin ce trec oamenii care petrec mult timp în captivitate. Era conștientă că toate aceste sentimente sunt perfect normale. La fel de bine știa însă că nu trebuia să lase tendințele de apropiere, de afecțiune, de căutare a atenției și bunăvoinței să-i domine relația cu Noelle. Trebuia să se țină cu orice preț de acea parte din ea care își dorea s-o vadă moartă. Aceasta era partea bună, sănătoasă, puternică. Aceasta era partea care într-o bună zi avea s-o scape de acolo.

Ellie era gravidă în opt luni când tu ai pus capăt relației noastre. Mai bine zis, *eu* eram gravidă în opt luni: „Consideră că, în interesul copilului, acum este momentul să tragem linie”.

Ticălosul dracului! Mi-ai spus că relația noastră își trăise traiul și că, deși voiai să joci un rol activ în viața copilului nostru, era mai bine dacă ne vedeam de treabă separat. Că ar fi trebuit „*să ne obișnuim cu distanța*” înainte ca pruncul să vină pe lume”. „Să ne obișnuim cu distanța”? Ha! Ce naiba ai vrut să spui cu asta, Floyd?

Ca să fiu cinstită, cred că nici tu nu știai. Presupun că voiai să-ți găsești altă jucărie pentru sex. Așa am interpretat eu, în orice caz.

Am reușit să nu-ți cad în genunchi. Am reușit să nu plâng. Încă aveam jokerul în mână. Copilul. Eram foarte calmă, mai ții minte? M-am dus în camera ta ca să-mi strâng lucrurile care se adunaseră acolo de-a lungul anilor: periuța de dinți, deodorantul, peria de păr, chiloții de schimb. Lucruri din astea. Le-am pus pe toate într-un sac de hârtie de supermarket. Arătau jalnic. Eram îmbrăcată cu un tricou de-al tău suficient de lăbărțat încât să-mi mascheze burta falsă. M-am gândit să-l fur, dar apoi mi-am dat seama că ar fi fost mai de efect dacă ți-l lăsam împăturit pe pat, în ideea că-l vei găsi acolo și îți vei spune: „Ah, Noelle, ce-am făcut?” Când am ieșit din cameră, fiica aia oribilă a ta stătea acolo, în prag, și mă privea fix, cu ochii ăia de film de groază. „Du-te dracului de monstru!” i-am urat în gând când am trecut pe lângă ea. „Du-te dracului!” Știam ce comoară se afla în camera mea de la subsol. Știam că va fi un copil mai bun decât fiică-ta. Și că asta ne-ar fi putut readuce împreună la un moment dat.

Nu-mi pierdusem speranța.

Ei bine, n-aș putea spune că a fost o naștere ca la carte. Nu, departe de asta. Citisem totul despre nașterile acasă și mă consideram pregătită pentru orice eventualitate. Cu excepția situațiilor cu adevărat groaznice, care ne-ar fi condus de urgență la spital (aveam o minciună pregătită din vreme: ruda săracă din Irlanda, o sarcină nedorită, prea rușinată ca să se întoarcă la familia ei din Irlanda – de aici, poți adăuga tu restul). Dar ne-am descurcat. Am scos copilul din ea fără asistență și fără intervenții medicale. Mă rog, nu pot spune că a fost o experiență plăcută, însă nașterea a decurs bine, iar copilul a venit pe lume sănătos. La urma urmelor, asta conta cel mai mult.

Era o copilă teribil de dulce, cu căpșorul acoperit de păr castaniu și o guriță mică și roșie. Am lăsat-o pe fată să-i aleagă numele. Măcar atât puteam să fac și eu pentru ea, după tot chinul prin care trecuse.

A decis să-i spună Poppy. Dacă mă întrebi pe mine, aș fi preferat ceva mai clasic, Helen sau Louise, dar asta este, câteodată trebuie să faci compromisuri.

În primele zile am lăsat-o să stea cu copilul. Oricum, ce altceva aș fi putut să fac? Apoi, când pruncul a împlinit două săptămâni, l-am luat și l-am dus la maternitate ca să fie cântărit, măsurat, examinat și băgat în sistem, astfel încât să devină o persoană cu identitate legală reală, nu o fantomă mititică în pivnița mea.

A trebuit să fac față unui tir nesfârșit de întrebări jenante, dar îmi pregătisem atent partitura: nu știam că sunt însărcinată, m-am gândit că am ajuns la menopauză; mi s-a umflat foarte puțin burta; am născut acasă, cu ajutorul partenerului meu; totul s-a petrecut rapid, n-am avut nevoie de ambulanță, țac-pac – uite copilul; așadar, nu, nu m-am dus la spital. Nu, copilul nu a primit scor Apgar. Le-am mai spus și că fusesem prea speriată ca să-l aduc mai devreme, că m-am gândit că totul e în regulă atâta vreme cât plodul pare că se simte bine. Am stat acolo și am încasat cu stoicism, i-am lăsat să-mi facă o morală zdravănă, mi-am cerut iertare în fel și chip: dar eram încă virgină când s-a întâmplat (aici am folosit cel mai puternic accent irlandez de care eram capabilă), am dus o viață izolată, n-am știut cum să procedez etc.

Au oftat, s-au revoltat și mi-au făcut dosar, n-am nicio îndoială: „Probabil deranjată psihic, de ținut sub observație”. Dar, cum nu aveau

Încotro, mi-au dat toate actele necesare pentru înregistrarea copilului la primărie, m-au programat la control post-natal peste cinci săptămâni (evident că nu m-am dus, cred că ar fi fost foarte impresionată de starea intactă a instalației mele) și mi-au spus că o moașă va veni să stăm de vorbă peste o săptămână. Când a venit, m-am prefăcut că nu eram acasă. Am stat ascunsă în bucătărie și am lăsat-o să sune până s-a plictisit. S-a întors după câteva zile, mi-a lăsat mesaje și m-a sunat de vreo sută de ori, dar până la urmă s-a lăsat păgubașă. Am dus, în schimb, copilul la toate controalele medicale necesare; și-a primit vaccinurile și carnetul de sănătate, a fost examinată, cântărită și măsurată. Am făcut strictul necesar, cât să nu le dau motive serioase de suspiciune. În jargonul serviciilor sociale și de sănătate, „ne-am strecurat printre ochiurile plasei”. Te pune serios pe gânduri când vezi cât este de ușor.

Între timp, fata aceea... în fine, cred că m-am ocupat de ea cât mi-a stat în puteri. Am făcut tot ce era omenește posibil, dar nu-i mergea bine. Necazurile se țineau scai de ea. Mai întâi a făcut o infecție acolo jos. Părea că se vindecă de la sine, când i-a apărut o infecție la un sân sau, cel puțin, asta a fost explicația mea. Am citit tot ce am găsit pe internet. I-am spus să hrănească bebelușul numai de la sânul bolnav, să-l hrănească tot timpul, cât mai mult. A început să alterneze perioade de fierbințeală cu frisoane puternice. I-am dat medicamente care se puteau procura fără rețetă, dar n-au avut efect. Până la urmă, și-a pierdut orice interes față de copil și am fost nevoită să-l hrănesc eu. Apoi, a refuzat să mai mănânce. Striga tot timpul după maică-sa. *Tot timpul*. Noaptea și ziua. Nu mai puteam s-o suport.

Într-o zi, când copilul avea deja vreo cinci luni, m-a scos din sărite rău de tot. Am încuiat ușa de la beci și m-am hotărât să nu mai trec pe acolo o vreme.

Joshua îi dăduse lui Laurel numărul de telefon al bunicii lui, care locuiau la Dublin. Henry și Breda Donnelly. Erau amândoi încă în viață și plini de energie.

— Sunt extraordinari, îi zisese. Pe bune, te sperie – n-ai vrea să-i superi cu ceva. Adevărate forțe ale naturii, amândoi.

Laurel îi sună duminică, după ce s-a întors de la Floyd.

— Alo! se aude o voce de femeie în receptor, atât de puternică, încât aproape că scapă aparatul de spaimă.

— Da, bună ziua! Doamna Donnelly?

— La telefon.

— Breda Donnelly?

— Da, chiar ea.

— Îmi cer iertare că vă deranjez într-o duminică. Sper că nu erați la masă.

— Nu, nu. Stați liniștită. Mulțumesc de întrebare. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Tocmai l-am cunoscut pe nepotul dumneavoastră, Joshua.

— Ah, da, tânărul Josh. Ce mai face?

— E bine. Chiar excelent. L-am vizitat acasă la fiica dumneavoastră, la Noelle.

De cealaltă parte se lasă o scurtă tăcere, apoi vocea Bredei Donnelly revine:

— Dar cine sunteți, am impresia că nu v-ați prezentat?

— Da, îmi ce scuze. Mă numesc Laurel Mack. Fiica mea fost una dintre elevele lui Noelle. În urmă cu vreo zece ani. Și, ca o coincidență ciudată, prietenul meu actual este fostul ei partener, Floyd Dunn. Tatăl lui Poppy.

Încă o tăcere, iar Laurel își ține respirația.

— Daaa, spune până la urmă Breda, lungind ultima silabă ca să indice că ar avea nevoie de mai multe informații înainte ca ea să ofere ceva.

— Ascultați-mă, vă rog, oftează Laurel. Nici eu nu știu exact de ce v-am sunat, dar fiica mea a dispărut la scurt timp după ce-am pus capăt meditațiilor cu Noelle. A dispărut chiar din apropierea casei ei. Apoi, Noelle însăși a dispărut, câțiva ani mai târziu.

— Așa, și?

— Aș vrea să vă întreb dacă mai știți ceva despre Noelle sau ce credeți că i s-ar fi putut întâmpla.

E rândul Bredei Donnelly să ofteze.

— Sunteți sigură că nu lucrați în presă?

— Nu, nu sunt ziaristă. Puteți să mă căutați pe Google dacă vreți. Laurel Mack. Sau, mai bine, să căutați numele fiicei mele, Ellie Mack. E peste tot. Pe cuvânt de onoare.

— O așteptam să vină acasă.

— Poftim? clipi uluită Laurel.

— Da, pe Noelle. Trebuia să vină acasă, împreună cu fetița ei.

— Oh, nu știam asta. Floyd mi-a spus doar că a dispărut. Nu a precizat că ar fi trebuit să se întoarcă în Irlanda.

— Poate că nici el nu știa, dar așa a fost. Ziarelor nici nu le-a păsat, iar poliția abia dacă ne-a băgat în seamă. O femeie de vârstă mijlocie. Cam ciudată, singuratică. Un fost partener care o descrie drept labilă psihic. Le-am spus că a promis că vine acasă, dar au considerat că informația este irelevantă. Probabil că aveau dreptate.

— A spus că vine împreună cu fiica ei?

— Da. Venea cu fiica ei. Cu Poppy. Urmau să locuiască aici, la noi acasă. Ne-am pregătit să-i primim cum se cuvine, le-am aranjat paturile, am cumpărat un urs mare de pluș pentru fetiță. Iaurturi și sucuri de fructe. Apoi, fără să anunțe pe nimeni, s-a hotărât să-i lase copilul tatălui, a luat o valiză cu lucruri și a dispărut. Dacă îmi aduc bine aminte, nu ne-a mirat prea tare. Ni s-a părut întotdeauna greu de crezut că ar fi făcut un copil, darămite să-l mai și crească de una singură.

— Așadar, credeți că s-a răzgândit? Că ar fi vrut să înceapă o viață nouă, alături de dumneavoastră și de Poppy, dar că s-a speriat de implicații în ultima clipă?

— Da, așa ne-am gândit, adică, așa părea.

— Unde credeți că aş putea s-o gădesc, doamnă Donnelly, dacă nu vă supărați că întreb?

— Of, Doamne, ca să fiu sinceră, cred că a murit.

Laurel face o pauză, șocată de cuvintele femeii.

— Când ați văzut-o ultima dată pe fiica dumneavoastră, doamnă Donnelly?

— În 1984. Tăcerea lui Laurel o îndeamnă să continue: A venit

câteva zile după susținerea tezei de doctorat, după care a plecat la Londra. A fost ultima oară când am văzut-o. Frații ei au vrut s-o viziteze acolo, dar ea i-a îndepărtat de fiecare dată. Își găsea tot timpul scuze. N-am primit niciodată vreo felicitare de Crăciun sau de Paște de la ea. Noi îi mai transmitem noutăți despre nepoți și nepoate, despre viață, diverse, dar nu ne-a răspuns niciodată. Nu-i mai păsa deloc de noi. Chiar deloc. De nimeni din familia ei. Până la urmă, cred că nici nouă nu ne-a mai păsat de ea.

Ți-am adus prima dată fetița, ca s-o vezi, când avea șase luni. Am îmbrăcat-o cu cea mai frumoasă ținută: un puloveraș cu guler de blană. Era la promoție, la Monsoon. Și un tutu. Și pantofi pentru bebeluși! Cu totul ridicol. Însă bebelușul ăsta era cel mai frumos lucru pe care aveai să-l vezi vreodată, și am vrut cu orice preț să te impresionez.

În ziua în care ți-am adus-o eram atât de emoționată, încât simțeam fluturi în stomac. Te-am sunat din timp ca să anunț că venim, căci voiam să fii pregătit să ne primești cum se cuvine, să-mi oferi prietenește o ceașcă de ceai.

Era o dimineață însorită, o zi plină de optimism. Ne-ai deschis într-un pulover oribil. Îmi pare rău, dar chiar așa arăta. Presupun că-l primiseși cadou de Crăciun de la dubioasa aia de fiică-ta. N-ai fost niciodată preocupat de haine, dar asta era prea de tot.

Nici măcar nu te-ai uitat la mine. Ochii ți s-au îndreptat direct spre mogâldeța din scaunul special pentru mașină în care o pusesem, în lipsă de cărucior. Te-am urmărit cu atenție, am văzut cum erai tot mai fascinat de această fetiță cu membre grăsuțe, cu pielea măslinie, cu părul castaniu, atât de diferită de chestia aceea scheletică, mizerabilă, pe care o adusesse pe lume nevastă-ta. Ai zâmbit și, Dumnezeu s-o binecuvânteze, micuța ți-a zâmbit înapoi. A dat din piciorușe, a gângurit la tine de parcă te-ar fi recunoscut. Parcă ar fi înțeles că totul depindea de acel moment unic.

Ne-ai invitat înăuntru. Am pus scaunul de mașină jos, pe podeaua bucătăriei tale adorabile, și m-am uitat în jur, pătrunsă de sentimentul cald al regăsirii casei tale, a spațiului tău personal. Ciudat, m-am simțit mai la mine acasă atunci decât înainte, pe când eram oficial iubita ta. Mi-ai pregătit ceașca acea de ceai la care visam. Mi-ai dat-o și te-ai lăsat pe vine lângă scăunel, apoi ai ridicat privirea spre mine și m-ai întrebat:

— Pot s-o iau în brațe?

— Chiar te rog, ți-am răspuns. La urma urmelor, e fiica ta.

Ai desfăcut chingile, iar copila a dat din nou din picioare și a întins mânuțele spre tine. Ai ridicat-o cu atenție, dar fără ezitare, și ai pus-o la piept, cu capul pe umăr. Cred că ți-ai închipuit că era mai mică decât era în realitate, căci nu ai avut ocazia să o vezi după naștere. Iluzia nu a

durat mult, pentru că ea s-a întors în brațele tale, ți-a pus mâna pe obraz și te-a tras de barbă. Te-ai strâmbat la ea și a izbucnit în râs.

— Este adorabilă, nu-i așa? ai zis.

— Da, ce pot să spun, mi-e greu să fiu imparțială... am glumit eu.

— Are șase luni deja?

— Da, împlinite marți.

— Poppy. I-ai ales un nume frumos.

— Îți place? Cred că i se potrivește.

— Da, chiar i se potrivește.

Ai scos limba la ea și micuța te-a privit cu delectare.

— Cum v-ați descurcat? Ți-a fost greu?

— A fost... Mi-am fabricat un zâmbet stupid și nu ți-am spus nimic despre nopțile nesfârșite, de coșmar, când dădea gata una, două, trei sau chiar patru biberoane pline. Nu ți-am povestit nici despre zilele când o puneam în coșuleț și o țineam lângă mine, în bucătărie, cu radioul dat la maximum, ca să nu-i mai aud urletele. Și nu ți-am spus nici că o dată m-am gândit foarte serios să o abandonez pe treptele spitalului, așa cum au făcut părinții tăi cu tine. A fost minunat, am zis în cele din urmă. E foarte cuminte. Doarme tun noaptea și zâmbește tot timpul și mănâncă bine. Sincer, Floyd, nu-mi dau seama de ce n-am făcut chestia asta mai devreme. Efectiv, nu înțeleg.

Răspunsul ți-a mers la suflet, se vedea clar. Probabil că în mintea ta mă clasificaseși deja drept o cotoroață frigidă, de care era preferabil să te ții departe. Dintr-odată, iată-mă revenită în căminul tău, arătând bine (pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, fusesem la coafor și pentru altceva decât ca să mă tund, îmi vopsisem părul în culoarea lui arămie inițială), cu acest copil superb, pe care îl iubeam, ca orice femeie *normală*. Am simțit în clipele acelea că mă reevaluai în mintea ta, că îți reconfigurai prejudecățile. Am simțit că încă aveam o șansă.

Când am plecat, după vreo oră și jumătate (da, am inventat special o invitație la prânz pe care nu o puteam rata), m-ai condus până în stradă, cu fetița în scăunel. Ai insistat să-l fixezi chiar tu cu centura pe bancheta din spate. Te-am văzut cum o ajustai, asigurându-te că nu erau prea strânse peste brațele ei durdulii.

— La revedere, frumoasa mea Poppy, ți-ai luat rămas-bun, depunându-i o beza pe obraz. Sper să te revăd curând, cât mai curând.

Am arborat un zâmbet misterios și am plecat, lăsându-te acolo pe trotuar, în plină confuzie. Exact acolo unde voiam să te aduc.

Luni, Bonny o sună pe Laurel la birou, cu aerul ei că „mă aflam prin zonă, din întâmplare”.

— Am discutat despre Crăciun, începe ea.

Laurel se abține de la orice comentariu acid. Ea însăși nu reușește să se gândească la Crăciun, deși mai e doar o săptămână până la marea sărbătoare, iar străzile s-au umplut de lumină și de muzică. Până și magazinele de instalații sanitare au baloane în ferestre. Nu se simte pregătită psihic pentru așa ceva.

— Din păcate, în ziua Crăciunului vom fi la mama mea vitregă. Are optzeci și patru de ani, e prea bătrână ca să mai vină la Londra, așa că mergem noi la Oxford. M-am gândit că am putea serba Ajunul Crăciunului împreună. Cu cadouri, cu jocuri, cocktailuri și așa mai departe. Am destul loc pentru toată lumea, puteți veni cu copiii, cu partenerii, cu cine vreți. Poți să-l aduci pe prietenul tău cel sexy, împreună cu adorabila lui fiică. Se oprește ca să-și tragă respirația, iar Laurel o aude tușind înfundat. Ce părere ai?

— Ai discutat cu Jake? o întreabă după încă o pauză.

— Da, sigur că am vorbit.

Din tonul răspunsului, deduce imediat că Paul și Bonny sunt la curent cu impasul actual.

— Vine și el?

— A zis că se gândește.

— Și Hanna?

— A acceptat fără ezitare. Va veni.

Laurel simte cum i se întoarce stomacul pe dos. În mintea ei, Hanna s-a metamorfozat complet, de la prințesa de gheață menită să rămână veșnic singură la femeia în roșu care, mânată de egoism, se aruncă asupra iubiților altor femei. Pur și simplu nu mai știe ce să creadă despre fiica ei.

— Într-adevăr, sună atrăgător, răspunde după ce are grijă să marcheze pauza de gândire. O să-l întreb și eu pe Floyd. Mi-a spus că, de obicei, petrece Ajunul Crăciunul acasă, cu Poppy, dar cred că ar putea fi convins să facă o excepție. Pot să te sun înapoi?

— Da, sigur! Chiar te rog. Dar, dacă poți, cât mai rapid, ca să mă apuc de pregătiri. Mâine, cel târziu, trebuie să-mi iau comanda de la

Waitrose.

Comenzi de la Waitrose, auzi și tu! Laurel nu s-a imaginat niciodată în viață făcând comenzi la Waitrose. Lasă telefonul jos și oftează.



În acea seară îl întreabă pe Floyd cum a reacționat Poppy atunci când Noelle i-a pus-o la ușă și a dispărut ca prin farmec.

— A fost bucuroasă? S-a întristat? I-a fost dor de mama ei? Ce s-a întâmplat?

— În primul rând, arăta îngrozitor, îi spune el. Era supraponderală și nu lăsa pe nimeni să-i pieptene părul, să-i facă baie sau să o spele pe dinți. Era un copil distrus. Așa mi-a lăsat-o. Avusese pe mână un bebeluș perfect, minunat, și îl transformase într-o sălbăticiune umflată, fiindcă era incapabilă să se poarte ca o mamă. În patru ani alături de ea, copilul devenise un monstru. În altă ordine de idei, Poppy nu s-a întristat. Din contră, cu mine se purta frumos, nu făcea scandal, nu mai cerea tot timpul Nutella și alte dulciuri. Stăteam de vorbă, a învățat să citească, cred că a fost fericită să rămână la mine. Chiar fericită. Firește, nici eu, nici ea nu aveam de unde să știm că Noelle va dispărea fără urmă, pentru totdeauna. Am crezut că se va întoarce. După un timp, nu ne-am mai făcut iluzii și n-am mai așteptat-o. Eu și Poppy deveniserăm o echipă. Prin urmare, nu cred că suferă fără Noelle în viața ei. Cred... cred că a fost o binecuvântare pentru ea, încheie privind-o fix în ochi.

Laurel își mută aproape imediat privirea, căci un gând oribil i-a traversat imaginația. O idee atât de rapidă și de scârboasă, încât nu reușește să se concentreze asupra ei.



Poppy o așteaptă în capul scărilor, la etaj. Se agață de balustradă, cu capul înclinat într-o parte, cu părul fluturându-i în stânga și în dreapta.

— Laurel, șuieră teatral. Repede, urcă!

Intrând în joc, o privește aparent mirată și acceptă.

— Repede, repede, intră!

Fetița o trage de mână în dormitor.

Laurel n-a mai fost niciodată în camera ei. Încăperea, mai mică decât celelalte, dă spre grădină. În mijloc tronează un pat cu baldachin, cu perdele albe de muselină, iar pereții sunt zugrăviți și ei în alb strălucitor. Cuvertura e albă, la fel ca perdelele de la ferestre, care se deosebesc printr-un model fin, gri. Pe noptiera albă e o veioză cromată, iar în mica bibliotecă cu rafturi albe se văd cărți, în majoritate romane.

— Ce interesant! Ți-ai amenajat o cameră minimalistă.

— Da. Îmi place decorul simplu, îi răspunde Poppy trăgând un scaun alb din lemn și invitând-o să se așeze. Uite, mi-a sosit cadoul de Crăciun pentru tata. Ce părere ai?

Deschide ușa unui dulap alb și scoate de acolo o cutie de carton de la serviciul de livrări de pe Amazon, din care extrage o cană pe scrie cu litere de-o șchioapă: „UNBEARABLE COFFEE SNOB”.

— Ah, este superbă! O să-i placă la nebunie lui Floyd, sunt sigură.

— Pentru că este îngrozitor de pretențios cu cafeaua lui, nu-i așa? Dacă nu găsește ce-i place lui, spune că preferă să bea apă chioară. Cafea din Etiopia, stropită cu lacrimi de îngeri...

Laurel zâmbește și îi explică faptul că, într-adevăr, mulți oameni au astfel de mici ciudățenii. În ceea ce o privește, nu poate să vadă diferența dintre două sortimente de cafea sau de vin. Ori îi plac, ori nu. În acest răstimp, ochii îi fug prin camera fetei, înregistrând inconștient detaliile. Dintr-odată, se oprește și duce mâna la piept.

— Poppy, de unde ai aceste obiecte? o întreabă cu vocea tremurândă, ridicându-se de pe scaun și arătând cu degetul spre două sfeșnice decorative.

Fetița ridică ochii spre raftul de sus al bibliotecii, unde tronează o pereche de sfeșnice masive din argint.

— Nu știu, sunt acolo dintotdeauna.

Laurel se ridică pe vârfuri ca să apuce unul. Greutatea i se pare extrem de familiară, ceea ce e normal, pentru că sunt sfeșnicele ei, sfeșnicele primite la nuntă care au dispărut odată cu furtul comis la patru ani după dispariția lui Ellie. A crezut întotdeauna că fiica ei le-a furat, dar iată-le aici.

— Cred că erau ale mamei, dar mie nu-mi plac. Dacă le vrei, poți să le iei.

— Nu, îi răspunde Laurel așezând obiectul la locul lui. Sunt ale tale, păstrează-le.

ATUNCI

Ellie zăcea pe pat. Luna își arunca lumina palidă asupra trupului ei; frunzele de dincolo de geam foșneau și trosneau în vântul puternic, ca niște artificii distante. Încercă să-și coboare picioarele din pat, dar nu reuși. Era prea slăbită. Nu-și putea aminti când mâncase ultima dată. În urmă cu șase zile? Poate șapte?

Delira, dar, undeva la nivel subliminal, știa că fusese abandonată. Câteodată își auzea copilul plângând sus, în bucătărie, și atunci simțea o înțepătură puternică în inimă. Dar nu mai putea să strige și nu mai voia să trăiască. Țeasta îi pulsa dureros, aruncându-i în fața ochilor imagini stranii, fulgurante, ca o scenă nocturnă luminată de fulgere. Își văzu mama înmuind un pliculeț de ceai într-o cană. Își văzu tatăl încheindu-se la haină. Îl văzu pe Theo aruncând o minge către cățelușul lui alb. O văzu pe Noelle care îi corecta temele și-i punea sub nas pahare cu suc. Văzu casa pe care o închiriaseră într-un an pe Insula Wight. Văzu poneiul din grădina casei, care avea obiceiul să-i mănânce mere din mână. O văzu pe Poppy stând pe spate în pat, lângă ea, schițând „o”-uri cu gurița ei mică și roșie. O văzu pe Hanna învârtindu-se rapid în loc, cu coada ei lungă până în talie șfichiind aerul din jur ca o elice. Își văzu propria înmormântare. Văzu trupurile chircite ale hamsterilor morți aruncate peste sicriu ca niște pumni de noroi.

Se văzu pe ea însăși plutind deasupra sicriului.

Se văzu ridicându-se tot mai sus. Jos, în spatele ei se vedea cămăruța de la subsol. Canapeaua extensibilă, așternuturile murdare, cuvertura mototolită, cuștile pline cu mortăciuni, coșul de gunoi plin de pungi goale, veceul înfundat, care dădea pe dinafară.

Își încrucieșă brațele pe piept. Închise ochii.

Se lăsă să plutească tot mai sus și mai sus până ce norii umezi și reci îi atinseră pielea, până ce simți brațele tandre ale mamei ei primind-o și respirația ei caldă pe obraz.

Când Poppy a împlinit patru sau cinci ani, am hotărât să scot casa la vânzare. Tu îmi trimiteai din când în când niște bani pentru creșterea ei, dar eram prea mândră ca să-ți cer mai mult și, în plus, nu fusesem niciodată o ființă materialistă. Asta nu însemna că nu eram săracă lipită pământului, Floyd. Nu puteam lucra decât dacă lăsam copilul la tine, adică jumătate din timp. Era logic să renunț la o parte din patrimoniu și oricum nu aveam nevoie de o casă mare, cu două etaje. Puteam trăi foarte confortabil într-un apartament normal.

Toate bune și frumoase, până când mi-am amintit că aveam o problemă. Fata. Nenorocita aceea de fată.

La un moment dat, n-aș putea spune precis când, se hotărâse s-o mierlească. A fost spre binele tuturor, după părerea mea. Da, spre binele tuturor. Aflasem din ziare că eforturile de căutare aproape încetaseră, ceea ce însemna că polițiștii o considerau fugară. Am decis să le întăresc această convingere.



Păstrasem rucsacul cu care ajunsese la mine, ceea ce arată că aveam intenția să o eliberez la un moment dat, că nu eram chiar atât de rea, nu-i așa? I-am luat cheile, am pândit-o pe mama ei când pleca la piscină, m-am strecurat în casă prin spate și am adunat la repezeală câteva lucruri pe care m-am gândit că fata le-ar fi luat cu ea dacă ar fi fugit într-adevăr de acasă: un laptop ca vai de el, niște bani, o pereche de sfeșnice care păreau valoroase. Recunosc, îmi plăcuseră de la început. Le remarcasem pentru că se aflau pe pian, chiar lângă masa unde lucram la matematică. Le-am admirat cu glas tare în timpul unei lecții, iar fata mi-a spus că intenționa să le ducă la o consignație într-o bună zi, ca să afle dacă făceau vreun ban.

Am luat și o prăjitură. Văzând-o, mi-am amintit de o zi când mama fetei ne-a adus, amabilă, două felii de prăjitură cu ciocolată fierbinte și fata întrebase: „E prăjitura Hannei?” „Da, proaspăt scoasă din cuptor.” Fata se întorsese spre mine și-mi zisese: „Sora mea face cele mai bune prăjituri din lume. Nu vei găsi nicăieri o prăjitură cu ciocolată mai bună”. Nu-mi amintesc dacă prăjitura era într-adevăr bună sau nu, dar m-a impresionat pe moment chipul fericit al fetei, anticipația din ochii ei la ideea că va mânca din prăjitura Hannei.

E ciudat, să știi, dar, gândindu-mă la zilele acelea când îi dădeam meditații, trăiesc cu impresia că am visat totul. N-am nici cea mai mică idee ce anume am văzut la ea, de ce mi s-a părut deosebită. Nici cea mai mică idee. În realitate, nu era decât o adolescentă oarecare.



I-am căutat peste tot pașaportul. N-am reușit să-l găsesc, și fără el nu puteam face nimic. Mi-a venit însă o idee genială. O văzusem împreună cu sora ei la un moment dat și mă izbise asemănarea dintre cele două fete. M-am dus în camera Hannei și am găsit imediat pașaportul acesteia. L-am pus în rucsac, lângă laptop, sfeșnice și cutia Tupperware cu prăjitura, și am părăsit în grabă locul fetei.

Îmi vine greu să vorbesc despre ceea ce a urmat, pentru că a implicat un anumit nivel de barbarie, recunosc. Cu câțiva ani mai înainte, când mirosul care venea din subsol începuse să devină problematic (am fost vizitată de vecinul de alături, dar am reușit să-l conving că de vină era canalizarea defectuoasă), am mutat-o înfășurată în pătură tocmai sus, în pod. Apoi, într-o noapte când Poppy dormea la tine, am cărat-o (folosesc pronumele feminin, dar cred că, în etapa respectivă, corect ar fi să spun că am cărat cadavrul) în portbagajul mașinii, împreună cu vechiul ei rucsac, unde îndesasem hainele cu care îmi trecuse pragul și pașaportul. M-am îndreptat, la adăpostul întunericului, spre Dover. Am găsit un drum lăaturalnic pustiu, pierdut printre niște dealuri împădurite, și am risipit o parte din oase pe jos. Am trecut peste ele cu mașina de câteva ori, după care le-am aruncat într-un șanț împreună cu rucsacul fetei, am risipit pe deasupra câteva frunze cu noroi și am plecat destul de rapid. M-am debarasat de restul oaselor la o groapă de gunoi municipală din apropiere.

M-am gândit că va fi găsită imediat, căci nu făcusem mari eforturi s-o ascund. Voiam să fie găsită. Voiam să se termine totul. La nivel subconștient, voiam să fiu prinsă. Nu m-am gândit prea mult la aspectele criminalistice, la fibre, la urme de cauciucuri și la alte detalii de genul ăsta. Săptămânile și lunile următoare au trecut în liniște. Părea că nu se întâmplase nimic, că reușisem cumva să scap.

Apoi, piața imobiliară din Londra s-a prăbușit și mi-am dat seama că aș fi vândut în pierdere. M-am hotărât să păstrez casa. Cum spuneam, viața a revenit la normal.



Am folosit cuvântul „normal”, dar, pentru numele lui Dumnezeu,

cum poate fi normal să trăiești cu un copil? Mai ales cu un copil atât de încăpățânat? Un adevărat monstru. Zi și noapte nu voia altceva decât zahăr, sub orice formă. Cereale cu zahăr la micul dejun, fructe cu zahăr, Nutella întinsă peste tot, altfel refuza să mănânce. Noaptea nu avea somn deloc, iar la grădiniță se purta rău cu colegii, îi bătea și-i teroriza. Eram chemată săptămânal ca să fiu muștruluită. În schimb, când o lăsam la tine câte o săptămână se purta ca un îngerăș. Tăticu' în sus, tăticu' în jos, numai așa o ținea. La început, sigur că m-am bucurat, pentru că ăsta era planul, de-a o folosi ca să mă apropii de tine. A părut să funcționeze până când mi-am dat seama că voi doi ajunseserăți să formați o echipă unită, în care eu nu mai aveam loc. Povestea dintre tine și SJ se repeta acum cu Poppy, sub ochii mei. Stătea în brațe la tine și se juca fericită cu o șuviță din părul tău, în timp ce eu păream să nu mai exist pentru ea. Mă privea ca pe un *nimic*. Ba chiar ca pe ceva mai puțin decât nimicul.

Câteodată, când veneam s-o iau seara, se ascundea în spatele tău ori pe undeva prin casă și refuza să vină. Striga că nu vrea să plece, că preferă să rămână la tine. Uneori îmi venea să spun: „La dracu' cu toate! Ia mai duceți-vă dracului amândoi!” și să trântesc ușa în urma mea, să vă las în căsuța voastră drăguță, ca să faceți voi acolo lucruri drăguțe. Când era cu tine mânca orice. Îmi povestea despre felurile africane pe care le descoperise la restaurantele prin care o purtai, legume la abur, creveți crocanți și fripturi exotice. În casa ta nu exista zahăr, nu exista fast-food, nici junk-food și nici jucărioare electronice care făceau un zgomot ce ți se imprima pe creier pentru totdeauna. Nimic din lucrurile cu care eu o făceam să tacă din gură. Doar cărți, muzică și plimbări prin parc.

Într-o zi pe care sunt sigură că ți-o amintești perfect, Floyd, căci a fost o zi destul de importantă, m-ai informat că te gândeai s-o educi pe Poppy acasă. Eu tocmai completasem formularele online pentru înscrierea ei la școala din cartier. Se pare că nu era destul de bună pentru mofturile voastre: da, nimic nu se ridica la înălțimea pretențiilor prețioasei tale Poppy. Tu erai cel mai bun, Floyd. Tu și numai tu. „Copia mea în miniatură”, așa aveai obiceiul s-o alinți.

De parcă eu n-aș fi contribuit cu nimic la formarea ei, n-aș fi avut *nici o legătură* cu copilul. Ca și cum n-ai fi putut iubi decât un copil care te imita în cele mai mici gesturi, care era copia ta fidelă.

În orice caz, îmi aduc aminte că ai zis: „E foarte deșteaptă. Chiar

strălucită. Nu m-ar surprinde să fie eligibilă pentru un calificativ Mensa. Cred că și-ar rata viitorul la o școală obișnuită. Dacă facem *homeschooling*, ar fi logic să locuiască permanent la mine”.

Cred că ți-ai închipuit că voi fi ușurată, bucuroasă chiar. Cred că te-ai așteptat să spun: „Excelent, o grijă mai puțin pe capul meu”. Știai că nu mă înțelegeam cu ea când era la mine, că ne certam tot timpul. Știai, în sinea ta, că nu eram o mamă înnăscută, că nu eram capabilă să cresc un copil.

Nu aveai însă habar de chinurile prin care trecusem ca să obțin copilul acela pentru tine. Nu știai că viața mea nu mai era viață și că singura mea rază de lumină erai tu, Floyd. Dacă tu ai fi primit custodia deplină asupra lui Poppy, cu mine cum rămânea? La ce mai eram bună? N-ai mai fi avut niciun motiv să mă vezi, să mă păstrezi cât de cât aproape.



Jumătate din timpul pe care-l petreceam la mine stătea în casă, deoarece nu-mi permiteam să ies nicăieri în public cu ea. Era un dezastru ambulant. În magazine voia să-i cumpăr totul. Nu glumesc, *totul*. Nu exista magazin în care să nu găsească ceva care să-i placă. Iar dacă o refuzam, dintr-odată deveneam „rea”, „oribilă”, și se punea pe urlat și pe tăvălit pe jos. Așa că îmi făceam toate cumpărăturile când era la grădiniță. În acea după-amiază însă, îmi amintesc că aveam nevoie de ketchup. Nu pentru mine, nu, eu pot trăi fără ketchup fără să fac o criză de epilepsie, dar domnișoara nu putea. Așa că am lăsat-o acasă și am dat fuga să cumpăr. N-am lipsit mai mult de zece minute, cel mult cincisprezece.

Se cocoțase pe blatul din bucătărie ca să scoțească prin dulapuri după mâncare – *normal*, dacă ar fi răbdat zece minute ar fi murit de foame –, căzuse și se lovise la cap într-un colț. Se vedea o tăietură și ceva sânge. Am sunat imediat la Salvare. Cei de acolo m-au îndrumat, mi-au spus ce să fac și în ce situații să o duc la urgențe. *Am făcut totul ca la carte, Floyd. Totul*. M-am purtat ca o mamă perfectă. Firește, cu prima ocazie când te-a văzut, cu un ochi vânăt și plină de contuzii, a început să-ți îndruge cum o lăsase mămica să se stingă de foame și cum încercase să-și ia singură niște cereale și alunecase pe blatul murdar, și dă-i smiorcăieli și lacrimi de crocodil. Iar tu te-ai întors furibund spre mine și ai zis: „Gata, Noelle. Până aici. S-a terminat”.

Am înțeles imediat sensul cuvintelor tale și am știut ce urma să se

întâmpile. În acel moment m-am decis: eu și Poppy trebuia să plecăm. Dacă ne voiai înapoi, n-aveai decât să vii să ne cauți.



Planificasem deja totul. Aveam să-mi duc fetița cu pielea măslinie și cu ochi căprui la mine, în Irlanda! Mama și tata aveau să fie *cucerii!* Toți verii mei aveau să-și spună în ciudați: „Ia te uită, este cu siguranță cea mai frumoasă Donnelly din generația ei”. După câteva săptămâni ți-aș fi telefonat ca să-ți spun unde suntem, iar tu te-ai fi suit în primul avion cu destinația Dublin și m-ai fi văzut în lumina proaspătă a Insulei de Smarald, în sânul familiei mele, printre copiii noștri cu bujori în obraji. Te-aș fi condus să vizitezi mica școală de țară unde am învățat, ți i-aș fi prezentat pe părinții mei, cei mai deștepți oameni din câți am întâlnit, și pe frații mei, cu mințile lor strălucite, ai fi vizitat vila noastră victoriană, te-ai fi minunat în fața bibliotecii noastre, a portretelor și blazoanelor de pe pereți, ai fi știut că am făcut totul pentru copilul meu, că era în cel mai bun loc din lume și că n-ai fi putut s-o răpești, acum când era atât de fericită și de așezată, cu verișorii în jurul ei, cu oile, cu marea și cu aerul dulce al pășunilor.

În visul acesta al meu, ai fi decis să rămâi alături de noi. Ți-ai fi închiriat o mică fermă bătută de vânt și, pentru că totul mergea atât de bine, ne-ai fi invitat să ne mutăm la tine. Am fi trăit așa, fericiți, până la adânci bătrâneți. Toți trei, împreună. Familia perfectă.

— De unde are Poppy sfeșnicele acelea de argint?

Floyd lasă ziarul și ridică ochii spre Laurel. E marți dimineața și iau împreună micul dejun. Laurel a fost cât pe ce să plece în seara trecută, ba chiar a anunțat că are o migrenă și că ar vrea să mai doarmă și în patul ei. Ceva, totuși, a ținut-o în casa lui: perspectiva unei sticle de vin, întrebările care aveau nevoie de răspuns.

— Care, alea art deco?

— Da, cele de pe bibliotecă.

— Ah, da, le-am găsit la Noelle acasă când am fost să-i strâng lucrurile lui Poppy. Sunt drăguțe, nu-i așa?

Laurel trage adânc aer în piept și schițează un zâmbet subțire.

— Am avut și eu o pereche exact la fel.

— M-am gândit că poate valorează ceva, de aceea le-am luat. Mi s-a părut ciudat, pentru că Noelle chiar era săracă. Nu avea literalmente *nimic*. Niciun fel de lucruri, de obiecte, doar cele două sfeșnice, care par art deco autentice. M-am gândit să le duc la un evaluator, dar n-am avut niciodată timp.

Laurel zâmbește în continuare.

— Perechea pe care am avut-o eu era cu siguranță valoroasă. O primisem de la niște prieteni vechi, cadou de nuntă. Se lăudau că le-au cumpărat la o licitație. Erau niște oameni extrem de bogați și ne-au sugerat să le asigurăm, dar n-am făcut-o.

Tace, căci nu vrea să spună mai multe deocamdată, așteptând să vadă reacția interlocutorului.

— Foarte interesant, îi răspunde acesta cu un surâs crispat. Poate că biata Noelle a reușit, până la urmă, să-i lase ceva de valoare copilei.

— Dar ce se întâmplă cu casa ei? Legal, n-ar trebui să-i aparțină lui Poppy?

— Casa lui Noelle? Ah, dar nu era proprietară acolo. Stătea cu chirie.

— Da? Eu am crezut că... Laurel se oprește brusc, aducându-și aminte că n-ar trebui să știe nimic despre casa lui Noelle. În fine, rămăsesem cu impresia că era a ei. Ce știi însă despre familie? I-ai întâlnit vreodată? Au cunoscut-o pe Poppy?

— Nu. Noelle nu prea avea familie. Ori poate că nu mi-a spus. Am înțeles că avea relații reci cu părinții. Sau poate decedaseră. Avea o

duzină de frați și de surori, dar mai multe nu știu. Nimic legat de femeia aceea nu m-ar mai surprinde, absolut nimic, încheie el oftând sugestiv.

Laurel îl aprobă din cap cu mișcări lente, lăsându-și timp să înțeleagă minciuna pe care tocmai a auzit-o.

— Cum arăta casa când te-ai dus să-i strângi lucrurile lui Poppy? Era curat, drăguț?

Floyd ridică din umeri.

— O casă sumbră, un cuvânt mai bun nu găsesc. Rece, goală, neospitalieră. Camera lui Poppy arăta ca un orfelinat din România. Pereții erau acoperiți cu un tapet bizar, mobila era vopsită într-un roz bolnăvicios. Asta era nimica toată... cel mai rău, Laurel, cel mai rău... Privind-o fix, își umezește buzele, scuturat de un fior, apoi reia: N-am povestit asta niciodată, nimănui, pentru că este prea scârbos, prea *bolnav*. În camera de la subsol, în cuști puse una peste cealaltă, creștea hamsteri sau gerbili, ori poate șoareci, Dumnezeu știe ce erau. Cred că erau vreo douăzeci în total. Cam o duzină în fiecare cușcă. Toți erau morți. Și *duhoarea!* Ce fel de femeie ar face așa ceva? Ce ființă *umană*?

Clatină din cap ca să gonească imaginile atroce. Laurel cascadează ochii mari, mimând uluirea.

— Oribil, n-am cuvinte...

— O biată femeie bolnavă, oftează Floyd. Un om ca vai de el.

— Am impresia că singurul lucru bun pe care l-a făcut vreodată în viață a fost s-o aducă pe lume pe Poppy.

Bărbatul îi aruncă privire întunecată, tulbure, apoi coboară ochii din nou.

— Da, cred că ai dreptate.

Te-am dus bine de tot cu zăhărelul în zilele care au urmat. Am primit cu interes planurile tale referitoare la viitorul lui Poppy, pretinzând că „trebuie să mă mai gândesc puțin” și că „înțeleg avantajele propunerii”, între timp, îmi țeseam cu migală planul de evadare.

Am profitat de o noapte pe care o petrecea la tine ca să fac bagajele pentru plecarea la Dublin și plinul la mașină. Mama ne aștepta să ajungem cu feribotul din dimineața zilei următoare. M-am crezut foarte vicleană și te-am subestimat. Ți-ai dat seama care era schema. Când am venit s-o iau de la tine, n-am mai găsit-o. O lăsaseși la altcineva. Mă așteptai pentru confruntarea finală.

— Intră, te rog. Trebuie să stăm de vorbă.

Cred că în nicio limbă nu există cuvinte mai înfricoșătoare.

Ne-am așezat în bucătărie. Eu stăteam chiar pe scaunul pe care îl ocupasem când ți-o adusesem pe Poppy, când locul acela mi se păruse cald și primitiv ca pântecul matern. În acea după-amiază însă, în același loc urma să-mi frângă inima. Știam ce voiai să-mi spui. Știam.

— Mă gândeam la Poppy, ai început. La aranjamentele pe care le pregătim, la viitor. Nu putem continua așa. Trebuie să fiu foarte sincer cu tine, Noelle, dureros de sincer: când este cu tine, mă tem pentru viața ei. Cred că...

Acum avea să vină. Acum avea să vină.

— Cred că ești o ființă toxică.

„Toxică, eu? Dumnezeuule atotevăzător!”

— Nu este vorba doar despre *homeschooling*, Noelle, ci despre ansamblul situației. Ești conștientă că Poppy te urăște? Așa mi-a spus. De mai multe ori, nu numai când era supărată pe tine. Des. Se teme de tine, e speriată. Nu-i place... Aici ai ridicat privirea spre mine, cu ochii plini de vinovăție rece. Nu-i place cum miroși. Așa mi-a spus. Nu este normal, Noelle. Nu este normal. La această vârstă, un copil n-ar trebui să resimtă atât de flagrant diferența dintre propriul miros și cel al mamei. Acest simptom îmi sugerează că între voi s-a instalat o ruptură profundă, fundamentală. Îmi indică incapacitatea voastră de a forma o relație afectivă. Am discutat despre toate acestea cu un reprezentant al serviciilor sociale. M-a sfătuit să o scot pe Poppy momentan din peisaj,

până când reușim să ajungem la un punct de vedere comun. Va petrece următoarele zile la o prietenă...

— La o prietenă? Ce prietenă? am replicat eu cinică. Tu nu ai prieteni.

— Nu contează la cine. Important este să ajungem noi la o înțelegere, ca doi oameni maturi și responsabili, înainte să se întorcă acasă. Așadar, Noelle, în calitatea ta de mamă a lui Poppy, ai accepta să...

Îmi amintesc perfect cu câtă dificultate îți găseai cuvintele.

— Să o lași să plece de la tine? Te rog. Firește că o vei putea vizita oricând vei dori, dar numai aici, în prezența unui alt adult. Și interacțiunea voastră va trebui să se înscrie în liniile generale ale educației lui Poppy.

Nici mie nu mi-a venit ușor să articulez un răspuns. Nu cuvintele tale mă dureau cel mai mult – deși erau destul de grele –, ci tonul pe care le rostiseși. Nu era ca și cum mi-ai fi spus: „Îmi pare rău, Noelle, dar am dat copilul unor străini și acum aș vrea să dispari dracului din viața noastră”. Din contră, tonul vocii tale dădea impresia că tot ceea ce spuneai era absolut rezonabil.

Până la urmă am zis:

— Nu, nu Floyd. Nu-ți voi da voie să faci asta. Îmi vreau copilul înapoi. Acum. Nu ai *dreptul* să faci așa ceva, nu ai niciun drept. Este copilul meu, și...

Ai ridicat mâna și ai zis:

— Da, Noelle, știi, însă trebuie să ai tăria să accepți că nu ești destul de puternică pentru rolul de mamă. Modul aberant în care o crești, cu mâncare nesănătoasă și televizor toată ziua, absența afecțiunii fizice, ca să nu mai pomenesc de zilele întregi când o lași încuiată singură în casă... Ești la limita abuzului, Noelle. Te asigur că aceasta va fi și concluzia inspecției sociale. Uită-te în ce hal arată dinții lui Poppy. Are mai tot timpul păduchi, și ție nici că-ți pasă. Nu ești normală la cap, Noelle. Nu ești *normală*. Nu ești capabilă să te ocupi de un copil.

Iată unde ajunseserăm. Acesta era ultimul pas. Punctul culminant ce încununa faptele trecute și prevestea viitorul.

Am simțit că-mi explodează capul. În minte mi-au apărut oasele albicioase ale fetei aceleia, aruncate pe o cărare din Dover, farurile mașinii, piciorul apăsând pedala de accelerație. M-am gândit la halul în care ajunsesem, pentru tine. Nu mi-am dorit niciodată nenorocitul ăla

de copil. Nu te-am vrut decât pe tine. Dar, când am văzut cum mă urai, atât de calm și de rațional, când mi-am dat seama că tot ce-ți doreai era să mă alungi și să nu mă mai vezi niciodată, atunci am simțit nevoia să-ți fac rău. Să te rănesc.

— Ce anume te face să crezi că este copilul tău, Floyd? Te-ai întrebat vreodată de ce nu seamănă cu niciunul dintre noi?

Ai pălit deodată, oferindu-mi un spectacol care m-a uns pe suflet.

— Nu e a noastră, Floyd, am continuat, învârtind fiecare cuvânt ca pe un pumnal în rană. Eu am fabricat-o pentru tine, în uterul altei femei, cu sperma altui bărbat.

La acest punct, vorbele îmi ieșeau din gură ca un șuvoi necontrolat. Nu mai aveam nimic de pierdut.

— Da, este monstrul lui Frankenstein! Copilul pe care îl adori este un monstru, o creatură care evoluează la limita de jos a umanității.

— Noelle, nu...

Ți-am tăiat vorba, pentru că nu voiam să te las să deschizi gura. Eram disperată să-ți răspund la toate întrebările înainte să le pui.

— O fată pe nume Ellie a purtat pruncul în locul meu. N-am fost niciodată gravidă, imbecilule. Cum ai putut să crezi așa ceva tocmai tu, cu mintea ta de *geniu* al matematicii? Ellie a fost gravidă. Ea a născut copilul, pe care l-a conceput cu un borcănel cu spermă de cincizeci de lire sterline cumpărat de pe internet. Nu pot să cred, Floyd, nu pot să cred că ți-ai închipuit că tu ai putea fi tatăl acestei ființe minunate. Că ar putea să provină din genele tale obosite. Pe bune? N-ai bănuțit nimic, niciodată? Să știi că tatăl lui Poppy e un tânăr de mare viitor, doctorand. Pe site-ul de unde i-am achiziționat sperma scria că are sub treizeci de ani, ochi verzi și părul închis la culoare. M-am gândit chiar la prietenul lui Ellie când l-am ales. M-am gândit la Theo. Apoi, am venit la tine acasă îmbrăcată provocator și te-am sedus ca la carte. Totul a fost o păcăleală, Floyd, de la cap la coadă. Și tu ai pus botul, handicapatul, lașule, inimă de slugă ce ești! Te-am dus de nas ca pe cel mai mare prost de pe planetă. N-ai decât să păstrezi fetița, dacă vrei, jegule ordinar. Păstrează-o și crește-o, ca să înveți și tu ce înseamnă un copil. Îți doresc să dea bunul Dumnezeu ca de câte ori te uiți la ea să-ți aduci aminte că nu este altceva decât un sac de ADN adunat la întâmplare de prin Londra. Hai, noroc și sănătate!

Mi-am luat poșeta, pregătindu-mă să plec. Terminasem. Totul se terminase. Rotițele din capul meu se învârteau așa de repede, încât nu

mai știam nici cum mă chema. În același timp, eram bucuroasă.

Am văzut cum chipul ți s-a acoperit de nori negri, iar pielea și-a schimbat culoarea, din gri în roșu-aprins. Ai sărit în picioare și te-ai aruncat peste masă la gâtul meu, răsturnându-mă cu scaunul. Când am dat cu capul de podea, în timp ce tu mă strângeai de gât, am crezut că o să mă omori. Chiar m-am temut că mi-a sunat ceasul.

În drum spre birou, plecând de la Floyd, Laurel o ia intenționat pe lângă casa Hannei, sperând să-și vadă fata la braț cu Theo. Dar luminile sunt stinse și casa pare pustie, așa că e limpede unde și-a petrecut fiica ei noaptea: în patul lui Theo Goodman.

Băiatul cu părul de aur s-a făcut profesor. A aflat-o tocmai de la Hanna cam cu un an în urmă, când aceasta i-a povestit că se întâlnise întâmplător cu el. Nu-și mai amintește detaliile, dar firește că n-a bănuțit nimic la momentul respectiv. Probabil că așa a început relația lor, își spune acum.

Laurel se simte anormal de oripilată de această întorsătură în structura realității. Theo era al lui Ellie, îi aparținea ei și ea îi aparținea lui. Se potriveau perfect, ca o pereche de mănuși, erau făcuți unul pentru celălalt. Noua situație o mâhnește. O supără destul de tare încât s-o facă să se întrebe ce anume o fi găsit Theo la Hanna, în comparație cu Ellie. Își imaginează, în vultele iraționale ale imaginației ei zgândărite de bănuțeli, că a ales-o pe Hanna ca pe un fel de premiu de consolare.

Apoi însă, își amintește de fata blondă care a ieșit din magazin în acea duminică dimineață, cu zâmbetul pe buze, cu pletele în vânt, ceva cu totul diferit de mutra acră cu care o întâmpină la ușă când vine la curățenie, la ani-lumină distanță de copila blazată care nu râde niciodată la glumele ei și de femeia veșnic obosită care oftează la telefon când aude vocea maică-sii.

Pentru prima dată în viață, îi trece prin cap că poate Hanna nu este nefericită din fire, ci pur și simplu nu-i place de ea, de Laurel.



Îl sună pe Paul ceva mai târziu, în aceeași după-amiază. El e la lucru, căci în fundal se aude freamățul cald al activității normale, de zi cu zi.

— Hei, pot să-ți pun o întrebare? E în legătură cu Hanna.

— Da, răspunde fostul ei soț după câteva secunde de gândire.

„Știe”, se gândește Laurel. „Știe deja.”

— Ți-a povestit ceva vreodată despre un iubit pe care l-ar avea?

Încă un moment de tăcere.

— Da, mi-a spus.

— De când știai?

— De câteva luni.

— Și... știi cine este respectivul?

— Da, știu.

Laurel închide ochii și oftează adânc.

— Ți-a spus să nu-mi zici nimic?

— Da, cam așa ceva.

— Paul, continuă Laurel după o pauză mai lungă, crezi că Hanna mă urăște?

— *Poftim?* Nu, sigur că nu te urăște. Nu urăște pe nimeni. Ce te face să spui așa ceva?

— Nu știu, dar de fiecare dată când suntem împreună este așa de... irascibilă. Și de rece. Am dat vina pe șocul suferit în copilărie, știi, după dispariția lui Ellie, dar am văzut-o ieri cu Theo și era atât de bucuroasă. Părea o persoană complet diferită.

— Da, este adevărat că e îndrăgostită lulea, aici îți dau dreptate.

— Spune-mi, când este cu tine și cu Bonny, cum se poartă? Este relaxată, amuzantă?

— Da, așa spune că da. În general...

— Deci, iată că am dreptate. Are ceva cu mine. Nu suportă să stea cu mine.

— Sunt sigur că nu este adevărat.

— Ba da, Paul. Nu știi cum se poartă cu mine, n-ai asistat niciodată. Parcă aș fi în prezența unei... *găuri negre*. Nu răzbate nimic dinspre ea, are o privire goală, absentă. Cu ce-am greșit, Paul? Ce i-am făcut de se poartă așa cu mine?

Îl aude pe fostul ei soț trăgând adânc aer în piept.

— Nimic. N-ai greșit cu nimic. Dar, cum să-ți spun? Atunci când s-a întâmplat nenorocirea, nu a pierdut-o numai pe Ellie, înțelegi? Te-a pierdut și pe tine.

— Pe mine?

— Da, pe tine. Ai reușit să disperi cumva de pe radarul vieții noastre de familie. Te-ai retras în tine, ai refuzat să ne mai gătești! Ai refuzat să-ți mai asumi rolul de mamă!

— Știu, Paul! Știu ce am făcut! Și i-am cerut iertare Hannei de un milion de ori pentru comportamentul meu de atunci. De ce crezi că mă duc săptămânal să-i fac curat prin casă? Încerc din răspuțeri, Paul. Încerc tot timpul, și parcă mă izbesc de un zid.

— Laurel, începe el pe un ton precaut, cred că Hanna are nevoie de

iertarea ta.

— A mea? Pentru ce?

Între cei doi se lasă o tăcere de plumb, în timp ce Paul își caută cuvintele. Într-un târziu murmură:

— Pentru că... pentru că nu este Ellie.



Vorbele fostului ei soț o aruncă într-un vârtej de sentimente și de gânduri care musteau de multa vreme în sinea ei. Se trezește proiectată direct în minutele și orele ce-au urmat dispariției lui Ellie, simte din nou gustul amar al regretului pentru momentul în care i-a interzis Hannei să se atingă de lasagna pe care și-o rezervase sora ei mai mică, așa cum își rezervase multe alte resurse ale familiei. Toți își disputaseră o porție din atenția lui Ellie, o rază din lumina ei binefăcătoare. Apoi, acea sursă de lumină pură dispăruse, iar ei se împrăștiaseră așa cum se răceau stelele moarte.

Da, Laurel n-a acceptat-o niciodată pe Hanna ca premiu de consolare. N-a reușit. Prin urmare, astăzi se bucură de relația pe care o merită cu fiica ei. Acum, capabilă să accepte și să interiorizeze acest adevăr, poate purcede la ameliorarea situației.

O sună pe Hanna. Așa cum se aștepta, intră mesageria. Dar nu mai poate să amâne, trebuia să-i spună acum tot ce are pe suflet.

— Draga mea, vreau să-ți spun cât de mult mă mândresc cu tine. Ești o ființă extraordinară și sunt extrem de norocoasă să te am în viața mea. Vreau să-ți spun și că îmi pare rău, că regret dacă am comis vreun gest care te-a făcut să te simți cumva nedorită sau nedemnă de atenția mea. Pentru că, de fapt, tu ești centrul lumii mele și n-aș putea trăi fără tine. Am mai vrut să-ți zic – aici marchează o pauză de respirație – că te-am văzut ieri cu Theo. Cred că relația voastră este un lucru minunat și că el are mare noroc să te fi găsit tocmai pe tine. Mare noroc. În orice caz, cam atât aveam de spus. Îmi pare rău că n-am făcut-o mai demult. Te iubesc și abia aștept să ne vedem de Crăciun. Te iubesc, pa!

Închide telefonul, îl așază pe blatul din bucătărie și simte un val de ușurare curgându-i prin vene. S-a eliberat de o povară pe care nici măcar nu știa că o cară cu ea.

Ajunge la Floyd acasă, în aceeași seară, într-o dispoziție perfectă. Pentru prima dată însă, bagă de seamă că, deși mai sunt doar trei zile până la Crăciun, iubitul ei nu are brad. Mai precis, nicăieri în casă nu pot fi văzute decorațiunile specifice.

— La voi în familie n-aveți obiceiul să împodobii bradul de Crăciun? îl întreabă în timp ce-și lasă haina în antreu.

— Brad de Crăciun?

— Da, știi, din acela împodobit cu globuri și beteală, sub care lasă Moșul cadouri...

— Nu. De fapt, înainte aveam, dar n-am mai făcut de ani de zile. Putem să cumpărăm unul dacă vrei. Vrei? Uite, mă duc chiar acum.

— Știi, mă gândeam mai mult la Poppy decât la mine, îi spune ea râzând.

— Hei, Pops! strigă Floyd spre etaj. Vrei brad de Crăciun?

Pe scări se aud pași coborând rapid.

— Da, da, vă rog! strigă fetița plină de entuziasm.

— Bine, atunci vom face. Acum voi pleca, precum un tată responsabil, să caut brad. O să vi-l aduc pe cel mai frumos din pădure. Vrei să vii cu mine, Pops?

— Da, cum să nu? Stai să mă încălț.

— Ne trebuie și luminițe și globuri, îi atrage atenția Laurel. Ai pe undeva?

— Da, cred că am în pod. Pe vremuri, când Kate și Sara-Jade locuiau aici, împodobeau bradul în fiecare an. Sunt tot felul de cutii acolo cu diverse chestii. Mă duc să le caut.

Floyd se repede la etaj, urcând scările două câte două. După numai câteva minute apare înapoi cu două sacoșe mari, pline cu decorațiuni de Crăciun, în brațe. I le lasă în grijă și dispare la volanul mașinii sale, împreună cu fiica lui, în noaptea neagră de iarnă. Laurel aruncă o privire în jur, dându-și seama cu surprindere că, pentru prima dată, e complet singură în casa lui.

Aprinde televizorul și găsește un canal pe care rulează non-stop colinde, apoi începe să golească sacoșele. Tot felul de lucruri îndesate claie peste grămadă: mingiuțe din plastic, un ren croșetat care și-a pierdut un picior, un fulg de zăpadă cu vârfuri ascuțite, în care își agață

puloverul, soldăței din lemn colorați și un grup de nimfe, tot din lemn, machiate îndrăzneț, încălțate cu papuci cu vârful întors.

Pune totul la loc în sacoșă și scoase instalațiile de luminițe. Sunt două seturi: unul multicolor și celălalt în totalitate alb. Le testează rapid la o priză din apropiere. Cele albe funcționează, cele colorate, nu.

Începe să scotocească prin sertarele de la bucătărie, căutând o siguranță de schimb. Meniuri de la restaurante care livrează la domiciliu, permise de parcare, chei de rezervă, o rolă de saci de gunoi pentru grădină, dar nici urmă de siguranțe.

Examinează gânditoare ușa de la biroul lui Floyd, unde face lecții cu Poppy, unde își scrie comunicările științifice și cărțile. În fosta ei casă, proiectată similar, cele două încăperi erau unite, formând un salon mai mare. Floyd a preferat să le mențină separate printr-o ușă lată, așa cum fusese construită casa în epoca victoriană. N-a intrat niciodată în biroul lui, doar a reușit să tragă cu ochiul uneori prin ușa întredeschisă. O voce interioară o avertizează că, din motive necunoscute, Floyd n-ar fi dorit s-o vadă pătrunzând în biroul lui de una singură, așa că rămâne cu mâna pe clanță. Încearcă din răspuțeri să se convingă că nu e decât o încăpere a casei ca oricare alta și că, dacă Floyd o iubește cu adevărat, n-ar avea nimic împotriva ca ea să caute siguranțe în camera lui de lucru.

Apasă pe clanță. Ușa se deschide.

Biroul e amenajat frumos și confortabil. Dușumeaua e acoperită cu preșuri împletite; mobilierul pare solid, clasic; pe masa de lucru tronează două lămpi de lectură cromate, cu abajururi din sticlă, unul verde și unul alb. Între ele, un laptop pe al cărui ecran evoluează alene un screen-saver cu peisaje. Începe să caute febrilă prin sertare.

Creioane, pixuri, carnețele de notițe, cutiuțe cu monede străine, compact-discuri, stick-uri de memorie, totul atent ordonat în compartimente. Trece la un alt birou, orientat spre fereastra care dă în curtea din spate. Constată cu tristețe că sertarele sunt încuiate. Oftând, începe să frunzărească absentă teancul de hârtii de pe blat. În sinea ei recunoaște că nu mai caută de mult o siguranță. Își dorește să găsească ceva care s-o smulgă din ceața bizară în care și-a petrecut ultimele câteva zile.

Dintr-odată, obiectul respectiv pare să se materializeze în mâna ei sub forma unui teanc de tăieturi din ziare, toate din preajma apelului lansat în 26 mai la emisiunea *Crimewatch*. Iată fotografia cu ea alături

de Paul și de Ellie, iată și interviul apărut în cotidianul *The Guardian*, alături de cel pe care-l dăduseră unui ziar local. Își amintește că Floyd i-a spus că o căutase pe Google după prima lor întâlnire, dar fragmentele de publicații dovedesc că bărbatul a început să se documenteze despre ea și despre cazul lui Ellie cu nu mai puțin de șase luni înainte.

În momentul acela aude zgomotul unei mașini frânând în fața casei, așa că strecoară tăieturile din presă la loc între celelalte hârtii și iese repede, având grijă să închidă ușa în urma ei.

Floyd și Poppy își fac apariția după numai câteva secunde. Târăsc după ei un brad de vreo doi metri și jumătate.

— Ceva mai mare n-am găsit, spune Floyd roșu în obraji, ridicând pomul ca să poată fi admirat în toată splendoarea lui. Sper să corespundă cerințelor.

— Uau! E minunat! exclamă Laurel, dându-se la o parte ca să-i permită să-l ducă în sufragerie. Văd că ai adus un brad și jumătate. Vom avea nevoie de mai multe luminițe!

— Ta-da! apare teatral Poppy din spatele lui, purtând în brațe pungi pline cu instalații de pom.

— Excelent, văd că v-ați gândit la toate.

Televizorul emite în continuare colinde; acum răsună „Stop the Cavalry”, de Jona Lewie.

Floyd înlătură plasa de plastic din jurul crengilor, lăsându-le să se desfășoare. Operațiunea de procurare a bradului pare să-i fi stârnit un entuziasm ieșit din comun.

— Ce părere aveți, am luat unul frumos, nu-i așa?

Îl asigură amândouă că a ales un copac perfect și încep să-l împodobească, pe când Floyd se duce în bucătărie ca să pregătească cina.

— Așadar, în general nu vă bateți capul cu bradul de Crăciun, dacă am înțeles bine?

— Nu, îi răspunde Poppy. Nu știu de ce. Probabil că nu este genul nostru de sărbătoare.

— Dar Sara-Jade și mama ei? Ele făceau bradul?

— Da! Ochii lui Poppy se aprind de bucurie. Kate este *înnebunită* după Crăciun. E momentul ei preferat din an. Casa lor arată ca o felicitare. După părerea mea, exagerează puțin. Serios.

— Mie mi se par adorabile aceste obiceiuri.

Poppy zâmbește larg.

— Acasă la Bonny, la petrecerea de Ajun, o să avem un brad?

— Ah, sigur că da. Clar. Unul mare, presupun.

— Abia aștept, chicotește fetița. Mi-ar plăcea să am parte de un Crăciun așa cum trebuie.

— De obicei, cum petreceți? o întreabă Laurel.

— Nu facem mare lucru. Mâncăm împreună la prânz, ne oferim cadouri și ne uităm la un film.

— Doar voi doi?

Poppy aprobă din cap.

— Nu vă întâlniți cu familia?

— Eu nu am familie.

— O ai pe SJ.

— Da, dar ea e o singură persoană. Vreau să spun, o adevărată familie, o familie mare. Ca a ta. Câteodată, aș vrea să... Aruncă o privire spre ușa de la bucătărie, apoi continuă în șoaptă: Îmi place cu tata, dar, uneori, aș vrea mai mult.

— Mai mult, ce?

Poppy ridică din umeri.

— Mai mulți oameni, mai mult zgomot, cred.

Fac un pas în spate să-și admire opera chiar când la televizor începe videoclipul „Fairy Tale of New York”. Bradul e complet împodobit, iar Laurel aprinde ledurile.

Floyd iese din bucătărie și le ia pe după umeri.

— Doamnelor, acesta este un moment unic. Un triumf absolut. Stinge luminile din tavan, apoi se întoarce la ele. Uau! Nici nu-mi vine să cred!

Rămân așa câteva minute bune toți trei, cu muzica celor de la The Pogues în fundal, cu luminițele bradului licărind feeric sub ochii lor. Brațul lui o apasă tot mai greu pe umăr, și la un moment dat îl simte că tremură. Laurel se întoarce să-i caute privirea. Floyd plânge. Pe obraz i se scurge o singură lacrimă mare, în care se reflectă luminile Crăciunului. Și-o șterge cu dosul palmei și îi adresează un zâmbet.

— Îți mulțumesc. Nici nu mi-am dat seama până acum cât de mult îmi lipsea această sărbătoare. Se apleacă și o sărută pe creștet. Totul e perfect cu tine aici. Te iubesc, Laurel. Te iubesc enorm.

Îl privește surprinsă. Nu din cauza declarației, ci pentru că a făcut-o în prezența lui Poppy. Aruncă o privire rapidă spre fetiță și descoperă

că aceasta îi surâde afectuos, completând de minune scena. Habar n-are ce este cu adevărat în sufletul ei. Își dă însă seama că cei doi, tată și fiică, o privesc intens, așteptând ceva în schimb. E Crăciunul, e întuneric. Dintr-un motiv misterios și cumva sinistru, Laurel se simte obligată să răspundă. Zâmbind la rîndul ei, murmură:

— Și eu vă iubesc pe amândoi.

Poppy o trage mai aproape de ea și o îmbrățișează, iar Floyd li se alătură. Rămân iarăși încremeniți în noua poziție, cu inimile bătând la unison și respirațiile unite într-una singură, între ei. Se despart cu greu.

— Asta este tot ce-mi doresc de Crăciun. Atât. Nimic mai mult, rupe Floyd tăcerea.

Laurel zâmbește stingheră. Nu-și poate lua gândul de la tăieturile din ziare de pe biroul lui. Își aduce aminte de prăjitura cu morcov pe care au împărțit-o la cafeneaua de lângă coaforul ei, de siguranța irezistibilă cu care bărbatul a intrat în local și s-a îndreptat către ea. Apoi se gândește la mesajul ciudat pe care i l-a transmis Blue: „Eu am un fel de al șaselea simț... văd aura oamenilor... dar, la iubitul tău, aura lui e greșită. E *întunecată*”.

Resimte aceeași senzație acolo, în acel moment. Puternică, aproape evidentă.

Pentru prima dată de când se știe, are o revelație: „Tu nu ești ceea ce vrei să pari. Ești fals”.

A doua zi, când ajunge la azil, în drum spre birou, constată cu bucurie că mama ei încă trăiește.

— Ești tot aici? o întreabă, trăgându-și scaunul lângă ea. Cum Ruby dă ochii peste cap, prefăcându-se indignată, adaugă: Vineri e Crăciunul. Înțeleg că n-ai vrut să mori tocmai acum, ca să nu ne strici tuturor buna dispoziție. Dacă tot te-ai hotărât, ar fi fost de preferat săptămâna trecută.

— Ce părere ai de săptămâna viitoare? chicotește Ruby.

— Mda, e bine. Săptămâna viitoare e bine. Întotdeauna e mai liniște până la Anul Nou. Luând-o de mână, îi spune: Vom face o mare petrecere în Ajunul Crăciunului. Acasă la Paul și la Bonny. Au să vină și Hanna și Jake. Noul meu prieten cu fiica lui. Mi-aș dori tare mult să vii și tu.

— Nu, mersi, îi răspunde mama ei și izbucnesc amândouă în râs.

— Bine, nu mă supăr pe tine...

— C-c-cum e n-n-n-noul t-tău i-iubit?

Zâmbetul îi îngheață pe buze. Pur și simplu nu știe ce să răspundă.

— E minunat. Totul este în regulă, îi spune, încercând să expedieze subiectul.

Imediat ce cuvintele îi ies din gură își dă seama cât de fals sună. Mama ei nu se lasă înșelată.

— În regulă? repetă cu un subton de îngrijorare în glas.

— Da. În regulă.

— Dacă așa zici tu, atunci așa o fi.



După ce pleacă de la azil, Laurel îl sună pe Jake, care răspunde aproape instantaneu.

— Mamă, s-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e bine. Stai liniștit. Nu voiam decât să-ți aud vocea.

— Of, îmi pare așa de rău, mamă, îmi pare așa de rău pentru discuția aceea dintre mine și Blue, pentru ce ți-am spus. A fost complet aiurea.

— Nu, Jake, te rog, nu-ți face griji. Mie îmi pare rău că am reacționat exagerat. Cred că am fost și eu șocată să mă regăsesc într-o relație intimă după atâția ani de singurătate. Vreau ca totul să fie bine pentru toată lumea. O știi. Din păcate, perfecțiunea nu face parte din lumea

asta, nu-i așa?

— Nu, îi răspunde fiul ei încercând să-și ascundă preaplînul sentimentelor. Ai dreptate.

— Ne vedem mâine, la Bonny?

— Da, voi fi acolo.

— Știi că vine și Floyd. Aveți vreo problemă cu el?

— Nu. Absolut deloc.

Asigurările lui sună forțat. Laurel respiră adânc, pregătindu-se să treacă la subiectul real al apelului telefonic.

— Blue este pe lângă tine? Aș vrea să vorbesc puțin cu ea.

— Da, da, e aici. Sper că nu vrei să...?

— Vai, Doamne ferește! Am uitat totul, ți-am spus doar. Vreau doar s-o întreb ceva.

— OK.

Îl aude strigând-o pe Blue, care ia telefonul.

— Bună, Laurel. Ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc, Blue. Tu ce mai faci?

— Ei, știi, prinsă cu diverse treburi, ca de obicei.

— Blue, am vrut să vorbesc cu tine ca să-mi cer iertare pentru modul în care am reacționat la ultima noastră discuție. Cred că am sărit calul nițel.

Aproape că o poate vedea pe interlocutoarea ei ridicând nonșalant din umeri.

— Lasă, n-are nimic...

— Nu, chiar îmi pare rău. Și... m-am gândit la... nu știu... De fapt, cred că aș vrea să-mi spui mai multe despre ceea ce ai simțit atunci când l-ai văzut pe iubitul meu.

— Aha, ți-ai dat și tu seama.

Laurel pălește brusc și își duce mâna la gât. Are senzația că a fost prinsă făcând ceva rușinos.

— Nu, nu,. Adică...

— E cum ți-am spus eu, o întrerupe brutal tânăra. Pot vedea aura oamenilor. Cei care nu au această capacitate cred că este o escrocherie, firește. Va trebui să mă crezi pe cuvânt, dacă vrei să afli părerea mea.

— Da, vreau să știu ce ai văzut și care este opinia ta.

Blue scoate un oftat de mulțumire. Este clar în elementul ei.

— În aura lui Floyd se văd culori ciudate. Multe nuanțe întunecate, mult negru. Am văzut chiar o nuanță de negru-verzui, care indică

resentimente și stimă de sine redusă. Apoi, roșul întunecat arată furie, iar rozul amestecat cu negru sugerează infantilism și ipocrizie. Evident, imaginea pe care o proiectează în societate este complet diferită, am fost șocată de discrepanța dintre aura și aparența lui. E ca un actor care se inspiră din roluri celebre, care învață cum să joace în feluritele situații pe care viața ni le aruncă în față. În altă ordine de idei, se poartă foarte ciudat cu fiica lui, ai observat? O urmărește tot timpul. N-o scapă niciodată de sub ochi. Parcă îi dictează ce să facă și ce să spună. Parcă și ea joacă un rol, iar el o supraveghează să nu facă vreo greșală, ca nu cumva să-l dea de gol... Blue face o pauză de respirație. Nu cred că o iubește cu adevărat, cred că mai mult are nevoie de ea, pentru că îl umanizează. O folosește ca pe o mască.

Laurel scoate un sunet afirmativ, deși încă se străduiește să proceseze informațiile.

— Dar când ai spus că ar fi periculos, la ce te-ai gândit?

— Am vrut să înțelegi că un bărbat care nu poate iubi, dar are nevoie disperată de iubire se poate dovedi periculos. Cred că Floyd este primejdios fiindcă se preface a fi altcineva decât este, ca să te determine să-l iubești.

Laurel nu-și poate împiedica un frison de groază la auzul acestor cuvinte. Descriu perfect senzația pe care a trăit-o cu o seară înainte, lângă bradul de Crăciun.

— Ce-mi poți spune despre Poppy, cum arată aura ei?

— Aura lui Poppy este ca un curcubeu, strălucitoare și încă nedeterminată. O poate lua în orice direcție, dar trebuie să iasă de sub influența tatălui ei înainte ca aceasta să-i înece culorile.

— Iar eu?

De cealaltă parte se lasă o tăcere rău-vestitoare.

— Laurel, aura ta este atât de ștearsă, încât cu greu îi mai pot distinge culorile.

Când ajunge la muncă, Laurel descoperă cu surprindere că e singura care nu poartă un pulover cu motive de sezon.

— S-a dat o circulară?

— Da, îi răspunde colega ei, Helen, care poartă un pulover cu luminițe și două globuri mici, colorate pe post de cercei. Am primit-o săptămâna trecută. Ar trebui să găsești e-mailul în inbox.

Laurel oftează întristată. Sigur că mesajul este în inbox, probabil că l-a citit și l-a uitat instantaneu, prinsă în meandrele complexe ale vieții ei.

— Uite, pune-ți asta pe cap, îi spune Helen întinzându-i o bucată de beteală.

Laurel își agață decorațiunea în păr și-i zâmbește.

— Mersi.

Mall-ul unde lucrează răsună de cântece de Crăciun. Recunoaște acordurile melodiei „Good King Wenceslas”. Conducerea a investit în plăcinte cu carne de la Waitrose, iar la ora cinci după-amiaza urmează să se țină o petrecere de tip Secret Santa, animată cu sherry. Abia așteaptă să plece acasă.

Seara, în drum spre parcare, trece pe la Waitrose, de unde cumpără două sticle de șampanie, două lumânări parfumate și două cutii de ciocolată, urmând să stabilească mai târziu, când le va împacheta, ce anume va oferi și cui.

Toată ziua s-a holbat la oamenii din jur, încercând să le vadă culorile, acea aură despre care vorbea cu atâta convingere Blue. De la convorbirea lor de dimineață, a început să creadă și ea. Da, își spune, totul se leagă. Normal că Floyd are o aură întunecată, normal că se prezintă drept altcineva decât este.

Pe măsură ce trec orele, iar Floyd o bombardează încontinuu cu mesaje vesele, împopoțonate cu emoji-uri cu Moș Crăciun și crenguțe de brad, nu reușește să vadă nicio aură. Moleșită de repertoriul muzical specific sărbătorilor de iarnă și de sherry-ul băut la birou, se trezește la un moment dat stând pe jos în propriul living, festonând cu o foarfecă hârtia strălucitoare în care o să împacheteze cadourile. Luminile brazilor din vecini îi bat în geamuri. Atmosfera festivă i se pare acum bizară, rău-prevestitoare.

„Ce ciudată este Blue”, își spune în timp ce stinge lumina, se dezbracă și își scoate din păr fragmentul de beteală. „O fată cu adevărat stranie.”

În ziua de Ajun, Laurel se trezește târziu. O așteaptă două mesaje de la Floyd, unul în care o întreabă ce să aducă pentru Paul și pentru Bonny, iar celălalt, cu ce să se îmbrace. Îi răspunde rapid: „Adu-le cadou niște brânză, cu cât mai puturoasă, cu atât mai bine. Și îmbracă-te într-o dispoziție festivă, cu un pulover asortat. Eu voi purta ceva verde”. Replica lui vine instantaneu: „Am înțeles, o brânză verde și un pulover puturos. Abia aștept. ☺” Pune capăt conversației cu mesajul „Nebunule ce ești” și se duce la duș. Nici nu iese bine din baie, când vede încă un mesaj: „N-ai putea să treci întâi pe la mine? Cadoul pe care ți l-am pregătit este prea mare ca să-l aduc la petrecere”.

Un fior de spaimă o face să se cutremure. Entuziasmul lui față de acest cadou voluminos o neliniștește. Nu i-au plăcut niciodată gesturile bombastice și nici schimbările de plan intervenite pe ultima sută de metri. Cuvintele lui Blue îi revin în minte: „Un bărbat care nu poate iubi, dar are nevoie disperată de iubire se poate dovedi periculos”. Își aduce aminte de minciunile lui Floyd despre casa lui Noelle Donnelly și despre familia ei. Se gândește la ce i-a povestit SJ despre abdomenul plat al femeii în luna a opta de sarcină și la balsamul de buze din subsolul lui Noelle. Apoi îi revin în minte tăieturile din ziare găsite în biroul lui Floyd și sfeșnicele din camera lui Poppy. Înțelege, fără nicio urmă de îndoială, că bărbatul a chemat-o la el acasă cu alte intenții.

Le trimite două mesaje identice lui Paul și Hannei.

„Trec pe la Floyd, în drum spre Bonny, dar nu voi întârzia. Dacă vedeți că nu ajung, vă rog să mă sunați imediat. Dacă nu răspund, vă rog să trimiteți pe cineva să mă caute. Voi fi pe Latymer Road, numărul 18, casa N4. Vă explic totul mai târziu.”

Revine apoi la mesajul lui Floyd.

„OK”, îi răspunde. „Nicio problemă. Vin când sunt gata.” „Fantastic! Pe curând!” apare replica lui.

Încarcă pachetele de cadouri și șampania în mașină, iar la ora unsprezece demarează spre casa lui Floyd. Primește un text de la Hanna: „Mama?” Nu-i răspunde.

Străzile sunt aglomerate, se circulă greu. O mulțime de oameni se scurg dintr-un cinematograful, magazinele de pe strada principală sunt pline de mușterii, iar în Highgate un biet ren suportă cu stoicism

sâcâielile unui grup de copii, în timp ce un Moș Crăciun nervos încearcă să-i pună la punct.

Pe măsură ce se apropie de Stroud Green, simte cum nodul din gât îi crește și devine tot mai dureros. Fiecare colț de stradă și fiecare vitrină îi evocă imagini ale Crăciunurilor trecute. Pelerinajul anual la pizzerie din Ajunul Crăciunului, unde rezervau întotdeauna aceeași masă. Fuga în ultima clipă la magazinul de papetărie de pe strada principală, pentru că niciodată nu aveau suficientă hârtie de împachetat. Părculețul din capătul străzii, unde își duceau copiii după prânz, ca să-și elibereze energia în exces. Ușile vecinilor, pe sub care Laurel și copiii strecurau felicitări în dimineața de Crăciun. Toate aceste sărbători cu agitația lor, fiecare un mic miracol în sine, toate pierdute în negura timpului, reduse la cenușă.

Parchează pe strada lui Floyd și scoate cheia din contact. Rămâne un moment pe loc, simțind cum interiorul mașinii se răcește progresiv, privind zbaterea crengilor golașe ale copacilor sub palele de vânt, adunându-și puterile pentru întâlnirea care va urma.

Cinci minute mai târziu, trage adânc aer în piept și se îndreaptă spre intrare.

PARTEA A CINCEA



Laurel Mack. Dumnezeuule, ce femeie tulburătoare!

Nici nu-mi vine să cred că m-a lăsat să pun mâna pe ea, s-o aduc în casa mea, în patul meu. Miroase ca un hotel de cinci stele, părul ei are finețea mătăsii, pielea ei este perfect netedă și strălucește misterios în semiobscuritate. Gura ei are prospețimea dimineților reci de iarnă. Mi-a prins capul și mi l-a ținut strâns, cu degetele petrecute prin părul meu. A râs când am glumit cu ea și a petrecut chiar un weekend acasă la mine. Apoi, încă unul. I-a povestit mamei sale muribunde despre mine. M-a invitat la o aniversare în familie. S-a dus cu fiica mea la cumpărături. M-a ciupit de fund când urcam scările în fața ei. S-a trezit cu capul pe pieptul meu, și-a pus hainele mele, a umblat în picioarele goale prin casă, a băut cafea din cana mea, și-a parcat mașina în fața casei mele, pe strada mea, a plecat și s-a întors, de fiecare dată mai fermecătoare, de fiecare dată mai frumoasă decât o știam. Am petrecut ore în șir într-o senzație de stupeoare că o astfel de femeie a putut să accepte un om ca mine.

Suntem în Ajunul Crăciunului, iar eu stau în living îmbrăcat cu un pulover Paul Smith și cu o pereche de pantaloni puțin cam strâmți. Poppy e în camera ei, împachetează cadouri și alege haine. Mașina lui Laurel este parcată vizavi. De la fereastră, îi văd perfect chipul împietrit, maxilarul împins cu un milimetru înainte, trădând hotărâre, ochii care clipesc lent. Efortul pe care îl face ca să găsească puterea să intre este impresionant. Eu știu, iar acum știe și ea ce știu eu.

Nu sunt bărbatul care crede ea că aș fi.

Aud soneria și mă duc la ușă.

Floyd o întâmpină cu un sărut pe fiecare obraz. Ea îi zâmbește larg și îl felicită:

— Arăți perfect pentru Crăciun!

Nu minte deloc. E chipeș și îmbrăcat în haine vesele. Puloverul verde-brad îl prinde foarte bine. În piept, însă, inima ei bate nebunește.

— Și tu arăți foarte bine. Îmi place haina ta.

— Îți mulțumesc. Unde este Poppy? îl întreabă, mângâind catifeaua mătăsoasă a hainei și străduindu-se să zâmbească.

— E sus, se străduiește să-ți împacheteze cadoul.

— Vai, scumpa de ea!

— Hai, intră, o îndeamnă arătând spre bucătărie. Am o sticlă de șampanie la rece. Îți place cocktailul Buck's Fizz?

Laurel acceptă în tăcere, făcându-și socoteala că alcoolul o va ajuta să se relaxeze. Și Floyd pare încordat, observă, deși se străduiește să n-o arate. Îl urmărește atent în timp ce-i toarnă de băut, mai întâi șampanie, apoi suc de portocale, asigurându-se că a ales un pahar curat din dulap. Bărbatul îi oferă băutura și-și ridică paharul pentru un toast.

— În onoarea ta. Pentru tine, o femeie minunată, extraordinară. Am motive serioase să cred că ești persoana cea mai specială din câte am cunoscut. Este o cinste pentru mine să te pot numi prietenă. Sănătate, Laurel Mack! Sănătate!

Îi zâmbește la rândul ei. Simte că ar trebui să răspundă cu același entuziasm, dar nu-i vine nimic potrivit în minte.

— Sănătate! Să știi că nici tu nu te descurci prea rău, îngaimă în cele din urmă. Ridică privirea spre tavan. Poppy coboară să ni se alăture? Întreabă, dându-și seama că vocea îi tremură puțin.

— Așa ar trebui, așa ar trebui, îi răspunde el laconic.

Laurel îi întinde o pungă de cadouri.

— Uite, prefer să-ți ofer acum ce ți-am pregătit. N-are niciun rost să-l mai plimb până la Bonny.

Floyd deschide pachetul în care se află o oglindă de bărbierit. Exprimă încântarea și mulțumirile de rigoare, apoi se apropie de ea cu brațele întinse și o îmbrățișează. Laurel face un efort să nu se retragă, simțind cum i se întetește respirația sub un val de adrenalină. E pe

punctul să-l împingă deoparte și s-o rupă la fugă pe ușă. Cum a putut să accepte și să se bucure de atingerea acestui om? Ce naiba a găsit la el? În orice caz, acum îi provoacă o spaimă atavică, viscerală.

— Uite, ține plicul ăsta, îi spune el brusc. Deschide-l. Eu fug până la mașină, ca să-ți aduc celălalt cadou.

— Bine, răspunde ea ușurată.

Floyd se oprește în prag, cu un zâmbet misterios plutindu-i pe buze.

— La revedere.

Ușa se închide imediat.



O tăcere adâncă se lasă peste casă după ieșirea lui. Deschide plicul și extrage dinăuntru o felicitare ilustrată cu o porumbiță în zbor. Ciudat de nepotrivită pentru Crăciun, își spune. În interiorul felicitării găsește o scrisoare din care începe să citească.

Laurel,

Îmi dau seama că am început să te plictisesc. Simt că ai descoperit ceea ce alte sute de femei au înțeles înaintea ta, anume că nu sunt bărbatul potrivit pentru ele. Nu este nicio problemă. Mi-am dat seama singur că nu te merit și că trebuie să te las să-ți vezi de drum. Înainte de asta însă, trebuie să-ți mărturisesc un adevăr revoltător, de neconceput. Am ceva ce-ți aparține. Ceva ce nu mi-a fost dat, ci, mai curând, lăsat moștenire într-o succesiune teribilă de evenimente. Trebuie să mai știi că, înainte de a intra în posesia mea, lucrul prețios despre care îți vorbesc a fost maltratat în mod oribil de către o altă persoană și că, timp de cinci ani, i-am acordat toată atenția și devotamentul meu. L-am îngrijit și l-am cizelat.

Acum a sosit clipa să-ți înapoiez ceea ce îți aparține de drept. Mă bucur că am petrecut puțin timp împreună. Poate că astfel ai ajuns să mă vezi ca pe un om normal, nu ca pe un monstru. Ca pe un bărbat demn de afecțiunea ta, măcar pentru câteva săptămâni scurte. După anii petrecuți într-un deșert emoțional, pentru mine a fost o experiență extraordinară. Un dar prețios, pentru care nu am cuvinte să-ți mulțumesc. Mă bucur că ai avut ocazia să mă cunoști, să mă vezi, așa cum îndrăznesc să sper, ca pe un bărbat demn de încredere, capabil să aibă grijă de bunul tău cel mai de preț.

Ușa de la biroul meu este descuiată. Ți-am lăsat pe computer un mesaj video. Apasă play și îți voi explica totul.

Laurel pune scrisoarea pe masă și aruncă o privire în afara bucătăriei. Încet, se ridică și se îndreaptă spre biroul pe care îl cunoaște deja destul de bine. Se așază pe scaunul lui Floyd și pune mâna cu timiditate pe mouse. Computerul demarează imediat, iar Floyd apare pe mijlocul ecranului, îmbrăcat cu același pulover pe care-l purta de dimineață. Chipul îi este împietrit într-o expresie de durere extremă. Apăsă butonul play și începe să-i vizioneze confesiunea.

Laurel, sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să ți le spun. Voi începe însă cu acesta: în noiembrie, când am intrat în cafeneaua aceea, când am ales masa de lângă tine, când ți-am complimentat coafura și te-am invitat să împărțim prăjitura mea cu morcov, nu încercam deloc să te seduc. Erai mult prea frumoasă și mult prea delicată, iar eu nici nu îndrăzneam să cred că aş fi putut reuși.

Tot ceea ce s-a petrecut apoi a fost cu totul neașteptat. Îmi dau seama, privind în urmă, că am fost îngrozitor, îngrozitor de egoist.



Nu cu multă vreme în urmă am aprins televizorul, într-o seară, ca să mă pun la curent cu noutățile și am picat peste trailerul emisiunii *Crimewatch*. Nu este genul meu de divertisment, te asigur. Chiar deloc. Anunțau reconstituirea dispariției unei fete pe nume Ellie Mack. Când pe ecran a apărut fotografia ei, am crezut că fac infarct. Fata dispărută semăna perfect cu Poppy. Mai în vârstă decât ea, dar aproape identică. Așa că am lăsat televizorul să meargă și am urmărit toată emisiunea.

„Au trecut deja zece ani de când Ellie Mack, o fată de cincisprezece ani din nordul Londrei, a dispărut în drum spre bibliotecă”, se auzea vocea bubuitoare și emfatică a prezentatorului. „Ellie era o fată prietenoasă și apreciată la școală. De opt luni era implicată într-o frumoasă relație de dragoste cu un băiat, era inima și sufletul familiei ei. Profesorii spun că n-ar fi avut nicio problemă să ia bacalaureatul cu rezultate excelente. Cine și-ar fi imaginat că acest înger de fată avea să plece într-o dimineață liniștită de joi de acasă pentru a nu se mai întoarce niciodată?”

În 2005 am lansat aici primul apel prin care-i invitam pe eventualii martori ai dispariției lui Ellie să ne contacteze. Fără rezultat. Acum, după zece ani, timp în care Ellie nu a fost văzută și nu au apărut dovezi în favoarea unei eventuale răpiri, am pus în scenă o reconstituire. Înainte de a începe, o să-i ascultăm pe părinții fetei, Laurel și Paul Mack, care ne vor oferi o evocare emoționantă a fiicei lor, despre care nu mai știu nimic de nu mai puțin de zece ani”.

Imaginea prezenta acum înregistrarea unui cuplu care dădea impresia de oboesală. Femeia și bărbatul erau filmați unul lângă celălalt, în bucătăria lor, draguț amenajată, de altfel. Ea avea părul

blond, cu vârfurile tăiate drept, prins într-o parte. Purta o bluză polo neagră, cu mânecile suflecate, și un ceas oarecare. Nu avea inele. El arăta ca un lucrător tipic din sectorul financiar: cămașă albastră, deschisă la gât, păr grizonant, cu cărare într-o parte, tuns scurt în spate și lăsat mai lung pe creștet, cu o față perfect netedă, pe care și-o îngrijea probabil de două ori pe săptămână pe Jermyn Street. Erați voi, tu și cu Paul.

Ai intrat într-un dialog cu un reporter invizibil, ale cărui întrebări au fost tăiate la montaj. Vocea ta suna serioasă și matură, cam ca a unei crainice de știri. Am remarcat că aveai aceeași frunte lată și ochi distanțați ca Poppy și Ellie. Asemănarea dintre voi trei era frapantă. Ai povestit despre frumusețea interioară a fiicei tale, despre râsul și visurile ei, despre dimineața în care a dispărut, despre lasagna pe care te-a rugat să i-o păstrezi pentru când urma să se întoarcă acasă, la prânz. Ochii îți erau împietriți, storși de lacrimi. Îți frământai nervos încheieturile subțiri cu degetele. Aveai mâini foarte frumoase: lungi, elegante, feminine.

A urmat Paul. Nu vreau să par răutăcios, dar mi s-a părut că numai gura era de el. Bine intenționat, dar inutil. Se vedea clar că nu mai erați împreună. Limbajul trupurilor voastre era complet defazat. Paul vorbea despre relația excelentă pe care o avusese cu fiica lui – cu toți copiii voștri, se grăbise să adauge – despre sinceritatea și deschiderea ei față de părinți, insistând că nu avea secrete. Îți aruncase apoi o privire sticloasă, sperând, în zadar, că-l vei susține cumva. În timp ce vorbeați, pe ecran erau proiectate imagini cu Ellie la diferite vârste, în diverse ipostaze: lângă un tobogan de plastic; cu părul în vânt pe o barcă cu motor, ținută bine de tatăl ei; la o serbare de Crăciun, cu o pălărie nostimă pe cap, și la un restaurant, ținând după gât o femeie mai în vârstă, care părea să-i fie bunică.

Arăta atât de plină de viață în poze, încât era imposibil să fi murit, mi-am spus. Vitalitatea, energia și optimismul ei te cucereau prin ecran. Nu putea fi decât o coincidență stranie, nimic mai mult, am încercat să mă conving singur. O tânără cu un nume destul de frecvent întâlnit care a dispărut înainte ca Poppy să vină pe lume și care, din întâmplare, semăna izbitor cu ea.

Interviul s-a terminat și a început reconstituirea propriu-zisă. Abia în acel moment am înțeles. Piese puzzle-ului s-au așezat la locul lor în mintea mea și am exclus posibilitatea unei simple coincidențe.

Filmarea a început pe High Road, apoi camera s-a deplasat pe lângă cafeneaua de la colțul străzii pe care locuia Noelle, după care a apărut magazinul Crucii Roșii de la care obișnuia să-și cumpere hainele acelea oribile. A urmat un plan larg al străzii, în care am reușit să disting până și cireșul înflorit din curtea ei. Pielea mi se făcuse de găină.

Vezi tu, într-un acces de furie, Noelle îmi mărturisise că nu ea este adevărata mamă a lui Poppy, ci că o tânără, pe nume Ellie, purtase copilul în locul ei. În momentul respectiv, am crezut că vorbea nebunia din ea. Oricum, nu puteam ști dacă mințea sau spunea adevărul, căci, de când mă informase că este gravidă, n-o văzusem niciodată dezbrăcată și nu mă mai lăsase s-o ating. Cu toate acestea, povestea părea trasă de păr rău de tot. Pe scurt, nu i-am dat prea mare importanță.

Și chiar dacă aș fi crezut-o, întotdeauna mi-am imaginat-o pe acea Ellie ca pe o ființă aflată la marginea societății, o drogată, o amărâtă pescuită de Noelle din cine știe ce șanț și plătită ca să-i poarte falsa progenitură. Acum însă, vedeam la televizor o tânără superbă, care ar fi avut o viață întreagă în față dacă nu s-ar fi evaporat brusc de undeva din preajma casei lui Noelle.

Ellie nu era genul de copil care să-și fi abandonat familia, prietenul și viitorul ca să se transforme, de bunăvoie, în mamă purtătoare pentru o străină. Gândurile mi s-au îndreptat spre trecut, atunci când, după dispariția lui Noelle, m-am dus la ea acasă ca să-i strâng lucrurile lui Poppy. Mi-am adus aminte de pivnița ciudată despre care ți-am povestit, unde am găsit o canapea veche și pătată, o grămadă de hamsteri morți, un televizor cu DVD player încorporat și o ușă groasă cu trei yale. Mi-am dat seama instantaneu că Noelle ar fi fost în stare să fure un copil și am înțeles ce aveam de făcut.

Laurel, de când m-am născut nu mi-am dorit altceva decât să fiu la fel ca toată lumea. Viața m-a purtat dintr-o țară în alta, de la o școală nouă la altă școală nouă, unde am dat piept cu puștii care crescuseră împreună, ai căror părinți se întâlneau la un pahar în weekenduri, copii relaxați care își aveau glumele, poreclele și bârlogurile lor de prin garaje și subsoluri. Îi admiram și mă întrebam încontinuu: „Cum reușesc? Cum funcționează viața asta?” N-am locuit niciodată suficient de mult în același loc încât să merit o poreclă. Am rămas tot timpul „băiatu’ ăla nou”. O dată la doi ani eram strigat de voci străine: „Hei, tu, ăla nou!” Nici faptul că eram aproape un geniu nu cred că m-a ajutat. Cui îi place străinul mai deștept decât el? Și eram îngrozitor de deștept. Inteligența parcă îmi ieșea prin pori.

Pe deasupra, eram foarte urât și total netalentat la sport, care nu mă interesa deloc. Cât despre părinții mei, ei făceau parte din acea categorie de oameni ambițioși, pregătiți să sacrifice totul pe altarul carierei profesionale. Efectiv nu păreau capabili să priceapă importanța prezenței părinților pentru copii. Îmi găseau tot felul de activități, spunându-și că, atâta vreme cât eram ocupat, eram fericit.

Într-un singur loc mi-a plăcut, într-un orașel din Germania. Acolo am frecventat o școală internațională, alături de copii din toată lumea, dintre care mulți nu știau nici măcar engleza. Fluctuația era enormă, puștii veneau și plecau tot timpul. Așadar, pentru prima dată în viață, mă bucuram de un avantaj, căci vorbeam engleza. Am locuit acolo de la unsprezece până la paisprezece ani, așa că am intrat în școală odată cu bobocii și am ajuns printre veterani. A fost o experiență bună, formatoare. Aproape transformatoare. Îi vedeam pe cei noi, coreeni, indieni și nigerieni, sosind și începând lupta cu limba străină și cu șocul cultural. Așa mă simțeam și eu normal.

Acolo mi-am făcut o prietenă, pe Mathilde. Era franțuzoaică. Foarte drăguță. Ne-am sărutat de câteva ori și, dacă părinții mei nu m-ar fi luat de ceafă și nu m-ar fi smuls de acolo exact atunci, poate că aș fi reușit să devin o ființă normală, un bărbat cu inima la locul ei.

Din păcate, nu cred că am iubit cu adevărat pe cineva până la apariția lui Poppy, și nici acum nu sunt sigur că „iubire” este cuvântul potrivit. Poate fiindcă nu dispun de niciun termen de comparație.



Ai vrea să știi, probabil, de ce nu m-am dus direct la poliție după ce am văzut-o pe Ellie la *Crimewatch*, nu-i așa? Este o întrebare corectă.

În primul rând, în momentul respectiv, nu știam dacă fata mai era în viață sau nu. Nu știam cât timp petrecuse în subsolul lui Noelle, plecând de la premisa că ar fi ajuns într-adevăr acolo. Conform celor relatate în emisiune, exista o vagă posibilitate ca, la un moment dat, să se fi strecurat înapoi în casa familială ca să ia niște lucruri și o sumă de bani. Așadar, nimeni nu știa precis unde a fost și, cu atât mai puțin, unde este Ellie.

Firește, această analiză nu constituia un motiv suficient ca să nu informez autoritățile despre puținele informații de care dispuneam. Vezi tu, ceea ce mă îngrijora în cel mai înalt grad era rolul meu în tot acest scenariu. În ziua aceea, Noelle îmi spusese, printre altele, că eu n-aș fi fost adevăratul tată al lui Poppy și nici ea adevărata ei mamă. Îmi povestise că bebelușul fusese conceput cu spermă achiziționată de pe internet. Am trecut peste această dezvăluire de prost gust, așa cum am ales să le ignor și pe celelalte. Mi-am vârat capul în grămada de nisip a negării. Laurel, te rog să mă crezi când îți spun că Poppy a fost singurul lucru bun care mi s-a întâmplat vreodată. Mândria și bucuria mea. Singura mea *raison d'être*. Știi că relația mea cu Sara-Jade a fost întotdeauna marcată de dificultăți. M-a urât încă de mică, m-a scuipat în ochi, m-a mușcat și m-a zgâriat. Am crezut că asta înseamnă paternitatea. Am crezut că primisem copilul pe care îl meritam. Apoi, în viața mea a intrat Poppy, care nu numai că era inteligentă și drăgălașă, dar părea să mă adore. Pentru prima dată, aveam și eu ceva frumos, prețios, numai al meu. Iar dacă nu era a mea, atunci viața n-ar mai fi avut niciun sens pentru mine.

După ce am văzut acea ediție specială din *Crimewatch*, mi-am dat seama că dacă Poppy îmi aparținea genetic, iar eu aș fi dezvăluit tot ce știam, niciun ofițer de poliție, niciun detectiv, niciun judecător și niciun jurat nu m-ar fi crezut, nici într-un milion de ani, când aș fi afirmat că Ellie fusese însămânțată artificial cu sperma mea, fără ca eu să știu ori să-mi fi dat consimțământul. N-ar fi avut nicio noimă. Era clar că aș fi fost condamnat pentru complicitate, în cel mai bun caz. Se putea ajunge chiar la acuzația de viol asupra unei minore. Asupra unei minore pe care nici măcar n-o văzusem vreodată.

Din nou, am ales să ignor realitatea. N-am făcut testul ADN, deși

dovada că Poppy nu e copilul meu, dacă într-adevăr așa stau lucrurile, mi-ar fi permis să merg la poliție și să dau totul în vileag. Nu eram în stare să mă despart de ea, Laurel. Îmi pare rău.



La scurt timp după emisiunea aceea am citit un interviu cu tine în *The Guardian*, care a preluat cazul ca pe un fel de poveste șocantă din viața reală. Ai declarat, citez: „Cel mai rău lucru este să nu știi nimic. Să nu-ți găsești împăcarea. Nu pot merge mai departe dacă nu știu unde este fiica mea. Este ca și cum ai călca pe nisipuri mișcătoare. Este ca atunci când vezi un punct la orizont, dar nu poți ajunge niciodată la el. Este o moarte lentă”.

O lună mai târziu, ziarele titrau: „AU FOST GĂSITE RĂMĂȘIȚELE LUI ELLIE”. În sfârșit, puteai să te împaci cu soarta. Am asistat la înmormântare. Am văzut cum ți s-au înmuiat picioarele când urcai treptele spre crematoriu împreună cu soțul tău și cum era să cazi când ați ieșit. Se părea că atotputernica împăcare nu-ți adusese altceva decât o cutie de oase. Eu, pe de altă parte, eram capabil să-ți ofer ceva care te putea scoate cu adevărat din nisipurile mișcătoare, care te putea împinge dincolo de orizont. Eu ți-o puteam oferi pe Poppy.

Am devenit obsedat de tine, Laurel. Am scotocit tot internetul în căutarea articolelor și fotografiilor cu tine. Erai o femeie atât de rafinată, atât de succintă și de precis articulată. Niciun cuvânt în plus, niciun fel de incontinență emoțională, mâinile tale frumoase împreunate întotdeauna, părul elegant, hainele croite pe măsură, fără zorzoane, fără nasturi stridenți sau dantele. Nici măcar ținuta ta nu trăda excese.

Pe măsură ce te urmăream, începeam să-l cunosc tot mai bine pe Paul. Cămășile lui păreau banale la început, până ce îți dădeai seama că, prin contrast, în interiorul gulerului apărea un imprimeu cu floricele. Butonii păreau să fie niște capete de căței. Ca să nu mai amintesc de ochelarii cu ramă de baga și șosetele de mătase cu modele colorate, geometrice.

Investigații ulterioare mi-au dezvăluit că își cumpăra hainele mai ales de la Paul Smith și Ted Baker. Am început să experimentez, la rândul meu, când cu o pereche de șosete, când cu o batistă. Apoi, pentru prima dată în viață, m-am bărbierit la frizerie. Nu gustasem niciodată această experiență. Ca să fiu sincer, mă bărbieriam foarte rar. Preferam să-mi las barba să crească până când perii începeau să se încovoie și să mă irite. Abia atunci, exasperat, găseam o lamă – de obicei, uzată – cu care dădeam totul jos fără milă, scoțând la iveală o față roșie și plină de răni, până ce barba îmi creștea la loc. Achiziționarea de haine era o formalitate neplăcută: o tură rapidă la M&S, de două ori pe an. Au început să mă amuze escapadele la butikurile de lux pentru domni. Îmi plăceau asistentele de vânzări cu șolduri înguste, întotdeauna gata să ajute, să te îndrume în direcția corectă. Pasul următor, a fost să mă las pe mâna unui hair stylist și să găsesc niște produse care dădeau bieteii mele podoabe capilare aparenta de volum. Mi-am cumpărat și o pereche de ochelari cu lentile false și cu ramă de baga. Transformarea era completă.

A fost un proces gradual, care a durat vreo două luni. Nu am apărut peste noapte complet schimbat, ca în emisiunile acelea oribile cu lecții de machiaj.

Voiam să mă vezi și să-ți placă de mine. Atât și nimic mai mult. Să-ți par familiar. Să-ți inspir încredere, să fiu bărbatul cu care ai fi acceptat

să împărți o prăjitură cu morcov. Voiam să fim prieteni și apoi să te împrietenești cu Poppy. Între timp, îmi găsisem curajul să cer un test ADN. Știam acum cu precizie de 99,98 la sută că fetița nu e a mea și că singura persoană căreia îi aparține cu adevărat ești tu.

Nu mă așteptasem să mă plăci. Nu-mi închipuisem că-ți vei strecura mâinile în mânecile puloverului meu la restaurant, urcușul nostru poticnit spre dormitor din aceeași noapte și capul tău odihnindu-se pe umărul meu, a doua zi de dimineață. Femeilor ca tine nu le plac tipii ca mine. Iar eu...

Nu, n-am nicio scuză. Absolut niciuna. Am profitat de tine. Atât și nimic mai mult.

Mă bucur totuși că tu și Poppy v-ați apropiat, că ați ajuns să vă cunoașteți în circumstanțe oarecum normale, nu sub reflectoarele unei anchete polițienești și nici într-un birou al serviciului de asistență socială. Între voi s-a înfiripat relația normală dintre o bunică și nepoata ei, care iau împreună micul dejun, ies împreună la cumpărături și se bucură de mese în familie. Sper că, în zilele care vor urma, Poppy va fi acceptată fără dificultăți în familia Mack. I-am dat câteva indicii vagi despre situația reală. Tu vei decide cât de mult ar trebui să afle. Amintește-ți că această casă, cu tot ce se găsește în ea, îi aparține. Îi va ajunge cu prisosință când va porni pe drumul vieții.

Povestea mea se apropie de sfârșit, de adevăratul motiv pentru care nu m-am dus direct la poliție în luna mai. Dacă privești pe fereastra din dreapta ta, vei vedea că în grădină a apărut un strat nou, puțin mai înălțat decât celelalte. Îl vezi? Chiar acolo, în spate. L-am săpat la începutul lunii noiembrie, chiar înainte să ne cunoaștem.

E locul unde își doarme somnul de veci Noelle Donnelly. Anterior stătuse înghesuită într-un congelator, la mine în pivniță. A ajuns acolo în noaptea când mi-a mărturisit ce făcuse cu Ellie și că Poppy nu-mi aparținea.

N-am vrut s-o omor, Laurel. Îți dau cuvântul meu de onoare. A fost un accident. Da, m-am repezit la ea, am vrut s-o bag în sperieți, am vrut să-i fac rău. Îți imaginezi în ce hal mă simțeam. Femeia aceea rea îmi rupsesse inima din piept și mi-o făcuse bucăți, în propria mea bucătărie. Sunt convins că și ție ți-ar fi venit s-o lovești, dacă ai fost în locul meu. Sunt sigur. Dar *nu am avut intenția s-o omor*. A căzut cu scaunul pe spate, s-a lovit la cap de gresie și...

În orice caz, tu decizi ce vei dezvălui poliției. Nu puteam să dispar

fără să spun cuiva adevărul și am încredere că orice te vei hotărî să faci va reprezenta alegerea corectă.

Te rog să mă ierți, Laurel. Iartă-mă pentru tot. Iartă-mă că am întâlnit-o pe Noelle și că i-am permis să intre în viața mea; iartă-mă că nu i-am pus mai multe întrebări despre cămăruța aceea de la subsol; pentru că nu m-am dus la poliție când am început să bănuiesc cine era cu adevărat mama lui Poppy; pentru că m-am îndrăgostit de tine și pentru că ți-am răpit aceste săptămâni din viață, asupra cărora nu aveam niciun drept. Te rog, iartă-mă.

Orizontul ți se deschide acum în față, Laurel. Pășește către el, cu Poppy lângă tine.

Filmul se termină. Casa se scufundă din nou în tăcere. Laurel aruncă o privire pe fereastra dinspre stradă. Mașina lui Floyd nu se mai vede, așadar, prin extensie, și el a plecat. Se întoarce în biroul lui și ridică ochii în tavan. De undeva din piept îi iese un geamăt. Fata ei. Scumpa ei fetiță. Ea n-a hălăduit aiurea pe cărările Marii Britanii, cu rucsacul în spinare, ci a zăcut încuiată în subsolul lui Noelle Donnelly, cu copilul dorit de aceasta în burtă. Cât a stat acolo? Cum a fost tratată? Cum a murit? Și cum de Laurel n-a știut nimic? De câte ori s-a plimbat pe străzile acelea în anii de după dispariția lui Ellie? De câte ori a trecut pe lângă casa aia blestemată, admirând chiar florile roz de cireș din dreptul ferestrei de la subsol? De câte ori a trecut la numai câțiva metri de fiica ei, fără ca vreun presentiment, vreo conexiune ombilicală misterioasă, s-o avertizeze că ea era acolo?

Pieptul îi explodează într-un hohot de plâns furios. Lovește ritmic în biroul lui Floyd până când pumnii i se umplu de sânge. E pe punctul să urle din nou când aude un scârțâit în spatelul ei. Ușa biroului se întredeschide încet. Este Poppy. Poartă rochița din jerseu cu șifon pe care au cumpărat-o de la H&M când au fost amândouă la cumpărături. Cu o mână își ține părul, iar în cealaltă are un elastic și o perie.

— Încercam să-mi fac coadă. O coadă înaltă, care să fluture. Dar nu reușesc, n-am mâinile suficient de lungi. Mi se tot încurcă la capăt.

Laurel zâmbește și se ridică de pe scaun.

— Vino încoace, îi spune întorcându-se spre ea. Stai jos. Să văd ce pot face. N-am mai făcut de multă vreme o coadă de cal înaltă.

Poppy se așază ascultătoare și îi dă elasticul și peria de păr. Laurel începe să o perie, descoperind cu surprindere că gestul îi e imprimat în memoria musculară. A făcut același lucru de nenumărate ori dimineața, când pregătea fetele de școală. Se pare că talentul o să-i fie pus din nou la încercare. Este pe cale să redevină mamă. Ceva cald și delicat i se deschide în capul pieptului, ca un boboc de floare.

— Unde e tata? întrebă Poppy.

— Tata nu mai este aici. A trebuit să plece undeva.

— Are legătură cu ce mi-a spus azi-dimineață?

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că mama mea nu este Noelle, ci fiica ta. Se întoarce

brusc spre ea, dând la iveală o pereche de ochi roșii, umflați de plâns. Este adevărat? Tu ești bunica mea?

Laurel înghite în sec.

— Tu ce părere ai? Ți-ar plăcea să fie așa? Când Poppy dă din cap că da, îi spune: Ei bine, chiar sunt. Pe mama ta o chema Ellie și era fiica mea. A fost cel mai minunat copil din lume. Iar tu, Poppy, ești la fel ca ea.

Fetița rămâne tăcută un moment, apoi ridică spre Laurel o privire înspăimântată.

— Ellie a murit?

Laurel îi răspunde printr-o înclinare a capului.

— Și tata a murit?

— Adică...?

— Tatăl meu real.

— Vrei să spui...

— Bărbatul care a făcut un copil cu Ellie. Nu tatăl meu care m-a crescut.

— Floyd ți-a spus?

— Da. Mi-a spus că nu știe cine este tatăl meu adevărat. Mi-a spus că nimeni nu știe, nici chiar tu.

Laurel își întoarce atenția către părul fetei. Îl strânge cât poate de sus și petrece în jur elasticul, răsucindu-l de trei ori.

— Nu știu dacă tatăl tău mai trăiește sau nu, Poppy. E posibil să nu aflăm niciodată.

— Ai terminat? o întreabă fetița după un nou moment de tăcere.

— Da. Totul e în regulă.

Poppy se dă jos de pe scaun și se duce să se admire în oglinda de pe peretele din antreu. Atinge imaginea din oglindă cu vârful degetelor.

— Semăn cu ea? o întreabă pe Laurel.

— Da. Ești exact ca ea.

— Era frumoasă?

— Era extraordinar de frumoasă.

— Era la fel de frumoasă ca Hanna?

Laurel e pe punctul să răspundă: „Oh, era mult mai frumoasă decât Hanna”, dar se oprește la timp.

— Da. Era la fel de frumoasă ca Hanna.

Poppy pare satisfăcută de răspuns.

— Mai mergem la petrecere?

- Tu vrei să mergem?
- Da. Aș vrea să-mi cunosc familia. Familia mea adevărată.
- În cazul acesta, trebuie să mergem.
- Laurel?
- Da, iubita mea.
- O să-l mai văd vreodată pe tata?
- Nu știu. Chiar nu știu.

Poppy își privește o clipă pantofii, apoi se uită din nou la Laurel. Stoicismul care i-a fost inoculat atât de puternic încă din fragedă pruncie cedează ca un baraj în fața emoțiilor, și începe să plângă amarnic, cu lacrimi mari și sughituri, cu pumnii strânși la ochi.

Laurel o ia în brațe, o strânge cu putere și o sărută pe creștet, simțind cum iubirea pentru acest copil se răspândește din tot corpul ei ca o furtună de vară purificatoare.

Am la mine pașaportul și un pistol. Într-o geantă de voiaj mi-am pus niște schimburi și un telefon cu bateria încărcată. Plănuiesc să mă îndepărtez cât mai mult de codul poștal N4, iar după aceea să-mi zbor creierii sau să încerc să ies din țară. Încă nu sunt hotărât, pentru că nu-mi dau seama ce ar fi mai rău: să-i frâng inima fiicei mele sau să-i frâng inima și să-mi petrec restul vieții ascunzându-mă de brațul lung al legii sau în pușcărie. Diferența este că planul B nu implică și o înmormântare.

În fine, am reușit să fac ordine în mizeria dezgustătoare pe care ai lăsat-o în urma ta, Noelle. Acum, când îți vorbesc (sau mă gândesc, sau îți scriu, sau ce naiba se face când crezi că vorbești cu o moartă), Laurel e pe cale să-și dezvăluie calitatea de bunică în fața lui Poppy. Amândouă se vor duce apoi să serbeze Crăciunul cu o masă strălucitoare, demnă de un film regizat de Richard Curtis, sub luminițele strălucitoare din Belsize Park. Imaginează-ți, Noelle, cum se vor întoarce toate capetele la apariția acestui cuplu de femei frumoase și puternice, cu sprâncenele lor perfect conturate și cu creierile lor mari, răspândind lumină în jur. Doar încearcă să-ți imaginezi. Aș da orice să fiu acolo. Am renunțat însă la acest privilegiu atunci când mi-am pus propria mea fericire și propriile nevoi deasupra celor ale lui Laurel.

Am părăsit Londra, Noelle. Cred că mă îndrept spre vest. Da, tocmai am trecut pe lângă Slough. Mă simt bine, chiar fantastic. În fine, am reușit să mă scutur de tine ca de o piele moartă.

Ating arma din punga banală de la Sainsbury, pe care am pus-o lângă mine, pe scaunul din dreapta. Îi mângâi liniile simple, solide, simt răceala metalului prin plastic. Îmi imaginez senzația țevii apăsându-mi cerul gurii și rezistența trăgaciului sub degetul arătător. Este o zi senină și răcoroasă. Mă imaginez trăgând pe dreapta peste câteva ore și intrând într-un cătun adormit din Cornwall, căutând un han sau dormind în mașină. Mâine mă voi trezi în ziua de Crăciun. Lumea va fi fericită și tăcută, ca în fiecare an de Crăciun. Milioane de vieți zgomotoase și agitate aspirate în interior, în spatele milioanei de uși închise. Dar apoi, unde m-aș duce? Dar poimâine? Dar răspoimâine?

Mă simt curat și pur, inocent, liber. Am făcut cel mai mareș și mai

bun lucru din viața mea. Chiar vreau să fiu de față când toată povestea asta sordidă va ajunge în presă? Serios? Dumnezeuule, imaginează-ți fotografiile oribile cu noi, pescuite cine știe de pe unde, pe care le vor publica în sute de mii de exemplare și le vor proiecta pe ecrane seri la rând. Fred și Rose West¹⁰ vor arăta ca Brad Pitt și Angelina Jolie prin comparație.

Am trecut de Glastonbury Tor. Soarele a început să coboare, iar cerul are o nuanță gri-perlat. Lumina palidă se reflectă în pavaj, și câțiva oameni au ieșit să admire peisajul. Ies de pe M5 la următoarea intersecție și intru pe un drum de țară, care constat că duce într-un câmp. De acolo pot admira apusul, pot vedea cum se alungesc și se îngustează umbrele stâncilor de la Glastonbury. Mi le imaginez pe Laurel și pe Poppy în lumina tremurătoare a lumânărilor de pe masa lui Bonny, le văd chipurile destinse și strălucitoare. Apoi mă gândesc la noi doi, paradoxal uniți inextricabil pe vecie, cu mutrele alăturate pe primele pagini ale ziarelor. Nu vreau să asist la acest spectacol. Îmi aduc aminte de Poppy, de atitudinea ei plină de curaj când i-am luat mâinile între ale mele azi de dimineață și i-am spus adevărul despre ea, îmi amintesc grimasa hotărâtă cu care și-a stăpânit emoțiile, modul în care a acceptat fără cuvinte un adevăr pe care nicio fetiță de nouă ani n-ar trebui să fie obligată să-l asculte vreodată. Mă întreb dacă se va obișnui să trăiască fără mine, dar știu că o va face. Știu că va crește și că va fi bine. Mă gândesc la părinții mei de la Washington, la buzele lor strânse punga, la cuvintele care le vor veni amândurora în minte: „Ar fi fost mai bine dacă îl lăsam la spital”. Sunt conștient că acesta este ultimul meu apus de soare, aici, chiar acum, în Ajunul Crăciunului, sub luminile violente, roșii și aurii, ce înflăcărează orizontul. Știu că-mi trăiesc ultimele clipe. Și mă simt bine. Totul e bine.

Bag mâna în punga de plastic și scot pistolul.

¹⁰ Celebru cuplu britanic de ucigași în serie, cu cel puțin douăsprezece victime la activ.

OPT LUNI MAI TÂRZIU

Theo și Hanna înaintează ținându-se de mână printr-un tunel de trandafiri albi și floarea-miresei. În jurul lor plutesc petale de confetti colorate, iar peste aleile din Finsbury Park se răspândesc notele solemne și vesele în același timp dintr-o înregistrare cu clopote bisericești. Soarele își arată chipul zgârcit printr-o spărtură din norii care nu s-au îndurat să se împrăștie până acum.

Laurel o ține pe Hanna de mână, în timp ce fiica ei își salută prietenii și invitații adunați pe strada din fața bisericii. Strălucește ca o nestemată. Soțul ei îi stă alături, arătos și sigur pe el, cu mâna odihnindu-i-se delicat între omoplații ei, cu chipul luminat de mândrie.

Cum i-a putut trece prin cap că Hanna ar fi un premiu de consolare pentru Theo? Cum de și-a permis asemenea gânduri urâte? se întrebă în sinea ei.

Nu după multă vreme, alaiul invitaților, nu mai mult de treizeci la număr, se urcă într-un vechi autobuz roșu marca Routemaster. Poppy se așază pe genunchii lui Laurel, încă strângând în mâini buchetul pe care l-a purtat la biserică. Autobuzul se pune în mișcare, iar Laurel își petrece brațele peste umerii fetiței strângând-o la piept. Poppy a hotărât să-i spună „mama”. Nu Buni, nici Laurel. Mama. Poppy este cel mai deștept și mai curajos copil din lume. Plânge atunci când simte nevoia să plângă și, din când în când, e deprimată. Îi e dor de Floyd. În restul timpului însă, este numai lumină și bucurie, soarele în jurul căruia gravitează acum Laurel și toată familia ei. E pur și simplu un miracol.

Atmosfera la bordul autobuzului de epocă este însuflețită. Bonny și Paul stau împreună în față, iar pălăria ei uriașă aproape că acoperă parbrizul. În spatele lor se află Jake și iubita lui, Blue. Aceasta din urmă are în poală o geantă din care se ivește capul unui cățeluș. Îl cheamă Mister și se pare că nu va crește mai mare decât un iepuraș. Cei doi stăpâni se ciondănesc asupra îngrijirii lui de când au sosit din Devon, de parcă ar avea un nou-născut.

Pe scaunul de lângă Laurel stă Sara-Jade. Poppy a cerut voie să o invite și pe ea. Deși știe că nu este sora ei biologică, continuă s-o

considere parte din familie. Sara-Jade arată ca de obicei, palidă și aeriană, într-o geacă argintie scurtă și cu o rochie roz diformă. A venit cu un bărbos pe nume Tom, care ar putea fi partenerul ei sau nu. L-a prezentat tuturor drept „un prieten”. Jackie și Bel stau în fața lui Laurel, cu câte un geamăn de fiecare parte. Băieții lor sunt doar cu doi ani mai mari decât Poppy, iar Laurel se bucură să descopere că viața ei intră din nou în sincronizare cu cea a prietenelor ei cele mai bune.

Pe scaunele din dreapta ei se află părinții lui Theo. Domnul Goodman arată bătrân, dar Becky Goodman se ține foarte bine pentru vârsta ei. Laurel nu se poate împiedica să observe cu anumită satisfacție urmele unei operații estetice recente pe chipul femeii.

Restul autovehiculului este ocupat de prieteni de-ai Hannei din vremea liceului. Îl vede pe undeva pe tatăl lui Paul, dar și chipuri străine, tineri și fete de douăzeci și ceva de ani încălțate cu pantofi incomozi și machiate strident. Prieteni de-ai lui Theo sau colegi de-ai Hannei, își spune.

Ca la orice nuntă, cel mai bine se văd cei care lipsesc, absenții, fantomele. Mama lui Laurel a murit cu opt luni înainte, nu înainte însă de a avea ocazia să o cunoască pe Poppy. A luat-o de mână și i-a spus: „Știam eu, știam eu de ce nu voiam să plec. Am fost convinsă întotdeauna că ești undeva acolo”. O asistentă le-a făcut o fotografie cu toate trei împreună. Ar fi trebuit să fie patru, desigur, dar trei era mai bine decât două. Ruby și-a dat sufletul o săptămână mai târziu.

Nici fratele răătăcit al lui Laurel nu e prezent. A venit din Dubai pentru înmormântarea mamei lor și a pretextat că nu-și poate permite două călătorii în același an.

Și, desigur, lipsește Ellie.

Laurel nu i-a dezvăluit lui Poppy tot adevărul despre mama ei. I-a spus că Ellie fugise de acasă și că a fost abandonată într-o pădure după ce a suferit un accident de mașină. Cumva, între fuga de acasă și impactul cu autovehiculul, Ellie născuse un copil, pe care Noelle îl adoptase și i-l încredințase lui Floyd când ea nu mai făcuse față.

Nu i-a spus fetiței nici despre cadavrul din spatele casei lui Floyd. Împachetase o valiză cu strictul necesar și o luase pe Poppy la ea acasă, în Barnet, pentru cele câteva zile cât în grădina bărbatului poliția ridicase un cort deasupra mormântului improvizat și elicopterele roiseră peste casă. Cât despre soarta lui Floyd însuși, Laurel i-a zis lui Poppy că se simțise atât de vinovat pentru că o mințise că ar fi fost

tatăl ei, încât își luase viața. Poppy și-a înghițit din nou lacrimile și a înțeles situația cu acel stoicism plin de curaj care părea s-o caracterizeze. „Pe mine nu m-ar fi deranjat, să știi. A fost un tată foarte bun. N-ar fi trebuit să se simtă vinovat. N-ar fi trebuit să moară pentru atâta lucru.” „Nu. Ai dreptate, n-a meritat să moară”, i-a răspuns Laurel, ștergându-i de pe obraz o singură lacrimă mare.

Autobuzul se oprește pe malul fluviului, în dreptul restaurantului unde Theo și Hanna au făcut rezervarea pentru petrecere. Invitații coboară și își aranjează rapid ținutele, deranjați de vântul ce încrețește suprafața apei. Paul se apropie de Laurel.

— Ești în regulă? o întreabă, punându-i mâna pe braț.

Laurel îi face semn că este bine. Dintr-odată, viața ei a căpătat un nou sens. La cincizeci și cinci de ani este din nou mamă. Face din nou sendvișuri dimineața și își notează în agendă datele lucrărilor de control. Bate de două ori pe zi drumul spre școală și, din nou, pune interesul altei persoane înaintea celui propriu, indiferent de împrejurări. Bineînțeles, este în continuare traumatizată de revelațiile legate de ultimele zile din viața sărmanei Ellie. Câteodată, seara, când închide ochii și se lasă în brațele somnului, se regăsește în pivnița aceea imundă, captivă între zidurile placate cu lemn de pin, privind disperată la ferestruica de sub tavan, de unde nu vine nicio salvare. Cu toate acestea, coșmarurile încep să se rărească.

Fiica ei a murit, mama ei a murit, iar soțul ei trăiește cu o femeie care este mai drăguță decât ea într-o mie de feluri. Dar se descurcă. Laurel este bine. Chiar este. Pentru că o are pe Hanna, îl are pe Jake, iar acum îi are pe Poppy și pe Theo. Relația ei cu Sara-Jade s-a normalizat și a căpătat substanță în lunile de după moartea lui Floyd. Se întâlnesc frecvent, atât pentru binele lui Poppy, cât și pentru al ei. Vede în Sara-Jade ceva din ea însăși, ceva important, ceva ce merită cultivat.

Hanna trăiește cu Theo, acasă la el. Și-a închiriat apartamentul acela detestabil din Woodside Park, iar Laurel nu mai este nevoită să facă săptămânal menajul. Dinamica lor anterioară s-a transformat complet. Acum sunt prietene bune. Hanna și Poppy sunt cele mai frumoase consecințe ale oribilei dispariții a lui Ellie. Hanna este o eroină pentru Poppy, care, la rândul ei, o adoră pe fetiță. Au devenit inseparabile.

Laurel îi prinde privirea pe când își croiesc amândouă drum spre locurile de la masă. Îi zâmbește, iar fiica ei îi răspunde cu un semn din ochi și o bezea. Copilul ei minunat. Fetița ei de aur.

Laurel prinde sărutul în pumn și îl lipește la piept, lângă inimă.

EPILOG

Femeia strânge în mâini bucățița de hârtie și aruncă o privire disperată spre polițista care o privește impasibil din partea cealaltă a ecranului gros de plexiglas. I-a promis că cineva va veni să se ocupe de ea în câteva minute, dar a trecut aproape o oră și jumătate, și ar trebui să plece înainte să încaseze o amendă pentru depășirea timpului de parcare și înainte ca puiul congelat din portbagajul mașinii să se dezghețe.

— Mă scuzați, îmi pare rău, dar îmi expiră plata parcării și chiar trebuie să plec. Pot să las scrisoarea asta la dumneavoastră? Îi spune întinzându-i bucățița de hârtie.

Polițista o privește lung, apoi coboară ochii spre mâinile ei și îi ridică înapoi.

— Pardon, ați spus ceva? Care scrisoare? o întreabă de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Da, am adus o scrisoare, reia femeia, încercând să nu pară insistentă. Scrisoarea, cum care scrisoare? Scrisoarea pe care am găsit-o într-o carte cumpărată de la magazinul Crucii Roșii...

— Ah, păi spuneți așa, scrisoarea. Sigur. Dați-mi-o mie.

Femeia îi întinde hârtia și observă cum expresia de pe chipul polițistei se schimbă în timp ce citește, trecând de la dezinteres la alarmă, apoi la tristețe și, în sfârșit, la șoc.

— Îmi cer scuze. Unde spuneți că ați găsit-o?

— V-am mai spus de câteva ori, îi replică femeia cu nervii întinși la maximum, am cumpărat o carte de la magazinul Crucii Roșii din Green Road Street. Un volum de Maeve Binch. M-am apucat de ea abia seara trecută, și, când am deschis-o, dintre pagini a căzut această foiță de hârtie. Ea este, nu-i așa? Este sârmana fată care a fost obligată să poarte o sarcină, încuiată într-un subsol.

Ochii polițistei sunt plini de lacrimi.

— Da, ea este.

În tăcere, cele două femei încep să descifreze împreună literele mici, scrise în viteză pe un petic de hârtie:

Oricui găsește această scrisoare, numele meu este Ellie Mack. Am șaptesprezece ani. Noelle Donnelly m-a atras în casa ei pe 26 mai 2005

și m-a ținut prizonieră într-o cameră de la subsol circa un an și jumătate. Am născut o fetiță. Nu știu cine este tatăl și sunt destul de sigură că încă sunt virgină. Numele copilului este Poppy. S-a născut în aprilie 2006. Nu știu unde este acum și cine se ocupă de ea. Vă rog, găsiți-o dacă puteți. Vă rog să aveți grijă de ea și să-i spuneți că am iubit-o. Să-i spuneți că m-am ocupat de ea atât cât am putut și că a fost cel mai frumos și mai cuminte bebeluș din lume. Dacă găsiți această scrisoare, vă rog să-mi înștiințați familia. Numele mamei mele este Laurel Mack, iar pe tatăl meu îl cheamă Paul. Am un frate pe nume Jake și o soră, Hanna. Aș fi vrut să le spun tuturor că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, că-i iubesc mai mult decât orice pe lume și că niciunul dintre ei nu trebuie să se învinovățească pentru ce mi s-a întâmplat, fiindcă eu sunt curajoasă, deșteaptă și puternică.

A dumneavoastră,

Ellie Mack

MULȚUMIRI

Am terminat de scris această carte în decembrie 2016. Am citit-o la final și mi-am spus: „Hmm, ori este superb de bizară, ori este doar bizară”. Incapabilă de o analiză obiectivă, am trimis manuscrisul redactoarei mele și am așteptat să văd ce-mi răspunde.

Răspunsul a venit după numai câteva zile: „Hai să ne întâlnim, am o propunere radicală”. Cartea este doar bizară, am tras concluzia la momentul respectiv.

Mi-a mărturisit că, împreună cu o colegă, au întors povestea pe toate părțile ore în șir, încercând să-i echilibreze cumva caracterul deosebit de straniu. În timp ce discutau diverse opțiuni, au avut un moment de iluminare. Sugestia pe care am primit-o a fost într-adevăr radicală.

Am acceptat pe loc, desigur: „Idea voastră este extraordinară. Tu ești extraordinară. Îți mulțumesc!”

Vreau să vă mulțumesc și pe această cale, Selina Walker și Viola Hayden, pentru curajul și luciditatea voastră, pentru răbdarea cu care mi-ați parcurs manuscrisul bizar și l-ați întors pe toate părțile, ca să vă dați seama exact ce anume trebuia schimbat și să-mi spuneți cum s-o fac. Unii oameni își închipuie că scriitorii sunt posesivi cu munca lor, că sunt convinși că nimeni n-ar putea ști mai bine decât ei cum trebuie să sune. Un scriitor bun știe că aceasta este doar o legendă. Uneori, scriitorul este complet incapabil să prezinte soluții și, de multe ori, redactorii se dovedesc adevărate genii. Așa s-a întâmplat și în cazul cărții de față. Încă o dată, vă mulțumesc amândurora și vă asigur de toată recunoștința mea.

Mulțumirile mele se îndreaptă, desigur, și către ceilalți membri ai colectivului de la Editura Arrow: Susan Sandon, Gemma Bareham, Celeste Ward-Best, Aslan Byrne și întreaga echipă de vânzări.

Îi mulțumesc agentului meu literar, Jonny Geller, pentru entuziasmul pe care l-a manifestat încă de la început și le mulțumesc celorlalți colaboratori de la Curtis Brown pentru tot sprijinul acordat de-a lungul carierei mele literare. Sunteți niște oameni minunați.

Mulțumesc și membrilor excelenței mele echipe editoriale din Statele Unite, unde cariera mea capătă avânt, datorită iubirii și muncii voastre asidue. Recunoștința mea merge către Judith Curr, Sarah

Cantin, Ariele Fredman, Lisa Sciambra și Haley Weaver. Abia aștept să ne vedem anul acesta!

Îi mulțumesc și lui Deborah Schneider, agenta mea americană. Deși lucrezi atât de intens în interesul meu, n-am avut ocazia să te cunosc personal. Abia aștept să ne întâlnim în vara asta. Te voi strânge în brațe atât de puternic, încât e posibil să nu mai scapi de mine.

Le mulțumesc tuturor editorilor mei străini. Mă bucur enorm că sunt publicată în diferite limbi și că beneficiaz de sprijinul atâtor edituri minunate de peste tot din lume. O menține specială pentru Pia Printz din Suedia, nu doar pentru că m-a publicat, ci și pentru că m-a invitat în lumea ei, m-a scos la cină și m-a ținut trează mult peste ora mea obișnuită de culcare. Le mulțumesc și Annei, Fridei și lui Christoffer. Sunteți adorabili cu toții.

Le mulțumesc tuturor vânzătorilor de carte, librarilor și angrosiștilor care se asigură că operele mele ajung la cititori. De asemenea, transmit un gând cald blogurilor de carte din toată lumea. Vă mulțumesc pentru cronici, pentru postări, pentru fotografii și pentru tweet-uri. Vă iubesc pe toți! Un gând special merge către Tracy Fenton de la legendarul grup de Facebook The Book Club. Faceți o treabă extraordinară și sunteți o mană cerească atât pentru scriitori, cât și pentru cititori.

În sfârșit, mulțumesc familiei și prietenilor mei. Prezența voastră, din abundență, este o binecuvântare pentru mine. În fine, mulțumiri speciale celor din Board. Vârsta ne face tot mai buni!



Ellie Mack era fiica perfectă. Avea cincisprezece ani, cea mai mică dintre cei trei copii ai familiei, iubită de părinți, de prieteni și de profesori. Mai avea câteva zile până la vacanța mult așteptată de după examene. Apoi a dispărut.

În prezent, mama ei, Laurel Mack, încearcă să-și refacă viața distrusă. Au trecut zece ani de când i-a dispărut fiica, șapte ani de când căsnicia ei s-a destrămat și doar câteva luni de când au ieșit la suprafață ultimele indicii în cazul dispariției lui Ellie. Așadar, când întâlnește un bărbat neașteptat de fermecător într-o cafenea, este surprinsă de cât de repede flirtul lor se transformă în ceva mai profund. Face cunoștință cu fiicele lui Floyd, iar cea mai mică dintre ele, Poppy, îi taie respirația. Privind-o, e ca și cum ai privi-o pe Ellie. Iar întrebările fără răspuns pe care s-a străduit atât de mult să le uite încep să-și bântuie din nou, precum și unele noi legate de Floyd și Poppy.

O viață regăsită evoluează de la un roman de familie spre o poveste de dragoste matură, iar de aici, coboară în tenebrele unui thriller plin de tensiune, care înspăimântă și captivează.

„Lisa Jewell își țese intriga complicată într-un ritm care ține cititorul în permanentă tensiune. Personajele complexe ale autoarei sunt pur și simplu perfecte.

Nici cel mai abil cititor de thrillere nu va ghici încotro se îndreaptă lucrurile înainte ca firele să se descurce la final. Iar acei puțini care, totuși, se vor prinde nu se vor simți frustrați, pentru că ritmul și suspansul îi vor captura.”

Booklist

„Cărțile Lisei Jewell devin din ce în ce mai fascinante și mai complexe. Extrem de captivant și cu un ritm alert, bine scris și cu un final șocant care îi provoacă pe cititori să-l ghicească, *O viață regăsită* este thrillerul perfect. Fanii lui Gillian Flynn, Paula Hawkins și Ruth Ware vor adora cu siguranță acest roman memorabil.”

Shelf Awareness

Recomandat de

